LESLIE KNOWLES

O *lume a tăcerii*

ALCRIS

Capitolul 1

— Fetelor, haideţi să mai încercăm o dată. Kristen, ridică piciorul mai sus! Fii atentă la poziţia braţului.

Jake Cameron auzi vocea Nicolei Michaels care răzbătea prin uşa sălii de balet şi aceasta îi provocă o durere neaşteptată care îl luă prin surprindere. După cei cinci ani care trecuseră fără ea, glasul ei care răsunase dintr-odată îl luase pe nepregătite şi-i amintise dureros de supărarea pe care i-o provocase femeia.

Jake se rezemă de uşă ca să-i poată urmări în linişte mişcările. Nicole avea aceeaşi pieptănătură, cu părul castaniu strâns în coadă de cal, costumul de gimnastică îi accentua coapsele subţiri, iar papucii de satin adăugau ceva ce Jake nu putea defini, ceva care parcă sublinia fragilitatea acestei femei. Căci într-adevăr ea părea foarte delicată. Un zâmbet amar apăru pe buzele lui Jake, apoi pieri brusc. Felul în care se purtase cu el îi dovedise că ea nu era deloc fragilă. Sub aerul acela de delicateţe şi fragilitate se ascundea o voinţă de fier.

În acel moment dansatoarea făcu un gest graţios cu mâna, un aşa-numit arabesc, rezultatul câtorva ani de repetiţii şi autocontrol. Baletul era viaţa ei. Îi punea în evidenţă personalitatea. Baletul o disciplinase, dar sub acest calm aparent Nicole era un vulcan gata să erupă.

Jake se încordă brusc amintindu-şi ce simţea când atingea pielea netedă care acoperea muşchii ei puternici precum şi felul în care o făcea uneori în clipele de dragoste să-şi piardă controlul şi să rămână cu braţele încleştate de gâtul lui. Dar Jake nu voia să-şi amintească de vremurile bune. Totul se năruise când ea îi spusese cu sânge rece că meseria ei era mai importantă decât sarcina pe care niciunul dintre ei n-o planificase. Cu acelaşi sânge rece femeia îi refuzase şi cererea în căsătorie.

Nicole tocmai terminase de explicat o nouă figură şi se întoarse spre casetofonul de lângă uşă pentru a porni din

nou muzica. Dar surprinse cu privirea umbra care se vedea pe hol. Privi spre uşă cu înfrigurare şi teamă. Era Jake. Doamne, cum o descoperise oare? Intră în panică. Brianna este numai a mea, îşi spuse ea, el nu are niciun drept asupra ei!

Bărbatul stătea sprijinit de perete, ca atunci când îl văzuse prima oară. Şi atunci o privise ca şi acum. Dar pe atunci, privirile lui erau calde: în seara aceasta el o privea cu duritate, dezaprobator. Barba pe care şi-o lăsase de când îl părăsise ea îi mai îndulcise puţin trăsăturile dure. Gura îi era la fel de frumos conturată şi ea îşi aminti cum era zâmbetul lui. De astă dată el nu zâmbea şi Nicole îşi întoarse faţa de la el căci privirile lor se întâlniseră pentru o secundă.

Nicole îşi simţi mâna tremurând când încercă să dea drumul muzicii. Chiar dacă bărbatul acesta avusese cândva sentimente faţă de ea, acestea muriseră. Ea fusese cea care le ucisese, cu minciuna ei. Deşi trecuseră cinci ani care mai atenuaseră mânia, ea simţi că va trebui să se mobilizeze. Dacă o voia pe Brianna, va trebui să lupte. Chiar dacă el era o persoană cunoscută şi avea banii de partea lui, Brianna era numai a ei şi aşa trebuia să rămână.

Nicole trase aer în piept şi derulă caseta. Apoi, se întoarse spre clasă şi-şi dădu seama că niciuna dintre elevele ei nu observase nimic ciudat în mişcările ei. Fetele îl văzuseră pe Jake şi începuseră să şuşotească, aruncându-i acestuia priviri timide. Nicole bătu din palme pentru a le atrage atenţia.

— Reveniţi în poziţia de fandare. Şi... unu... doi... trei... patru, acum fandaţi. Este foarte bine.

Cu multă hotărâre ea repetă exerciţiul de câteva ori înainte de a le da fetelor o pauză. Le reaminti că săptămâna următoare aveau proba cu costume, dar nu fu sigură că fetele o auziseră pentru că ele se năpustiseră spre Jake pentru a-i solicita autografe.

Jake nu le refuză iar Nicole se miră încă o dată câtă

răbdare avea acest bărbat. Nicole îşi spuse că era bine să mai treacă câteva minute până când se vor confrunta. Privirea pe care i-o aruncase el peste capetele fetelor nu prevestea nimic bun.

Urmări cum Jake semna autografele pe bucăţi de hârtie, pe plicuri, pe chitanţe. Observă că purta părul mai lung ca de obicei. Îşi aminti de viaţa pe care o duseseră împreună pe vremea când erau amândoi săraci.

Nicole îşi făcu de lucru cu un album pentru ca el să termine cu autografele pe care le semna fetelor. În cele din urmă acestea plecară şi Jake ridică ochii spre ea. Nicole făcu câţiva paşi spre el.

Uitase că datorită înălţimii lui o făcea să se simtă atât de mică. Cândva, statura lui o făcea să se simtă bine, protejată. De astă dată, nu se simţi decât vulnerabilă şi fără apărare. Cu toate acestea, veni spre el cu curaj.

— Bună, Jake. Nu ne-am văzut de mult timp.

— Poate că n-ar fi trecut chiar atât dacă ai fi lăsat o adresă.

Nicole sesiză ironia, iar sentimentul de vină pe care încercase să-l suprime timp de cinci ani reveni cu intensitate.

— Cum m-ai găsit?

— Am angajat un detectiv.

— Pentru ce? Ea rosti cuvintele cu teamă. Nu reuşea să-şi controleze încordarea. După cinci ani de ce te-ai mai obosit să mă cauţi?

— A trebuit să aflu ce ţi s-a întâmplat. Bărbatul o privi acuzator. Am aflat că n-ai mai dansat cu trupa ta.

În acel moment Nicole observă ridurile adânci care se formaseră în jurul ochilor lui. Cu toate acestea nu ridurile îi modificaseră trăsăturile feţei, era altceva care se schimbase de la despărţirea lor. Nu era durere totuşi, îşi spuse ea. Nici n-ar fi avut de ce să fie. Bărbatul acesta ar fi trebuit să sufere mai mult decât o făcuse, pentru ca suferinţa să-i marcheze chipul. Dar apăruse ceva nou pe

chipul lui. Era cinism?

Jake era un bărbat responsabil. Cu toate că în timpul relaţiei lor îi repetase de multe ori că nu avea intenţia să se căsătorească, el îşi schimbase atitudinea când aflase de sarcina ei. Dar fusese cererea în căsătorie a unui bărbat care simţea nevoia să se comporte onorabil. Nu era o cerere izvorâtă din dragoste.

— Dacă te-a interesat problema mea, de ce ai aşteptat cinci ani? Nicole nu putea suporta gândul că fusese urmărită de un detectiv care spionase toate mişcările ei cât şi ale Briannei. Dar Jake nu pomenise nimic despre fetiţă. Un detectiv n-ar fi avut cum să omită faptul că ea avea un copil. Oare Jake aştepta ca ea să-i facă această destăinuire?

— Cred că-ţi mai aminteşti cum m-ai părăsit, nu? zise bărbatul cu voce dură.

— Tu mi-ai spus că pot s-o fac oricând.

— Iar tu mă cunoşteai foarte bine şi ştiai că nu-mi doream asta. Au fost vorbe grele spuse la supărare.

— Atunci păreai foarte convins. Iar dacă ţi-ar fi păsat atât de mult n-ai fi lăsat să treacă cinci ani ca să mă cauţi.

— Nu mi-a spus nimeni unde ai plecat. Ai prieteni buni, care n-au vrut să ţi se afle secretul. Şi dacă tu n-ai vrut să fii găsită, am acceptat să plec în câteva turnee pe care le amânasem de multe ori. Când m-am întors mi-am dat seama că nu voi mai afla nimic despre tine, parcă te înghiţise pământul. Adam şi David nu-mi vorbeau. Jake îşi trecu mâna prin părul negru, un gest familiar care sublinia cuvintele prin care el voia să-i spună cât de frustrat se simţise. Apoi, Jake ridică privirea spre ea şi o întrebă:

— De ce ai părăsit compania?

— Pentru că eram însărcinată şi nu mai puteam dansa, iar tu ai ştiut lucrul acesta, îl înfruntă Nicole. Detectivul pe care l-ai angajat nu ţi-a dat şi această informaţie?

— I-am cerut să afle unde eşti, nu să te spioneze, i-o reteză Jake. Am vrut să aflu răspunsul de la tine, nu de la un străin care nu se poate implica sentimental, ci îşi face

doar meseria.

— Ce răspunsuri vrei să afli, Jake? Nicole încerca să-şi păstreze calmul. Poate că el nu ştia despre Brianna.

— Am vrut să mă lămuresc, pentru că nu te pot scoate din gândurile mele, să ştiu dacă a meritat toată suferinţa şi senzaţia de vinovăţie cu care am trăit de atunci, spuse Jake cu amărăciune. N-am putut să înţeleg cum o femeie căreia îi plăceau atât de mult copiii a refuzat să aibă unul din cauza meseriei pe care o avea. În acest moment, Jake se întrerupse, apoi continuă: ce s-a întâmplat de fapt, Nicole? Cum ai ajuns tu, o dansatoare atât de talentată, să dai lecţii de dans la San Bernardino, când ai fi putut să dansezi în orice mare companie de balet din lume?

Se pare că nu ştie nimic, îşi spuse Nicole. Privindu-l, de astă dată ea nu văzu decât amărăciune şi frustrare în ochii lui. Poate că se înşelase ea. Poate durerea săpase urmele acelea adânci sub ochii lui. Dar nu lipsa ei îl afectase. Poate că avusese mustrări de conştiinţă. Nu, oricum ar fi fost, nu mai putea să-l mintă în continuare.

— Cred că ai ştiut adevărul de la început, Jake. Altfel n-ar fi avut niciun rost să mă cauţi.

Jake se simţi cuprins de o senzaţie ciudată. Asta însemna că… da, aşa trebuia să fie. Nicole născuse copilul lui.

Dar de ce îl minţise, de ce dispăruse? El se oferise s-o ia de nevastă. Nu ezitase niciun moment când se pusese problema asumării responsabilităţii. La naiba, el se oferise chiar să renunţe la cariera muzicală şi să-şi ia o slujbă oarecare la firma tatălui său, contabil de exemplu, pentru ca să poată avea un venit regulat.

Deci, ea a născut copilul nostru, îşi spuse Jake. Când înţelese că acesta era adevărul, Jake fu cuprins de frisoane. Urmă apoi, o stare de euforie care-l lăsă complet dezorientat.

Sunt tată, îşi spuse el. Vorbele îi răsunară în minte. Nu mai putea opri întrebarea pe care dorea să i-o pună de atâta timp.

— Fată sau băiat? Jake îşi auzi propriile vorbe, care răsunară ca un ecou. Tată, sunt tată…

— Fată.

Jake o privi uimit. Nicole îl privea şi ea simţindu-se oarecum vinovată.

— Ai păstrat sarcina?

— Da, pe fetiţă o cheamă Brianna.

Brianna. Avea o fiică pe nume Brianna. Jake închise ochii un moment pentru ca bucuria şi durerea să se poată contopi. Când îi deschise nu mai avu decât o singură întrebare:

— Când o pot vedea?

— Mâine. Nicole îl privea cu braţele încrucişate, gestul atât de bine cunoscut lui. Dar de astă dată părea împovărată de vina pe care o purta. Jake îi privi ochii verzi, care-i aminteau întotdeauna de frunzele de primăvară. Intrase deodată în viaţa lui, ca o zână a primăverii, fermecându-l cu intensitatea ochilor ei. Îl părăsise tot primăvara, la fel de brusc.

— Jake? Nicole îi atinse braţul. Înainte de a o vedea pe Brianna trebuie să afli ceva.

Jake o văzu cum îşi muşcă buzele şi simţurile îi intrară în alertă. Îşi amintea foarte bine discuţia în urma căreia se despărţiseră şi încercă să-i devanseze gândurile.

— Nu încerca să-mi spui că nu este copilul meu, Nicki. Nu te cred. Ştiu că eram singurul tău iubit pe atunci.

Nicole lăsă ochii în jos, amintindu-şi la fel de bine ca şi el ultima lor ceartă, care o făcuse să plece trântind uşa în urma ei.

— Sigur că este a ta. Nici nu încerc să neg. În acel moment ea îi strânse uşor braţul, de parcă ar fi vrut să-l pregătească pentru ceea ce urma. Brianna a avut meningită la un an.

Jake simţi un gust metalic în gură, poate era gustul fricii. Se opri de parcă ar fi fost lovit în moalele capului.

— A rămas fără auz, Jake, continuă Nicole evitându-i

privirea. Brianna este surdă.

Jake o privi de parcă refuza să creadă ce-i spunea femeia. Surdă? Nu. Fiica lui nu putea fi surdă. Fiica lui. Cele două realităţi care îi invadaseră mintea simultan, luptau pentru a fi acceptate ca atare. Nu! Nu putea accepta ce i se spunea despre fiica lui. Jake păli şi continuă să dea din cap de parcă auzea o aberaţie. Nicole îi înţelese refuzul de a accepta imposibilul. Jake arăta ca un luptător care încerca să rămână în picioare cu toate că primise lovitură după lovitură. Nicole înţelese în acel moment că reuşise să treacă peste amintirile neplăcute ale acelei perioade.

— De ce nu mi-ai spus?

— Că fetiţa a avut meningită? Pe buzele Nicolei apăru un zâmbet ironic. Nu crezi că ar fi fost un pic cam ciudat? Nici măcar nu ştiai că există.

Ochii lui străfulgerară a mânie.

— Din vina cui n-am ştiut, Nicole? sări el fără a mai încerca să-şi controleze mânia. Brianna este şi copilul meu. N-ai avut dreptul s-o ţii departe de mine atâta timp.

— Poate că nu, replică Nicole, dar n-am ştiut cum să procedez.

Figura lui Jake era la fel de rigidă, dar nu mai spuse nimic aşteptând ca ea să continue explicaţia.

— Când s-a îmbolnăvit Brianna tu înregistrai primul tău album. Ce s-ar fi întâmplat dacă ţi-aş fi telefonat să-ţi spun că fetiţa ta are meningită? Poate nici nu m-ai fi crezut... Spunând acestea, Nicole continua să-i mângâie braţul de parcă ar fi încercat să-l aline. Simţi că braţul bărbatului se încorda sub atingerea ei, dar nu-şi trase mâna. Când am plecat ai fost convins, probabil, că sunt o egoistă interesată numai de propria-i carieră. Poate ai fi crezut că mă interesau banii tăi. Poate nici n-ai fi acceptat să discuţi la telefon cu mine, ca să nu mai vorbim despre existenţa unui copil.

— Trebuia să-mi spui totul, Nicole. N-aş fi tăgăduit că este fiica mea, după cum n-am de gând s-o fac nici acum.

Nicole fu speriată de privirea lui rece şi tăioasă. Îşi spuse că Jake nu meritase durerea pe care i-o provocase ea. Amândoi erau părinţii Briannei, dar ea luase hotărârea să mintă, să plece şi să păstreze secretul. Mândria o făcuse să încerce să se descurce singură. Nu putuse accepta ideea că Jake hotărâse să se căsătorească cu ea doar pentru că rămăsese însărcinată. Ştia că Jake ar fi renunţat la visurile şi cariera lui pentru a o creşte pe Brianna, dar Nicole n-ar fi suportat nici asta. Ea plecase din cu totul alte motive. El era un bărbat prea talentat care nu trebuia să se simtă legat de nimeni, iar ea era o femeie prea mândră ca să accepte situaţia.

— Ştiu că te-a durut plecarea mea, Jake. N-am vrut să se întâmple aşa, dar am hotărât să fac ceea ce era bine pentru noi toţi. Poate că motivul pentru care am făcut-o nu mai contează acum, dar atunci, lucrurile erau diferite.

Jake se lupta să-şi păstreze cumpătul, cu toate că informaţiile pe care le primise făceau acest lucru aproape imposibil. Simţea că-i ard ochii de mânie. Se simţea frustrat, neputincios. Dispreţuia rolul pe care trebuia să-l joace. Dar recunoscu faptul că la vremea când fetiţa lui se îmbolnăvise el era atât de supărat pe Nicole încât poate că ar fi refuzat să discute cu ea.

— O să mai vin mâine, spuse el, apoi se întoarse şi porni spre uşă.

Când ajunse în maşină, Jake strânse volanul cu putere până când îşi văzu degetele albind sub lumina lămpilor de pe stradă. Strânse din dinţi pentru ca să nu strige de furie, frustrare şi durere.

La naiba!

Viaţa pe care o dusese până în acest moment nu-l pregătise în niciun fel pentru toate aceste stări prin care trecuse în ultima oră. Traversase stări de vinovăţie, regret, negare, euforie apoi disperare. În căutarea unor răspunsuri la întrebările care reveneau obsedant în ultima vreme, primise nişte informaţii la care nu s-ar fi aşteptat. Încercă

să slăbească strânsoarea, apoi ţinu volanul cu o singură mână şi se rezemă, încercând să sorteze cumva toate informaţiile care îl dăduseră peste cap.

Nicole rămase cu ochii aţintiţi spre uşa pe care dispăruse Jake. În această seară, când îl văzuse în cadrul uşii, îşi amintise de felul în care arăta el la prima lor întâlnire. Pe atunci, ea fusese surprinsă de albastrul nefiresc al ochilor lui. Se aflau în toiul unei petreceri, iar partenerul ei de la pas de deux, David Cole, o părăsise pentru câteva minute ca să aducă două pahare cu şampanie. În acel moment ea ridicase privirile şi-l văzuse în cadrul uşii pe Jake, cu ochii lui albaştri. Nicole îşi simţise sângele circulând mai repede sub privirile lui, iar bărbatul care-i observase ochii aţintiţi asupra lui, o salută.

David se întorsese în acel moment, iar când Nicole îşi ridicase din nou privirile spre locul în care se aflase bărbatul, observă că acesta dispăruse. Simţise o uşoară dezamăgire. Nu ştia cine era el, dar simţise nevoia să-l caute din priviri. După câteva minute îl reperase, se afla într-un colţ, înconjurat de grupul pe care directorul lor artistic Adam Chambers îl angajase să cânte în seara aceea. Jake îşi trecuse peste umăr mânerul chitarei şi se apropiase de microfon. La semnul lui, ceilalţi începuseră să cânte alături de el o baladă.

Nicole nu recunoscuse melodia, dar i se părea plăcută şi dansase cu David. Când se sfârşise cântecul ea ridicase ochii spre străinul cel cu ochi albaştri, fiind convinsă că balada era creaţia lui. Ea mai ştia şi că bărbatul cântase acea melodie numai pentru ea. Spre sfârşitul serii cineva i-l prezentase şi după câteva minute hotărâseră să se mai vadă. Stabiliseră să vadă un film împreună. Ce început banal avusese povestea lor!

Se auzi un camion trecând pe stradă şi Nicole se trezi din amintiri şi începu să încuie sala de repetiţii. Stinse apoi toate luminile, traversă podeaua de stejar cu paşi mărunţi

de balerină, apoi urcă scara care ducea la apartamentul ei. Intră în camera de zi. Maggie, vecina ei care se ocupa de Brianna, moţăia într-un fotoliu. Nicole o trezi cu multă grijă şi blândeţe pe femeia care o ajuta atât de mult. Maggie îi spuse că Brianna dormea dusă, apoi ieşi ducându-se spre apartamentul ei de la parter.

După ce încuie uşa, Nicole se îndreptă spre bucătărie, luă un pahar, apoi se urcă pe un scaun pentru a ajunge la dulapul în care se afla o sticlă cu rom rămasă de la vreo petrecere. Îşi turnă ceea ce mai găsi în sticlă şi se întoarse înapoi în camera de zi.

Frumuseţea încăperii care reuşea întotdeauna s-o calmeze, nu reuşi să-i aline sufletul pustiit de emoţii. Oftând, se aşeză pe canapeaua din faţa uşii de la balcon. Cu mâna tremurând, puse paharul cu rom pe o măsuţă din faţa ei. De ce, Doamne? De ce se întâmplase aşa? Simţea că dragostea pentru el nu murise, nici după aceşti cinci ani în care nu se văzuseră. Stând în faţa lui acolo în holul acela mare, simţise nevoia să-l strângă la pieptul ei şi să-i aline suferinţa din priviri. Ar fi vrut. Ar fi vrut să facă dragoste cu el, de parcă nu s-ar fi despărţit niciodată. Tot trupul ei reacţionase la prezenţa lui. Şi-ar fi dorit ca el s-o atingă, ba chiar mai mult, să nu fie o atingere accidentală. Ar fi vrut să-i simtă pielea, buzele. Ar fi vrut să mai audă încă o dată vorbele pe care i le spunea el când o lua în braţe.

Nicole se scutură de parcă ar fi vrut să alunge orice amintire. Indiferent ce voiau inima şi trupul ei, ea nu avea să reia legătura cu Jake. Căci dacă el n-o urâse cu cinci ani în urmă, cu siguranţă că o ura acum. Văzuse asta în privirile lui. Dar ea avea o scuză, nu putuse să facă altceva. Dacă i-ar fi acceptat atunci cererea în căsătorie, n-ar fi realizat mare lucru… iar Brianna ar fi plătit pentru greşeala lor.

Nicole căscă şi-şi spuse că trebuia să se odihnească puţin pentru ziua care urma. Va avea nevoie de toată puterea ei să reziste întoarcerii lui Jake. Luă o înghiţitură de rom şi făcu o grimasă. Turnă restul în chiuvetă. Trebuia să aibă

mult curaj ca să poată traversa ziua ce urma. Îşi făcu repede un duş şi intră în încăperea pe care o împărţea cu fiica ei. Pe o noptieră se afla o lampă de veghe care arunca o lumină difuză pe chipul destins al micuţei. Nicole zâmbi şi o înveli căci fetiţa, ca de obicei, aruncase în timpul somnului pătura cu care era învelită. Ridică şi iepuraşul de catifea, jucăria preferată a fetiţei.

Cu multă dragoste, îi netezi fruntea micuţă şi buclele negre. Mai privi, pentru a mia oară poate, genele lungi şi negre ale fetiţei, pleoapele delicate care acopereau ochii albaştri şi strălucitori, care semănau atât de mult cu ai tatălui ei. Nicole căscă din nou şi se îndreptă spre patul ei.

Jake făcea din nou dragoste cu ea. Nicole îi simţi mâinile atingând-o, transformându-i trupul într-o torţă. Îi simţi buzele fierbinţi. Nicole îl trase mai aproape. Dar când întinse mâna spre el nu întâlni decât cearşafurile adunate grămadă. Încercă să le dea la o parte, să ajungă la trupul lui Jake. Frustrată şi nerăbdătoare, încerca să treacă de bariera dintre ei, dar aceasta nu voia să cedeze. Nicole simţea nevoia să-l simtă mai aproape de ea, să se bucure de trupul lui, dar nu putea deschide ochii. Se strădui să ajungă la trupul bărbatului iubit, dar abia atunci realiză că totul fusese numai un vis.

Se ridică, tot trupul îi ardea şi simţi nevoia să dea vina pe faptul că după atâţia ani dormise dezbrăcată. Aerul rece al nopţii îi răcori pielea iar ea se îndreptă spre dulapul din încăpere de unde scoase o cămaşă de noapte veche, de bumbac. Întoarsă înapoi în pat, îşi alungă din minte imaginea lui Jake şi adormi epuizată.

Se trezi când simţi un trup micuţ care se urcase în pat alături de ea. Ridică mâinile în semn de protest şi-i spuse micuţei:

— Nu mă deranja. Mai dorm încă. Brianna începu să sară în mijlocul patului. Nicole începu s-o gâdile. Brianna chicoti veselă, iar Nicole o luă în braţe şi începu s-o sărute. Apoi, se lăsă pe pernă în speranţa că se va mai putea odihni.

— Ei, încercă Brianna să comunice ceva, arătându-i spre gură. Când zâmbi, fetiţei îi apărură în obraji gropiţele care semănau atât de mult cu cele ale tatălui ei. O, Jake, de ce a trebuit să reapari după atâta vreme? Dar el revenise, iar plânsul n-ar fi rezolvat nimic. Îi zâmbi fetiţei, hotărâtă să facă faţă acestei zile ca unei zile obişnuite.

— Brianna, va trebui să mănânci. Vrei să-ţi pregătesc ouă sau cereale?

Fetiţa arătă spre ouă şi şuncă. Nicole se opri şi se uită la ea.

— Ce-ai spus, Brianna? N-am înţeles, o întrebă ea prin intermediul semnelor.

Fetiţa, al cărei chip era foarte senin, ca de obicei, îşi privi mama surprinsă, apoi se încruntă o secundă, după care reuşi să scoată câteva sunete:

— Şuuă, spuse ea.

— Şuncă, îi spuse Nicole râzând, atingându-i uşor năsucul cu degetul, după care repetă: şuncă.

Ascultătoare, fetiţa îşi duse şi ea degetul la năsuc şi repetă:

— Şunca.

— Foarte bine, se entuziasmă Nicole şi luă copila în braţe strângând-o cu disperare la piept. Te iubesc, îi spuse ea.

Brianna începu să râdă şi fugi spre bucătărie să-şi aştepte micul dejun.

— Haideţi să mai încercăm o dată, le încurajă Nicole pe fetele care stăteau epuizate în jurul ei. Era transpirată şi extenuată căci tocmai terminase scena fulgilor de nea din Spărgătorul de nuci. Se opri pentru a-şi scoate apărătoarele pe care le folosea în timp ce explica paşii noi sau în perioada de încălzire a gleznelor. Amintiţi-vă că nu trebuie să vă risipiţi. Chiar dacă fulgii adevăraţi creează impresia de dezordine, cei care dansează trebuie să se coordoneze perfect. Se întoarse şi privi spre oglinzile aliniate pe peretele interior pentru a urmări cele douăsprezece eleve care îşi reluaseră poziţia. Fusese o dimineaţă ucigătoare,

căci se apropia premiera. Iar faptul că aştepta sosirea lui Jake dintr-un moment în altul nu-i uşura prea mult situaţia. Nici şuşotelile studentelor ei care făcuseră o serie de presupuneri în legătură cu Jake.

Se gândi că, poate, ar fi trebuit să le dea o explicaţie în legătură cu prezenţa lui. Dar ce putea să le spună? Ceva de genul: „fetelor ar trebui să ştiţi că am fost iubita lui Jake Cameron şi Brianna este copilul lui”? Nu era cel mai indicat lucru. Pe de altă parte, fetiţa semăna prea bine cu Jake iar ea nu afirmase niciodată că avea un copil nelegitim sau că era divorţată.

Fetele se aliniaseră în poziţia de pornire, iar Nicole le dicta paşii pe care urmau să-i facă, executând mişcările odată cu ele.

— Acum, după ce v-aţi reluat poziţiile… executaţi pique releve şi… acum paşi mici, mici, să vi se vadă încântarea pe figură… acum, vă opriţi. Începeţi să mişcaţi braţele. Cotul mai jos, Carol. Aşa este bine. Continuă să le dicteze mişcările. După ce repetară de câteva ori aceleaşi exerciţii, Nicole le spuse: acum să vedem cum vă coordonaţi mişcările pe muzică.

Se îndreptă spre casetofon. Apăsă pe butonul de derulare a casetei şi aşteptând se uită la ceas, era unu şi jumătate. Nu era prea rău pentru o dimineaţă de repetiţii. Dacă fetele lucrau în acelaşi ritm, aveau să termine scena în jurul orei două.

Nicole aruncă o privire spre hol, dar era încă gol. Jake îi spusese că va reveni dar nu precizase şi la ce oră. Situaţia aceasta de permanentă încordare o făcea să-şi dorească o rezolvare cât mai rapidă a situaţiei. Le spuse fetelor:

— Reluaţi poziţiile de pornire. Urmări cum fetele încercară să-i zâmbească, apoi unele luară un aer disperat. Ştiţi că urmează partea cea mai grea. De acum cunoaşteţi foarte bine mişcările, restul nu mai este decât muncă şi sudoare.

Când văzu că erau gata să înceapă, ea dădu drumul la

muzică. Fetele se aflau în colţurile sălii de gimnastică, pe poante. Costumele lor colorate contrastau puternic cu ideea pe care o avea Nicole despre fulgi şi spectacolul lor. Încercă să şi le imagineze purtând costumele albe de şifon în timpul spectacolului. Fetele aşteptau semnul ei pentru ca să înceapă dansul – erau trei rânduri de câte patru balerine, care urmau să ridice şi să coboare braţele la unison. În acel moment Nicole simţi prezenţa lui Jake. Ea sperase că bărbatul va sosi după plecarea fetelor, dar nu se întâmplase aşa şi îl simţi fără să se întoarcă.

Capitolul 2

Fetele terminară dansul, păstrând poza finală pentru un moment, apoi Nicole opri muzica şi se relaxară, încercând să-şi mai potolească inimile care băteau atât de repede. În acel moment Nicole se întoarse spre Jake şi-i spuse:

— Încă puţin şi termin repetiţia. Jake înclină din cap.

— Nicio problemă, pot să aştept.

Nicole îi aruncase o privire scurtă şi un val de căldură o cuprinsese instantaneu. Cunoştea atât de bine fiecare bucăţică a acelui trup, braţele puternice, picioarele lungi. Trase aer în piept şi simţi parfumul lui de mosc, neschimbat. Numai Jake o putea face să simtă ceea ce simţea ea.

Nicole se simţi stânjenită de costumul de dans pe care-l purta. I se părea că este prea demodat. Îşi concentră atenţia asupra elevelor care-şi întindeau şi flexau muşchii în exerciţii de relaxare. Kristen urmaşe exemplul lui Nicole şi-şi scotea apărătoarele, iar Sharon îşi lega papucii de dans. Repetaseră deja de trei ori scena fulgilor aşa că Nicole le spuse că erau libere.

— Este de ajuns pentru astăzi, fetelor. Nu uitaţi însă că Maggie vrea să vă aranjeze costumele luni seara, înainte de ora de clasă. Încercaţi să ajungeţi aici mai devreme.

Jake le făcu loc fetelor să iasă. Unele îi aruncară zâmbete timide, iar el le salută. Parfumurile lor combinate, mirosuri florale, dulci, îi aminteau de vremurile când o lua pe Nicole de la repetiţii. Când trecea pragul sălii de gimnastică era asaltat de acelaşi miros de flori, de catifea şi de prezenţa Nicolei. Fata aceasta reuşea să-şi pună amprenta asupra sălii într-un fel anume, pe care Jake nu-l putea defini. De astă dată nu mai folosea acelaşi parfum, dar el chiar dacă n-ar fi văzut-o ar fi ştiut că ea se afla acolo.

Ca şi seara trecută, Nicole aranjă casetele şi discurile. Jake observă că-i tremurau mâinile şi-şi spuse că şi ea era la fel de nervoasă. Recunoscu în sinea lui că nu se simţea

prea bine şi prea liniştit acum când trebuia să-şi vadă pentru prima oară fiica. Fiica lui. Vorbele acestea păreau desprinse mai degrabă dintr-un cântec decât din realitate. Încercase de multe ori să şi-o imagineze dar nu reuşise să-şi creioneze complet chipul fetiţei. Oricum, trebuia să fie brunetă, dar oare ochii ei aveau culoarea smaraldelor? Avea graţia şi râsul cristalin al mamei ei? Dar cum aveau să rezolve problema surdităţii copilei? Jake îşi aminti că auzise despre nişte metode chirurgicale noi care redau auzul. Oare Nicole făcuse tot ce se putea în acest sens? O mai privi o dată, apoi sala rămasă goală. Sigur că făcuse. Nicole era genul de mamă care făcea totul pentru copilul ei. N-ar fi scăpat nici cea mai mică şansă de a-i reda auzul fetiţei. Jake o privi cum strânge ultimele două albume, apoi după ce ieşiră şi cele două fete care mai rămăseseră, ea se apropie şi-i spuse:

— Să mergem, apartamentul meu este la etaj.

Jake se gândi ce ar fi fost mai potrivit să-i spună în acele momente, ceva care să mai detensioneze situaţia încordată, care se accentuă când Nicole se întoarse spre el. În acel moment Jake îi simţi parfumul şi avu pornirea de a o prinde în braţe. Ajunseră la etaj, înainte ca vreunul dintre ei să spună ceva.

— Brianna doarme la ora asta, dar se va trezi curând. Când intrară în apartament Jake o văzu pe femeia care avea grijă de Brianna, în timp ce Nicole era la repetiţii. Dacă în sala de repetiţii prezenţa Nicolei se făcea destul de bine simţită, în apartament fiinţa ei domina totul. Jake observă o colecţie de fotografii şi se grăbi să afle câte ceva din viaţa pe care Nicole o dusese fără el.

Când plecă Maggie, Nicole îl invită să ia loc pe o canapea, şi să aştepte ca ea să se schimbe. Jake nu-şi putea lua ochii de la sânii ei conturaţi prin costumul de gimnastică. În acel moment, observând locul asupra căruia zăboviseră privirile lui, Nicole roşi apoi plecă să se schimbe. Jake realiză în acel moment că fiica lui se afla atât de aproape.

— Nicky, zise el. Ştiu că Brianna doarme, dar aş vrea s-o văd o secundă fără s-o trezesc.

Nicole deschise o uşă şi Jake observă că era cea de la baie, nu de la dormitor.

— Dormitorul este camera de acolo, Jake, spuse ea. Intră, oricum nu se trezeşte până nu-şi face somnul.

Nicole închise uşa de la baie, iar Jake îşi luă inima-n dinţi, gata să intre în camera fetiţei. Seara trecută, după ce aflase vestea, îşi revenise abia după o oră şi jumătate, pe drumul spre Los Angeles. O dată ajuns simţise nevoia să bea ceva, dar renunţase imediat la idee, căci mai recursese şi altă dată la alcool pentru a-şi alina dorul de Nicole, dar nu reuşise decât să se aleagă cu o durere cumplită de cap. Şi oricum, alcoolul nu schimba cu nimic faptul că Nicole îl părăsise. Îşi spuse că era mai indicat să asculte melodiile pe care le compusese pentru a-şi cânta durerea şi dragostea pentru ea. Le ascultase chiar în ordinea în care le compusese şi îşi urmări propria evoluţie de la mânia oarbă, la ceea ce crezuse el că era recuperarea. Când o revăzuse pe Nicole după atâta timp, îşi spusese că va avea o ultimă discuţie cu ea. Poate că va mai compune un ultim cântec în memoria ei şi gata. Dar nu se întâmplase nimic din ce-şi propusese el.

Zgomotul duşului îi reaminti că Nicole va fi gata curând şi se îndreptă spre uşa dormitorului. Ezită un moment înainte de a intra, simţind cum îi transpiră palmele. Sufocat de emoţie, deschise uşa şi văzu pătuţul fetiţei înconjurat de multe fotografii de animale şi de jucării. În mijlocul acestuia se afla Brianna dormind cu mânuţele adunate în jurul capului. Sufletul lui Jake fu invadat dintr-odată de realitate, moment în care tot ce era rău în el pieri, lăsând loc numai sentimentelor frumoase.

Părul cârlionţat al feţei avea culoarea abanosului şi se răsfirase pe toată perna. Jake trase aer în piept. Clipi de câteva ori parcă pentru a se convinge că ceea ce vedea era adevărat. Dumnezeule, era atât de micuţă! Fetiţa mea, îşi

spuse Jake. Cât pierduse oare din viaţa ei? Primele zâmbete, primii dinţi, primii paşi…

Niciodată nu se simţise atât de nesigur ca acum. Cum să facă să recupereze tot ceea ce pierduse? Când Nicole îi spusese despre sarcină, el îşi asumase automat responsabilitatea pentru faptele sale, dar pe atunci nu prea ştiuse ce presupuneau toate acestea. Nu se gândise ce ar însemna un copil, ce responsabilităţi ar avea şi nici ce bucurii ar însemna o asemenea făptură care să depindă de el. Copilul lui.

Dar acum? Privi încă o dată fetişoara aceea mică şi simţi numai tandreţe. Dacă Nicole nu l-ar fi menţionat pe certificatul de naştere al fetiţei, el ar fi fost gata oricând s-o adopte. Apoi, ar fi făcut tot posibilul să nu piardă nimic din ceea ce oferă un copil în primii ani de viaţă părinţilor. Dar lui nu-i era prea uşor să-şi schimbe viaţa acum, când era mai plină de împliniri ca oricând. Acum ducea în spate povara unei întregi echipe tehnice, nemaivorbind despre publicul care-i aştepta albumele.

Din punct de vedere financiar putea să-şi permită o întrerupere de activitate, dar practic n-o putea face pentru că se vânduseră deja biletele pentru turneele lui pentru tot anul care urma. Poate peste doi ani ar fi avut ocazia să mai facă o pauză. Dar oricum, Nicole şi Brianna ar putea să-l însoţească pretutindeni, până când fetiţa urma să înceapă şcoala.

Brianna oftă în somn, apoi se întoarse şi-şi îngropă faţa în pernă. Jake întinse mâna pentru a o mângâia, dar se opri. Nu voia să trezească fetiţa înainte de sosirea Nicolei. Îşi puse mâinile în buzunare pentru ca să fie sigur că se putea abţine să nu ia în braţe trupul acela micuţ şi să-l strângă la piept cu toată dragostea lui. Îşi dădea seama că era un străin pentru fetiţă şi n-ar fi vrut s-o sperie.

După câteva minute apăru Nicole îmbrăcată într-o rochie albă de casă şi cu picioarele goale.

— Îţi seamănă mult.

— Are ochii tăi, Jake.

Se priviră, fără a-şi mai vorbi. Apoi, Nicole îi spuse:

— Poate că ar fi mai bine să mergi în sufragerie. Vin şi eu în câteva minute.

Nicole apăru la scurt timp îmbrăcată în pantaloni sport şi pulover verde şi-i oferi un ceai cu gheaţă. Jake refuză. Nu putea face nimic pentru ca să-i treacă nodul din gât. Se lăsă tăcerea din nou.

— Jake…

— Nicki…

Vorbiră amândoi deodată, apoi Nicole îl lăsă pe el să termine ce avea de spus.

— De ce, Nicki? De ce m-ai minţit?

— Pentru că mi s-a părut cea mai bună idee.

— Dar eu te-am cerut în căsătorie…

— Da, şi tocmai din acest motiv am fost nevoită să te mint.

— Chiar dacă n-ai fi vrut să te căsătoreşti cu mine eu aş fi avut grijă de voi două.

— Ştiu, şi tocmai asta ne-ar fi distrus pe amândoi. Jake îşi trecu o mână prin păr.

— Nu înţeleg ce vrei să spui…

— Cu timpul ai fi ajuns să mă urăşti, aşa cum probabil faci şi acum, eu m-aş fi simţit vinovată, iar Brianna ar fi suportat consecinţele.

— Nu fi ridicolă, îi spuse Jake, vădit iritat. Poate că te-am urât atunci când ai plecat sau când m-ai ameninţat că vei trece copilul pe numele altui bărbat cu toate că eu te cerusem în căsătorie. Nu te-aş fi alungat niciodată, Nicole. Ştiam că eu sunt tatăl copilului.

— Aş fi plecat oricum. N-aş mai fi rămas după ce ţi-am spus toate astea.

Jake o privi. Nicole se aşezase ca de obicei, cu picioarele strânse sub ea. Câte după amiezi petrecuse el privind-o cum stătea aşa ca un copil, în timp ce vorbeau sau priveau la televizor? Dar sentimentele pe care i le trezea această

femeie din faţa lui nu prea aveau nimic comun cu poziţia ei. Se simţea la fel de vrăjit ca şi altă dată de fata aceasta care părea atât de delicată, care-i aprindea dorinţele şi-l provoca prin felul ei de a fi.

— Unde ai plecat? continuă Jake. Când m-am întors acasă şi am văzut că ţi-ai luat lucrurile, m-am dus la studioul lui Adam, dar nici el nici David, nu mi-au spus nimic. Te-ai dus acasă la părinţi?

— Nu, nu m-am dus acasă. Nu te poţi întoarce acasă în asemenea condiţii. De fapt, cred că nu are nici un rost să mai retrăim acele clipe. Să ne concentrăm asupra prezentului.

— Aş vrea să-mi vorbeşti mai întâi despre Brianna.

— Este cea care-mi luminează viaţa şi nu regret nicio clipă că am născut-o. Figura Nicolei se lumină dintr-odată când începu să vorbească despre fiica lor. N-am considerat-o o greşeală, indiferent dacă a sosit în condiţii mai puţin plăcute pentru mine. O consider un miracol.

— Cum şi-a pierdut auzul?

— A fost o întâmplare nefericită. Era s-o pierd când s-a îmbolnăvit de meningită. În ochii Nicolei se văzu durerea pe care o simţise în acele clipe: culoarea lor se schimbă ajungând la un verde cenuşiu, iar cearcănele i se adânciră. Nicole trase aer adânc în piept şi continuă: ce să-ţi mai spun acum? Fetiţa a dormit mai mult ca de obicei într-una din după amiezi, iar când m-am dus să văd ce se întâmplă am văzut că stătea cu ochii deschişi, dar era lipsită de reacţii. A început apoi să vomite şi febra a crescut brusc. Am dus-o imediat la spital, iar medicii i-au făcut un control amănunţit. Nicole închise ochii amintindu-şi cât de greu trecuseră acele clipe de aşteptare când nu ştia ce se va întâmpla cu fetiţa. După trei ore de consultaţii în care eu n-am aflat nimic, a ieşit doctorul din cabinet şi mi-a spus că Brianna a avut convulsii şi că era parţial paralizată, dar m-a încredinţat că această stare este temporară. Mi-a mai spus că aştepta rezultatele analizelor şi bănuia că este vorba

despre meningită. Mi-a vorbit şi despre posibile complicaţii, dar eu n-am mai auzit nimic. Pentru mine era important că fetiţa scăpa cu viaţa.

Nicole ridică din umeri. De fapt, numai viaţa ei conta în acele momente. Am învăţat limbajul semnelor iar pe ea am înscris-o într-un program pentru copiii fără auz. Acum este sănătoasă, veselă şi fericită ca oricare copil de patru ani. Nu-şi aminteşte cum era înainte de a rămâne surdă aşa că nu-i lipseşte nimic.

Jake nu rosti niciun cuvânt, iar Nicole îl aşteptă să se hotărască să vorbească. În momentul în care el o făcu, îi spuse ceva care o şocă:

— Nicki, vreau să te măriţi cu mine. O voi adopta pe Brianna şi-i voi da numele meu.

Nicole deveni dintr-odată foarte rigidă.

— Ce vrei să spui? Ochii ei verzi căpătară luciri de gheaţă. Brianna are nume. Este trecut pe certificatul ei de naştere. Au trecut de mult vremurile când femeia trebuia să se mărite pentru a avea un loc în societate.

— Nu la asta m-am referit, îi spuse Jake. La naiba, chiar nu înţelegi că vreau să fiu un tată adevărat pentru ea, şi nu unul accidental?

— Brianna s-a născut pentru că eu am vrut asta, Jake. Este rezultatul voinţei mele. Cred că eşti conştient că aş fi putut să avortez.

— Ştiu asta. Jake încercă să se controleze, să nu ridice tonul la ea. Mi-ai explicat totul foarte clar în seara în care ai plecat. Jake îşi trecu degetele prin păr. Acum vreau să fac parte din viaţa ei. Deja am pierdut cele mai frumoase momente.

— Nu trebuie să ne căsătorim pentru ca să te poţi bucura de Brianna.

— Să înţeleg c-o să mă laşi s-o vizitez oricând? întrebă el pe un ton din care se putea înţelege uşor că începea să-şi piardă cumpătul. Vrei să spui că pot fi un tată de duminică bun, ca şi când am fi fost căsătoriţi şi am fi divorţat? Am

văzut eu cum se desfăşoară astfel de lucruri. Jumătate dintre cântăreţii pe care îi cunosc sunt divorţaţi. Se comportă ca nişte puşti care se uită peste gard la vreo petrecere de aniversare – pot vedea ce se întâmplă dar nu se pot bucura de ceea ce văd.

— Şi căsătoriile pot ajunge în aceeaşi situaţie, uneori. Tonul ei îi tăie elanul lui Jake şi îi spori atenţia. Nicole se ridică.

— Îţi dau o invitaţie la o astfel de petrecere, Jake. Dacă stai de partea cealaltă a gardului numai pentru că nu te invit să tai tu tortul, este problema ta, nu a mea.

Jake se mai calmase, dar simţea nevoia să facă ceva care să-i schimbe Nicolei modul de a vedea lucrurile.

— Uiţi un lucru, Nicki.

— Care?

— Eu nu mai sunt acum doar Jake Cameron. Când se va afla că sunt tatăl Briannei, presa îţi va face viaţa un calvar. Le place la nebunie să descopere poveşti despre foste iubiri şi copii nelegitimi. Dacă ne căsătorim şi o înfiez pe Brianna, ea nu va mai fi ţinta acestor atacuri.

Nicole se simţi cuprinsă de teamă. Nu-şi pusese problema vieţii lui publice, cu toate că era convinsă că Jake exagera. Dar dacă presa afla despre Brianna, s-ar fi complicat lucrurile. Probabil că s-ar mai fi găsit şi alţii care să mai adauge ceva picant la toată povestea, pentru ca ziarele lor să se vândă mai bine.

— Nu, nu vei reuşi să mă sperii şi să mă faci să accept oferta ta, Jake. O să găsim o posibilitate prin care tu să faci parte din viaţa Briannei, dar nu prin căsătorie. N-am de gând să mă mărit cu tine sau cu altcineva numai pentru ca Brianna să aibă un tată.

— Dar cu tine cum rămâne? Tu ce ţi-ai dori de la viitorul tău soţ?

— Mult mai mult, nu doar obligaţii şi convenienţe.

— Deci aşa mă vezi tu pe mine, Nicki? Crezi că te-aş forţa să accepţi un fel de căsătorie de convenienţă, ceva în stil

victorian poate? Eu îţi promit o căsătorie adevărată. Nu putem trăi împreună fără iubire. Dacă-ţi aminteşti, tot cam aşa a apărut şi Brianna. Jake se aplecă spre ea, continuând cu o voce mult mai caldă şi luându-i mâna în ale lui. Nu cred că ai uitat tot ce a fost între noi. O ridică de pe scaun şi o trase în braţele lui. Încă te mai visez noaptea Nicole, nu te-am uitat niciun moment. Jake îi sărută încheietura mâinii, iar ea se simţi cuprinsă de fiori. Îmi amintesc sunetele plăcute pe care le scoteai când te atingeam, felul în care te mişcai când făceam dragoste, moliciunea pielii tale. Jake o ridică în braţe şi o duse spre canapea. Nicole îi simţi mirosul de aftershave, acelaşi dintotdeauna.

— Sărută-mă, Nicki, îi spuse el. Aş vrea să văd dacă amintirile mele mai sunt la fel de vii.

Nicole ar fi vrut să opună rezistenţă, dar şi mai mult îşi dorea să cedeze mângâierilor lui, aşa cum îi ceruse el să poată compara realitatea cu visurile lui. În cele din urmă se lăsă pradă săruturilor lui. Simţi buzele lui pline, căldura lor. Nicole ridică mâinile şi începu să-i mângâie faţa, apoi părul mătăsos de pe piept. Îşi aminti de vremurile trecute, când îi simţea trupul lipit de al ei, când după ore întregi de dragoste rămâneau epuizaţi. Mâinile ei coborâră şi mai jos explorându-i braţele descoperind că Jake se mai îngrăşase. Gura lui avea acum gustul nopţilor de iarnă încălzite la flacăra dorinţei iar ea simţi nevoia să-i murmure numele înainte de a se lăsa în voia braţelor lui. Se lăsa purtată de dorinţă, ceea ce o făcu să se contopească cu el, dorind ca magia momentului să continue.

Jake o simţi atât de aproape şi de a lui, încât gemu de plăcere. Nicole era dulce, fierbinte, şi se lăsa explorată. Când o trase din nou spre el, Jake avu senzaţia că respirau amândoi în acelaşi ritm. Jake îi eliberă gura într-un târziu, apoi îi sărută lobul urechii şoptindu-i:

— A trecut atâta timp, Nicki. Prea mult timp.

Nicole se înfioră, apoi lăsă capul într-o parte parcă pentru a-i lăsa drum liber spre gâtul ei care aştepta să fie sărutat.

Dar Jake se retrase.

Nicole îl simţi şi protestă:

— Jake, ce se întâmplă?

Îi simţi privirile aţintite undeva, dincolo de canapeaua pe care erau aşezaţi. Brianna. Nicole se ridică repede, îşi îndreptă hainele şi părul apoi se întoarse spre fetiţă.

Brianna se uita cu ochii mari spre uriaşul cu barbă care se ridicase de pe canapea. Când o văzu şi pe Nicole ridicându-se, uimirea copilei fu şi mai mare. Nicole ezită un moment apoi făcu nişte semne spre Brianna apoi spre fruntea ei.

— Brianna vrea să ştie cine eşti, îi traduse ea lui Jake. Nicole vorbea cu mult calm, cu toate că numai cu câteva minute în urmă fusese mistuită de pasiune. I-am spus că eşti tatăl ei.

Jake simţi că inima începe să-i bată şi mai tare. Ochii i se umeziră de emoţie.

— Îţi mulţumesc, Nicki.

Jake îşi întoarse din nou privirile spre copilă, cu ochii umezi de emoţie. Brianna îl privea cu ochii ei albaştri care semănau atât de mult cu ai lui. După ce îl studie câteva secunde, fetiţa se îndreptă spre un dulap care se afla pe peretele opus. Deschise o uşă din care apăru o combină muzicală şi începu să caute printre discurile aflate acolo.

— Ce face? întrebă Jake.

Nicole, cu ochii plini de lacrimi îi spuse:

— Caută unul dintre albumele tale. Se aşezară amândoi pe canapea. Când i-am vorbit prima dată despre tine, i-am arătat albumele tale. Dar era numai o fotografie pe ele şi n-am fost sigură dacă a înţeles.

Jake abia mai respira, de parcă ar fi alergat câţiva kilometri. De când îi confirmase Nicki că era tatăl care pierduse primii patru ani din viaţa fiicei sale, trecuse printr-o gamă de sentimente. Brianna se întoarse spre el ţinând fotografia de pe album în mână.

— Zâmbeşte-i, îi sugeră Nicole.

Jake încercă să-i zâmbească fetiţei care-i răspunse cu un zâmbet frumos. Ea repetă semnul făcut de Nicole cu degetele desfăcute, apoi puse albumul pe măsuţa din faţa ei. Mânuţele copilei se mişcau.

— Ei, mai încet, îi spuse Nicole. Ea înţelesese că fetiţa îl acceptase pe Jake ca tată şi se mai destinse. Continua să urmărească gesturile Briannei şi să i le traducă lui Jake. Vrea să ştie unde ai fost, cum de ai sosit acum aici. Nicole ezită un moment apoi continuă: vrea să ştie dacă vei locui aici cu noi, la fel ca tatăl lui Jenny. Nicole se întoarse spre fetiţă, făcu câteva semne spre ea apoi privind spre Jake spuse cu voce tare: nu, Brianna, tata va locui în casa lui, la fel ca tatăl lui Michael.

Jake şopti:

— Nicki…

— Nu, zise Nicole, să nu împingem lucrurile prea departe.

Dintr-odată, Jake aflat numai la câţiva paşi de ele, se simţi izolat ca de secole. Nicole nu mai putea face nimic de astă dată pentru a-l face să se destindă şi să-i dispară liniile acelea din jurul gurii sau tristeţea din priviri.

Satisfăcută de explicaţiile Nicolei, Brianna arătă cu degetul spre ea, apoi indică spre maxilarul inferior, răsucind mâna înainte şi înapoi cu mişcări repezi.

— Vrea o prăjitură, spuse Nicole. Îi dau prăjituri când se trezeşte din somn. Mă întorc imediat. Nicole se îndreptă spre bucătărie. Jake o urmă. Nu prea era spaţiu în bucătăria aceea mică şi Nicole deveni astfel tot mai conştientă de prezenţa lui Jake.

— În care dulap este prăjitura? întrebă el când o văzu că vrea să se urce pe un scaun ca să ajungă la dulap.

— Cel din stânga, sus. Dar n-o s-o primească dacă i-o dai tu. I-am spus să nu… Nicole se opri dându-şi seama că vorbele ei l-ar fi durut prea tare. Jake, îmi pare rău, n-am vrut să înţelegi că…

— Lasă, nu-i nimic! spuse Jake scurt şi-i întinse automat platoul cu dulciuri.

Nicole îi întinse Briannei platoul ca ea să aleagă prăjitura pe care o dorea. Brianna alese o acadea şi o prăjitură cu nucă. Apoi, mai alese o prăjitură pe care i-o întinse lui Jake.

— O, îţi mulţumesc, Brianna, spuse Jake luat prin surprindere şi inima i se umplu de bucurie. Îngenunche cu mâinile întinse spre fetiţă, dar aceasta se pare că nu era pregătită să-l îmbrăţişeze.

— Trebuie să ai răbdare, Jake. Va veni şi asta cu timpul.

— Sper că va veni.

Brianna se aşezase în faţa televizorului, urmărind un film de desene animate.

— Ea înţelege ce i se spune? întrebă Jake.

— Încearcă. Nicole se aşează pe colţul canapelei pentru că simţea nevoia să pună o oarecare distanţă între ei după interludiul care abia luase sfârşit. Îi plac aceste desene animate în mod deosebit pentru că eroina principală este o fetiţă care nu aude şi se foloseşte mult limbajul semnelor.

— A înţeles când i-am mulţumit pentru prăjitură?

— A înţeles sensul celor rostite, zise Nicole care nu dorea să mai adauge ceva la durerea lui Jake. Este destul de greu să înţeleagă numai urmărind buzele celor care vorbesc. Când un copil ca ea întâlneşte un necunoscut, devine circumspect şi asta îi afectează puterea de concentrare. Este şi mai greu dacă cel care vorbeşte îşi acoperă gura cu mâna, poartă barbă sau mustaţă. O să mai treacă câtva timp până când o să vorbească în faţa ta.

— Poate să vorbească?

— Desigur, îl asigură Nicole. Dar nu pronunţă foarte clar cuvintele. A mai încercat şi cu alte ocazii să vorbească cu oamenii, dar din expresia lor şi-a dat seama că nu este înţeleasă şi că felul ei de a vorbi nu le este plăcut. Nu-i place să i se audă vocea de către alţi oameni. Ştiu că trebuie s-o fac să vorbească cât mai mult dar, n-o facem decât când suntem singure.

— Nicole? Grăbeşte-te, dragă! Este cam târziu! Uşa se deschise şi fostul partener de dans al Nicolei, David Cole, îşi

făcu apariţia. Bărbatul apucă să facă câţiva paşi în încăpere, apoi îl văzu pe Jake şi se opri.

— O, Dumnezeule, tu eşti, Jake?

Capitolul 3

Se lăsă tăcerea, apoi Jake spuse:

— David, mă bucur să te revăd.

Nicole sări în sus pornind spre David apoi se opri.

— O, am uitat de repetiţie. Cât este ceasul?

— Cinci fără un sfert, îi răspunse Jake.

Mişcările din încăpere atraseră atenţia Briannei care-l văzu pe David şi-i sări în braţe. Brianna îi explică ceva cu mâinile, foarte entuziasmată. David îi răspunse, mai puţin entuziasmat, apoi o îndemnă să privească iar la televizor.

Nicole ştia că trebuie să îmbrace costumul de dans, dar ezită un moment căci nu voia să-i lase singuri pe cei doi bărbaţi. Jake nu înţelesese niciodată prietenia dintre ea şi David, în care nu încăpea nicio undă de romantism. El nu acceptase că David era un prieten foarte bun şi apropiat, dar că între ei nu exista un alt gen de relaţii. Iar Nicole nu-i spusese nimic despre David şi relaţia lui cu Cathy.

Asta îi lăsase o rană destul de profundă în suflet, care nu apucase să se cicatrizeze.

Nicole îşi aminti de felul în care găsise sprijin şi alinare la David în primele luni după ce rupsese relaţia cu Jake. Nu le trebuise prea mult pentru ca să înţeleagă amândoi că nu vor putea fi iubiţi niciodată. Oricum, David o protejase permanent şi de astă dată Nicole simţi starea de tensiune care se crease între cei doi bărbaţi. David făcu un pas spre ea.

— Nicole?

— Totul este în ordine, David. Nicole îl imploră din priviri să nu ia nicio atitudine. Începe încălzirea, vin şi eu în câteva minute.

David o privi lung, apoi încuviinţă din cap şi plecă.

— Pare că se simte ca acasă, nu?

Furia care răzbătea din vorbele lui Jake o făcu pe Nicole să aibă o reacţie pe care ar fi vrut s-o evite, dar ea nu putu să treacă peste insinuarea lui.

— Şi pare foarte apropiat de Brianna, nu? Nici nu mă miră că locuieşti în acest apartament deasupra sălii de dans. Este mai simplu pentru amândoi.

Nicole refuză să mai asculte. Se întoarse spre uşă şi făcu un gest larg cu mâna.

— Te rog să pleci, Jake.

Nicole refuză să-l privească, mânia ucigând compasiunea, înţelegerea şi senzaţia de vinovăţie pe care le simţise cu câteva momente înainte.

— Dacă vrei să te mai las vreodată s-o vezi pe Brianna, pleacă chiar acum.

Jake rămase câteva secunde în faţa ei, iar ea îl înfruntă:

— Te rog să nu mai vii până când nu vei învăţa să gândeşti corect.

— Eşti sigură de afirmaţia pe care o faci, Nicole? Poate că aşa stau lucrurile în realitate. Cât despre prezenţa mea în apropierea Briannei, ştiinţa a reuşit să determine foarte corect paternitatea, în ultimii cinci ani. Voi lupta pentru drepturile mele. Jake trecu pe lângă ea şi porni pe scări.

Nicole închise uşa în urma lui şi rămase rezemată de cadrul acesteia. La naiba cu acest bărbat şi felul în care gândea! El n-o voia de fapt, dar nici nu voia să lase ca ea să aparţină altui bărbat. Şi cine era el ca să-i condamne stilul de viaţă? Avusese comentarii până şi la adresa apartamentului ei. Îi reproşase că acesta era convenabil pentru ea. Desigur, aşa era. În primul rând pentru că ea putea astfel să petreacă şi în timpul zilei câteva minute cu fetiţa ei. Putea astfel să se asigure că fetiţa era corect îngrijită şi că i se acorda toată atenţia. Nicole îşi simţi ochii împăienjeniţi de lacrimi. Acestea i se rostogoliră pe obraji şi nu-şi mai putu stăpâni plânsul.

Sună telefonul şi se strădui să aibă un ton cât mai normal.

— Totul este în ordine? o întrebă David, care vorbea de la telefonul din holul de jos.

— Da, mă simt bine. David, l-ai văzut plecând?

— Nu mi-a spus nimic, o informă David. S-a năpustit pe uşă ca o furtună. Cred că ar fi mai bine să laşi plânsul la o parte şi dacă ai nevoie de mine, mă găseşti aici.

Nicole încercă un zâmbet.

— Îţi mulţumesc, David. Tu eşti întotdeauna aici când am nevoie de tine.

După două ore, Jake intra în casa din Beverly Hills, aruncând servieta de piele neagră pe o măsuţă din hol. Se privi în oglindă şi se încruntă. Încurcase lucrurile rău de tot. Nicki avusese dreptate să-l dea afară din apartamentul ei. Nu avea niciun drept să facă comentarii asupra vieţii ei sentimentale, după ce apăruse din senin după cinci ani de despărţire. Nu erau căsătoriţi şi nici nu vor fi vreodată după cum îi spusese Nicole, aşa că el nu avea niciun drept să facă comentarii la adresa lui David.

Mânia pe care o simţise mulţi ani faţă de Nicole se estompase de când îi auzise glasul în sala de gimnastică. Dar când îşi văzuse fiica în braţele lui David… Era evident că între David şi Brianna existase o comunicare permanentă, fără reţineri. David făcuse permanent parte din viaţa lor, în timp ce el pierduse cei mai frumoşi ani ai copilăriei Briannei. Comunicarea dintre David şi Brianna era evidentă. David n-ar fi plecat dacă Nicole nu l-ar fi rugat s-o facă. Numai un îndrăgostit putea să înţeleagă atât de repede ceea ce îi cerea iubita. Oare David era iubitul Nicolei? Jake simţi gustul amar al geloziei. Porni pe holul care traversa casa. Aprinse lumina şi puse cărţile pe care le adusese cu el, pe un raft de lângă bar. La naiba cu cei doi! Nu înţelesese niciodată ce legătură ciudată exista între ei. Dar de când îi cunoscuse prima oară la acea petrecere pe care şi-o amintea atât de bine, el îşi spusese că între cei doi exista o relaţie deosebită. La câteva zile mai târziu, îi văzuse dansând împreună, şi remarcase felul în care se sincronizau, cum David o îmbrăţişa cu toată pasiunea şi comunicarea sexuală pe care le-o facilita muzica. Jake simţi

cuţitul geloziei răsucindu-se ca într-o rană la ideea că un alt bărbat ştia cum să facă trupul Nicolei să ardă de pasiune. Imediat după ce se terminase dansul Jake se grăbise la cabină, aşteptându-se să-i găsească pe cei doi îmbrăţişaţi, dar nu observase altceva decât exuberanţa celor doi parteneri. Jake aflase că nu erau rude, iar David nu era homosexual. Cu toate acestea, când o întrebase pe Nicole despre relaţia lor, aceasta îi spusese că era o relaţie foarte specială şi că trecuseră împreună prin momente destul de grele. Explicaţia aceasta nu-l satisfăcuse pe Jake. Oricum, el nu se aşteptase ca relaţia cu David să înceteze când ei doi începuseră să se vadă în mod regulat. David nu reacţionase în vreun fel anume, când după o lună Jake şi Nicole se mutaseră împreună.

Jake se aşează istovit într-un fotoliu de piele. Avea nevoie de puţină linişte ca să-şi analizeze sentimentele. Trebuia să facă planuri pentru viitorul Briannei. Trebuia să se concentreze. Întinse o mână şi trase un sertar de la măsuţa pe care se afla un telefon. Luă un stilou şi un blocnotes pe care-l păstra acolo pentru însemnările lui. Apoi, se rezemă din nou de spătarul fotoliului şi închise ochii. Se surprinse simţind că în loc să se întrebe ce să facă cu sentimentul nou că era tată, prin faţa ochilor lui se perindau zeci de imagini ale lui Nicole. O auzise râzând pentru prima oară la petrecerea lui Adam Chambers. Râsul ei traversase ca un val încăperea, îi alertase simţurile şi-l făcuse s-o dorească. O văzuse apoi dansând cu David şi şi-o dorise numai pentru el. Îşi aminti apoi cât de hotărât fusese s-o aducă în patul lui cât mai repede.

Pe atunci, Nicole abia absolvise liceul şi era o tânără inocentă. Ca dansatoare, ea avusese foarte multe ocazii, şi Jake cunoştea îndeaproape culisele vieţii de artist. Se hotărâse să profite de inocenţa ei. Jake fusese întotdeauna sigur pe el. Nimeni şi nimic nu-l putea opri în momentul în care îşi propunea ceva. Tot în acea perioadă el îşi propusese să-i demonstreze tatălui lui că putea face carieră

în muzica uşoară. Ştia că dacă voia să realizeze ceva, era foarte important să-şi urmărească ţelul, indiferent la ce ar fi trebuit să renunţe pentru a şi-l putea atinge. Părinţii lui nu erau fericiţi de alegerea pe care o făcuse el, dar nu-l dezmoşteniseră.

Când o cunoscuse pe Nicole îi dedicase fiecare clipă liberă, atunci când nu era alături de grupul lui la repetiţii. Programul ei se potrivea destul de bine cu programul lui. Amândoi aveau dimineţile libere. După amiezile aveau amândoi repetiţii, noaptea Nicole dansa, iar el cânta la petrecerile la care era angajat.

Era genul de viaţă pe care-l preferau amândoi. Aveau un apartament, şi slujbe relativ sigure din care să poată trăi. Ce şi-ar fi putut dori mai mult un tânăr de douăzeci şi patru de ani? Dar totul fusese frumos până când, într-o dimineaţă, el intrase în baie şi totul se sfârşise.

Nicole făcea un duş, iar el intrase să-i aducă un prosop curat. Când deschisese uşa, el o văzuse stând încă îmbrăcată, în faţa chiuvetei. Cu toate acestea, de la duş se ridicau aburi, iar fata se întorsese brusc spre el scăpând plasticul alb pe care-l ţinea în mână. Jake se aplecă şi-l ridică, dar Nicole i-l smulsese din mână şi-l aruncase în toaletă.

— M-ai speriat, îi spusese ea.

Nicole era foarte palidă, cu toate că temperatura în baie era foarte ridicată. Jake o urmărise suspicios.

— Ce ai aruncat, Nicki?

— Nimic, doar o bucată de plastic.

Jake privise peste umărul ei şi temerile i se confirmaseră. Văzuse cutia cu teste pentru sarcină, iar figura Nicolei îi confirmase temerile. Atunci simţise o oarecare nelinişte. Se simţise prins ca într-o capcană şi trădat. Oare Nicole plănuise să-l atragă în această capcană? Oare o făcuse special ca el să-şi piardă minţile într-atât încât să uite măsurile de precauţie pe care trebuia să le ia?

— Deci, voi fi tată?

— Nu cred, îi spusese ea. Nicole se întorsese cu faţa spre el sfidându-l. Chiar dacă sunt însărcinată, nu trebuie să-ţi faci probleme.

Jake o privise şi din ochii ei măriţi, plini de teamă, el înţelesese că nici ea nu-şi dorise acest lucru. Şi ea era la fel de şocată ca şi el. Nu putea s-o lase să facă faţă singură situaţiei.

— Nici tu nu trebuie să te îngrijorezi, Nicki. Jake îşi revenise şi încerca să stabilească ce avea de făcut. Părinţii îl învăţaseră să-şi asume responsabilitatea faptelor sale, cu orice preţ. O să ne căsătorim, Nicole. Eu o să mă duc să lucrez la firma tatălui meu. Şi-a dorit acest lucru dintotdeauna.

— Nu, Jake.

— Nicki, un copil are nevoie de tatăl lui în fiecare seară. Iar dacă stăm să calculăm totul detaliat eu n-aş putea întreţine trei persoane cu ceea ce câştig din muzică. Voi avea o slujbă sigură şi…

— Am spus că nu sunt de acord, Jake. Tu nu vei renunţa la muzică, nici eu la dans. Nicole avea faţa foarte albă, iar ochii ei verzi aveau o lumină ciudată. Voi face un avort, Jake.

Poate că Nicole nu înţelesese bine.

— Nu trebuie să avortezi, Nicki. Eu îmi asum responsabilitatea. Ne putem căsători chiar după amiază.

— N-am nevoie de responsabilitatea ta. Nu mă mărit. Din atitudinea ei rigidă, Jake înţelese că fata nu glumea.

Pentru ea era mai important dansul decât sarcina, sau căsătoria cu el. El era dispus să renunţe la visurile lui legate de muzică, dar ea nu voia să renunţe la dans.

— Deci, nu vrei să te măriţi cu mine. Dacă nu vrei s-o faci, foarte bine. Când ne-am cunoscut ţi-am spus că n-am de gând să mă însor, dar nu voi renunţa la tine!

— Ce vrei să spui? De fapt, nici nu ţi-am cerut părerea, Jake. Nu suntem căsătoriţi şi nici nu vom fi. Nu mă poţi forţa.

— Dar porţi copilul meu, Nicki. Nu poţi…

— De unde ştii că este al tău, Jake? Nicole îi aruncase acele vorbe cu faţa palidă şi trasă, cu ochii ieşiţi din orbite. Poate că David este tatăl copilului. Poate nici nu ştiu cine este tatăl.

— Opreşte-te, Nicole!

Nicole îngheţase în acel moment, iar el îşi încleştase pumnii cu furie.

— Nu mai spune niciun cuvânt. Jake rostise aceste vorbe printre dinţi, scurt şi precis. Trebuie să pleci de aici. Ai o săptămână să-ţi găseşti o locuinţă. Eu o să plec într-un turneu mai lung, care o să mă ţină departe de locurile astea mai multă vreme. Când mă întorc, nu vreau să te mai găsesc aici. Jake trântise uşa apartamentului şi ajunsese în stradă atât de repede încât nici nu realizase ce se întâmplase. Intrase în primul bar care-i apăruse în cale şi comandase un whisky. După ce-l dăduse peste cap şi se mai calmase, îşi spusese că nu avea sens să-şi facă probleme din cauza Nicolei. El fusese primul şi singurul ei iubit. Şi de câte ori nu uitase să-şi ia măsuri de precauţie când Nicole se afla în braţele lui şi-l făcea să-şi piardă minţile?

Fără îndoială, copilul era al lui şi el era responsabil de tot ce se întâmplase. Dar împreună aveau să găsească o cale de rezolvare. Însă fu surprins să constate, când se întorsese după trei ore că, apartamentul era gol. Nu mai rămăsese nimic care să arate că Nicole fusese o prezenţă în casa aceasta… poate numai imensul gol pe care-l lăsase în urmă. Luă două aspirine dar acestea nu-i calmară durerea cumplită de cap. Medicamentele nu puteau rezolva tensiunea cu care trebuia să lupte şi nici nu-i puteau aduce alinare. Când se reîntâlniseră, Nicole îi spusese că avea oricum de gând să părăsească apartamentul, dar faptul că şi el o îndemnase s-o facă, îl consumase în tot acest timp.

O căutase la teatru ca să-şi ceară scuze, dar n-o găsise nici acolo. Nimeni dintre cei prezenţi nu-i spusese unde se

afla Nicole. Întrebarea lui foarte directă:

— Ei bine, n-are nimeni de gând să spună unde a plecat? nu impresionase pe nimeni. Cu atât mai puţin pe Adam Chambers.

— Despre cine vorbeşti? întrebase acesta.

— Ştii prea bine despre cine vorbesc. Unde este Nicole? De ce n-a venit la repetiţie?

— A, Nicole. A sunat ca să spună că este bolnavă. Vorbele lui Adam îi pătrunseseră în inimă ca un cuţit. Ajunsese prea târziu.

— La ce doctor s-a dus? La ce oră este programată?

— De unde să ştiu eu? zisese Adam ridicând din umeri.

— Cred că ştii mai mult decât vrei să spui.

— Uite ce este, Jake. Să lăsăm toate prostiile la o parte. Nicole nu vrea să te mai vadă. Nu ştiu amănunte despre cearta voastră, ştiu doar că Nicole avea paisprezece ani când a început să danseze în compania asta. A trecut prin multe în viaţă şi n-am de gând să las pe nimeni să-i mai creeze probleme. Bărbatul se ridicase de pe scaun şi-şi înălţase capul chel spre Jake. Te rog să accepţi lucrurile ca atare şi să părăseşti sala, altfel mă văd nevoit să chem paza.

Jake îl cunoştea prea bine pe Adam ca să ştie că acesta nu prea glumea. Când rana provocată de dispariţia Nicolei se mai închisese, el încercase să facă faţă realităţii. Nicole nu-i dăduse şansa să discute cu ea, s-o facă să se răzgândească. Ea nu acceptase o altă soluţie decât cea care i se păruse ei cea mai comodă. Jake simţea un gol cumplit în suflet. Fusese timp de câteva săptămâni un creator şi dătător de viaţă, apoi Nicole dispăruse şi totul se năruise.

Chiar în după-amiaza aceea semnase un contract pentru începerea unui turneu prin ţară, şi făcuse asta doar pentru a scăpa de durerea pricinuită de Nicole. Cântecele pe care le compusese în acel turneu dovediseră că nu se putuse elibera de obsesia Nicole, dar îi aduseseră noi contracte şi

posibilitatea de a scoate un album. Primul cântec din acest album, „Unde este ea acum?” făcuse totul posibil pentru Jake. Dar sufletul îi rămăsese la fel de întunecat. Adam. Nici după şapte luni acesta nu-i spusese unde plecase Nicole. Jake ştia acum motivul. Probabil că pe atunci, Nicole aştepta să nască. Jake lăsase să-i scape o înjurătură, căci nici acum nu ştia data de naştere a Briannei.

Întinse mâna spre telefonul care se afla lângă el. Fără a mai ezita, formă numărul lui Adam. Când îi auzi glasul, Jake îi spuse:

— Nu închide, Adam. Sunt eu, Jake Cameron. Spune-mi, când este data de naştere a Briannei?

Adam nu spuse nimic, dar după o scurtă tăcere îl întrebă:

— Ce ştii despre fetiţă?

— Prea mult, sau poate, prea puţin. Am fost acasă la Nicole şi le-am văzut pe amândouă. Jake ezită un moment, apoi adăugă: l-am văzut chiar şi pe David. Nu se putu abţine să nu întrebe: sunt împreună?

— La întrebarea asta poate să-ţi răspundă numai Nicole. Şi dacă ai văzut-o, de ce mă mai suni pe mine?

Jake n-ar fi vrut să lase să se vadă cât era de vulnerabil. Trecând doar peste episodul cu săruturile, îi povesti cum decursese întâlnirea lor.

— Aşa că am greşit din nou, încheiase el. L-am văzut pe David şi mi s-a părut că se potrivea mai bine decât mine locului aşa că nu m-am lăsat şi iar am pierdut totul. Jake încercă să-şi maseze muşchii atât de încordaţi ai gâtului. Ce să fac acum? Ştiu că eşti prietenul Nicolei, nu al meu, dar am nevoie de tine. Tocmai acum mă gândeam că nu ştiu nici măcar data de naştere a fiicei mele. Trebuie să fie în septembrie sau începutul lui octombrie, dar…

— Este douăzeci şi unu septembrie, zise Adam.

Jake închise ochii bucurându-se de această primă informaţie pe care o primise.

— Înainte de a continua discuţia aş vrea să-ţi pun şi eu câteva întrebări.

— Mi se pare corect.

— Ţi-a păsat când ai rămas fără Nicole?

— Ce întrebare este asta? sări Jake. Am cerut-o în căsătorie. Sigur că am suferit c-am pierdut-o.

— Ce interesant, zise Adam pe un ton ironic. Dacă n-ar fi rămas însărcinată ai mai fi cerut-o în căsătorie?

Jake simţi ironia lui Adam direct în inimă. Era adevărat că se simţea prea bine aşa cum era ca să se mai gândească şi la căsătorie. De fapt, cam toate căsătoriile muzicienilor pe care-i cunoştea eşuaseră. El nu avea nevoie de astfel de complicaţii.

— Nu cred c-ai fi făcut-o, îşi continuă Adam ideea. Tocmai de asta nu înţeleg de ce continui s-o cauţi. O faci doar din încăpăţânare?

— La început, am făcut-o pentru că nu mi-a venit să cred că va păstra sarcina, mărturisi Jake. Mai apoi, m-am gândit că încăpăţânată cum este, o va păstra. Oricum, trebuia să aflu.

— Numai asta te-a interesat, dacă a păstrat sau nu copilul? insistă Adam.

La naiba, îşi spuse Jake. Timp de cinci ani fusese preocupat de copilul despre care nu ştia că există sau de ea? Amintindu-şi relaţia lor şi scenele plăcute ale existenţei lor comune, Jake mărturisi:

— Am iubit-o, Adam. Acesta nu-i răspunse.

— La naiba, Adam, nu mă auzi? repetă Jake exasperat. Am iubit-o.

— Nu este nevoie să strigi, am auzit de prima dată, zise Adam într-un târziu. Dar acum vine întrebarea cheie. Ai putea s-o iubeşti pe cea care este Nicole acum?

— Ce vrei să spui?

— Că Nicole nu mai este tânăra plină de idealuri cu care ai avut tu o aventură acum cinci ani. Este o tânără puternică, a trecut prin clipe grele şi a reuşit în pofida tuturor. Şi n-a avut nevoie de ajutor, Jake. Brianna a fost la un pas de moarte acum trei ani. Nu ştiu ce ţi-a spus Nicole

din tot ce s-a întâmplat, dar atunci n-a părăsit spitalul timp de trei zile. Eu şi David am încercat s-o convingem să doarmă puţin, dar n-a vrut nici în ruptul capului să părăsească încăperea în care se afla fetiţa. N-a mâncat decât forţată de noi. A slăbit foarte mult şi nu avea voie s-o facă.

Jake strânse din pumni, gândindu-se ce traumatizată fusese Nicole care traversase singură nenorocirea ce se abătuse asupra copilei.

— N-am ştiut niciodată cât a costat spitalizarea Briannei. Nicole a refuzat să-mi spună. M-am oferit să încheiem un contract prin care eu să acopăr toate costurile spitalizării fetiţei, dar ea a refuzat. N-a acceptat decât împrumutul pentru studio, Jake, dar mi l-a restituit până la ultimul ban. Cred că mai are încă datorii faţă de spital. Dar se descurcă singură. Are această putere. Dacă tu te aştepţi să apari din senin acum şi să găseşti aceeaşi fată de acum cinci ani... pe care s-o tratezi în acelaşi fel...

— Mda, înţeleg, zise Jake. De fapt, el îşi spuse că trebuia s-o facă oricum. Văzuse deja schimbările în acea după amiază.

— Sper că ai înţeles ce era de înţeles, zise Adam. Ce ai mai vrea să ştii?

Când închise telefonul peste câteva minute, Jake înţelese că Adam nu mai era împotriva lui. Nu ştia însă dacă David l-ar ajuta. Recunoscu în acelaşi timp că dacă situaţiile s-ar inversa, nici el nu l-ar ajuta pe acesta. Îi era foarte clar că David o iubea pe Nicole şi o dorea la fel de mult ca şi el.

Jake ridică receptorul şi-şi sună impresarul.

— Ascultă Pete, aş vrea să aranjezi lucrurile în aşa fel încât să stăm în San Bernardino până când plecăm în turneu. Mai am câte ceva de rezolvat pe aici şi n-aş vrea să vorbim zilnic la telefon pentru repetiţii.

— Ei, ce te frământă? Parcă te-ar aştepta un proces de paternitate sau ceva de acest gen, glumi Pete. Se încordă brusc.

— Cine a spus ceva despre paternitate? Ce naiba ştii şi nu vrei să spui?

— Dumnezeule, zise Pete, glumeam şi eu, asta-i tot. Nu mai ştii de glumă, după câte văd. Ţi-l dau pe Don la telefon.

Jake interveni când auzi numele avocatului firmei:

— N-am nevoie să vorbesc cu el. Oricum n-o să-mi pun viaţa pe tapet. Nu am probleme cu nimeni.

— Din câte am înţeles, este o femeie implicată în toate acestea, interveni Pete. Eu sunt managerul tău, Jake. Este problema mea să rezolv orice apare legat de vreo aventură...

— Nu este vorba despre o aventură, îl întrerupse Jake. Este o femeie de care m-am îndrăgostit acum cinci ani. Înainte ca Pete să poată spune ceva, Jake continuă: este mama fiicei mele, Pete.

— Ce-ai spus? explodă Pete. Rămâi acolo, vin eu la tine imediat. Telefonul se închise şi Jake nu mai apucă să protesteze.

Jake se uită la ceas. Era opt şi zece. Oricum lui Pete îi trebuiau douăzeci şi cinci de minute ca să ajungă din Burbank până la el. Se întoarse în holul în care lăsase cărţile. Le puse pe covorul din dormitor şi porni spre baie. Rămase privindu-se câteva minute în faţa oglinzii, înainte de a scoate dintr-un dulăpior o foarfecă. Nu mai ezită, ci începu să taie din barba deasă. După zece minute începea să-şi bărbierească faţa. Şterse şi ultimele urme de cremă de bărbierit şi privi rezultatele. Văzu un străin ale cărui trăsături îi erau oarecum cunoscute, cu pometii proeminenţi. Gropiţele care fuseseră ascunse până acum de barba deasă ieşiră la iveală şi-i amintiră de gropiţele Briannei. Fetiţa semăna foarte mult cu Nicole, dar împrumutase şi din trăsăturile lui. Era graţioasă şi delicată ca mama ei. Avea ochii lui albaştri, limpezi ca o dimineaţă de primăvară.

Ochii lui Nicki nu mai reflectau inocenţa pe care şi-o

amintea el. Sub ei se săpaseră urme adânci, de suferinţă, sau poate de tărie de caracter. De astă dată, Nicole privea lumea cu ochii unei femei mature şi cu oarecare adversitate. Dar toate acestea îi sporeau frumuseţea.

Jake îşi scoase hainele pline de păr şi intră sub duş. Pe când apa făcea să dispară şi ultimele fire de păr se trezi comparând-o pe Nicole, femeia de acum, cu cea din urmă cu cinci ani.

Nu numai privirea i se maturizase. Pe atunci fata avea un trup care abia înflorea. Acum când o revăzuse, arăta ca o femeie în floarea vârstei. Oare sarcina adusese această modificare făcând-o atât de bine conturată? Sau poate timpul? Era tot zveltă şi subţire, la fel de graţioasă, dar coapsele i se împliniseră, la fel şi sânii.

În acea după amiază în care ea urcase scările în faţa lui, Jake urmărise coapsele ei rotunde. Când o ţinuse în braţe în acele clipe scurte ar fi vrut s-o simtă tot mai aproape, să exploreze toate modificările trupului ei.

Îşi schimbase şi parfumul. Era ceva care-i amintea de mosc, poate de florile de primăvară sau de apele oceanului. Femeia era un amestec de necunoscut şi de amintire. Reacţiile ei erau cunoscute, dar în acelaşi timp noi şi excitante.

Când reveni în dormitor începu să sorteze cărţile pe care le adusese: „Cum să luăm legătura cu cei care trăiesc într-o linişte permanentă”, „Copilul autist şi familia lui” precum şi „Bucuria de a cânta”. Alese una dintre ele şi începu să citească aşteptându-l pe Pete.

Capitolul 4

Nicole turnă lapte peste cerealele Briannei şi-i dădu linguriţa. În acel moment sună telefonul. Simţi un junghi neplăcut în inimă. Ceva îi spunea că numai Jake suna atât de devreme. Remarcă faptul că-i tremura mâna când ridică receptorul.

— N-am avut niciun drept să fiu gelos aseară, Nicki, auzi ea glasul atât de cunoscut.

Nicole ştia că Jake urma să-şi ceară scuze în continuare. Cu toate că nu-i plăcea să-şi recunoască greşelile.

— Bine, îţi accept scuzele, zise ea. Auzi cum Jake răsuflase uşurat. El vru să spună ceva, dar Nicole îl întrerupse: te rog să aştepţi un moment. Apoi continuă: înainte de a închide discuţia pe această temă, aş vrea să înţelegi un lucru. Ea îşi imagină figura lui Jake. Lui nu-i plăcea să i se pună condiţii. N-am chef să dau explicaţii asupra relaţiei mele cu niciunul dintre bărbaţii pe care-i cunosc, inclusiv David. Ezită un moment, apoi continuă: nu mă interesează niciuna dintre relaţiile pe care le-ai avut înaintea mea sau după mine. Amândoi ştim că tu ai fost primul meu bărbat... dar dacă ai fost sau nu şi ultimul ăsta este problema mea. Şi întrucât relaţia noastră fizică este încheiată, nu are sens să ne amestecăm problemele personale.

— Eşti chiar atât de sigură că este încheiată, Nicole? întrebă Jake. Nu ai lăsat să se vadă asta acum două zile.

Nicole se simţi cuprinsă de frisoane ciudate provocate de vorbele lui. Somnul îi fusese întrerupt de vise erotice mai frecvente decât cele de până acum. Cu toate acestea, indiferent cât de frecvente şi de puternice erau acestea, nu puteau înlocui ceea ce-i oferea Jake.

Nicole nu-şi dorea o relaţie bazată pe obligaţii şi datorie. Părinţii ei rămăseseră căsătoriţi din obligaţie, după ce dragostea dintre ei pierise. Rămăseseră împreună datorită unicei lor fiice şi din convenienţă. Nu fuseseră scene urâte,

adultere sau lupte între ei, nu fusese într-un cuvânt, viaţă. Iar ea tocmai asta îşi dorea. Îşi dorea hohote de râs şi nu râsul de convenienţă, tânjea după pasiune şi nu după o simplă acceptare. De aceea, prefera să trăiască doar cu Brianna, decât cu un bărbat care să-i fie doar partener de pat. În acel moment, Jake vorbi:

— Indiferent câţi amanţi ai avut de când ne-am despărţit, eu îţi provoc senzaţii puternice, Nicki, şi nu poţi nega asta.

Nicole simţi parcă mâinile lui Jake pe trupul ei.

— Nici nu încerc s-o fac. Nicole voia să pară rece şi detaşată, dar ştia că nu-l putea amăgi pe Jake. El fusese singurul ei iubit. Amintirea sărutărilor, atingerilor lui ca şi a ochilor lui albaştri o făcuse să nu poată întreţine relaţii cu alţi bărbaţi. Dar el nu trebuia să ştie asta. Dacă ar fi aflat, ar fi ştiut ce putere exercită asupra ei. El era tatăl Briannei, dar asta nu includea decât o relaţie prietenească cu ea, nimic mai mult. Toate acestea nu schimbă cu nimic condiţiile pe care ţi le-am pus: le accepţi sau nu?

Jake înţelese că Nicole era stresată şi-şi spuse că va trebui să accepte orice pe moment. El nu avusese intenţia să dispară din viaţa ei şi a fetiţei numai pentru că se comportase prosteşte cu o seară înainte. Ar fi vrut ca Nicole să simtă pentru el ceea ce simţea el faţă de ea.

Convorbirea cu Adam îl făcuse să înţeleagă cât de puţin ştia despre femeia care-i născuse un copil. Nu ştia nici acum din ce motive femeia asta îi stăpânea toate gândurile, lucru care nu se mai întâmplase cu o alta. Probabil că trebuia să înveţe despre ea aşa cum învăţa despre Brianna. Deocamdată îi va accepta condiţiile... David avusese răbdare. Va avea şi el.

— Mai avem lucruri de lămurit, îi spuse el. Vrei să luăm masa împreună?

Stabiliră să se întâlnească la ora unsprezece. Îşi trecu palma peste faţa proaspăt bărbierită. Îşi aminti de dimineţile în care Nicole îl urmărea când el se bărbierea. Nicole îl necăjea şi-i spunea că se strâmbă, apoi îl imita în

oglindă până când izbucneau amândoi în râs iar el trebuia să renunţe la bărbierit ca să nu se taie. Atunci, ea îi ştergea urmele de spumă de ras şi-i săruta fiecare urmă lăsată de aceasta pe faţă până când încetau să mai râdă şi începeau să facă dragoste. Din acest motiv el îşi lăsase barbă. Bărbieritul îi trezea prea multe amintiri dureroase.

— Ai sosit chiar la timp, spuse Nicole, când el apăru exact la ora unsprezece. Nicole îl privi uimită văzându-l fără barbă. Simţi o durere subită când îl văzu pe bărbatul pe care nu putea să şi-l scoată din inimă. Revăzu cicatricea din bărbie pe care o cunoştea atât de bine. În acel moment, amintirile o invadară. Îşi aminti gustul pe care-l avea faţa lui Jake proaspăt bărbierită, apoi mirosul de mosc al after shave-ului. Nu trebuia să faci asta, îi spuse ea. Nu trebuia să-ţi razi barba. Ce vor spune admiratoarele tale?

— Nu are importanţă, îi spuse el brusc. Mă interesează mai mult reacţia fetiţei mele decât a lor. Unde este?

— În dormitor, se încalţă.

În acel moment apăru fetiţa, îmbrăcată în rochia ei preferată, care avea un imprimeu cu margarete, iar mânecile acesteia lăsau să i se vadă mâinile cu gropiţele pe care le făcea în coate. Avea părul negru strâns cu o panglică albă, iar în urechi îi străluceau cercei minusculi.

Nicole observă că Jake îşi încleştase pumnii, apoi se relaxase şi se aplecase la nivelul Briannei. Mândria de a-şi fi încheiat singură şireturile păli când îl văzu pe Jake atât de schimbat. Nicole interveni şi-i spuse lui Jake ce gândea fetiţa.

— Tata s-a bărbierit, Brianna. A făcut asta pentru ca să-i poţi vedea buzele şi să înţelegi ce spune.

Brianna îl studie cu oarecare scepticism. Jake duse mâna la buzunarul drept şi scoase de acolo ambalajul bomboanei pe care i-o dăduse fetiţa cu o zi înainte. Brianna îl recunoscu şi începu să râdă. Apoi, îi făcu semne Nicolei.

— Spune că eşti caraghios acum, interpretă Nicole cu un râs nervos.

Jake zâmbi şi-şi trecu mâna peste faţa proaspăt bărbierită.

— Are dreptate.

Încet, Brianna se apropie de Jake şi atinse porţiunea proaspăt bărbierită, mai deschisă la culoare. Fetiţa îi atinse apoi buzele şi zâmbi.

Jake îşi zâmbi şi el.

— Ce rochiţă frumoasă ai.

Fetiţa continua să zâmbească arătându-şi gropiţele, şi indică un rând de margarete de pe rochiţă. Apoi, ea duse degetele la gură după care îşi atinse năsucul.

— Ăsta este semnul pentru floare, interveni Nicole. Cu grijă, Jake îi copie gestul.

— Ce fel de floare ai tu pe rochiţă, Brianna? întrebă Nicole. Ea ştia că Brianna prefera margaretele datorită unui joc pe care-l jucau seara înainte de culcare.

Jake zâmbi.

— Există un semn special pentru margaretă?

— Da, începe cu M în loc de F.Nicole vorbea şi-l privea pe Jake, pe acel Jake cu care făcuse dragoste de atâtea ori, cel care-i trezea atâtea amintiri. După amiaza care urma avea să-i aducă multă încordare, probabil. Era bine să înceapă cât mai repede, ca să scape mai repede.

— Mergem? întrebă ea.

Nicole făcu alte semne pentru a o întreba pe Brianna dacă era gata de plecare. Fetiţa făcu un semn cu capul şi luă mâna mamei sale, apoi după ce ezită o secundă, întinse cealaltă mânuţă spre Jake.

Jake simţi că-i tresare inima când se trezi cu pălmuţa aceea atât de mică în mâna lui. Îşi drese glasul, dar vocea îl trădă:

— Să mergem, spuse el.

Când ajunseră în stradă Jake le conduse pe cele două spre maşina lui. O cumpărase cu un an în urmă pentru că i se păruse foarte practică. O luase şi la vizita pe care o făcea la Nicole pentru că nu voia să atragă atenţia, să nu

afle prea multă lume că el frecventa studioul ei de balet. Ultimul lucru de care aveau nevoie era vreun reporter curios care să se ţină după ei. Deschise uşa din spate unde o aşează pe Brianna pe scaunul pentru copii şi-i puse centura cu grijă.

— Nu e prea rău pentru prima dată, nu? o întrebă el pe Nicole. Mergem spre Rediands, continuă el, după ce ieşi pe autostradă. Nicki, eu voi pleca într-un turneu în Anglia, chiar după sărbătoarea Recunoştinţei. Mă întorc cu o zi înainte de Crăciun, dar aş vrea să petrec cât mai mult timp cu Brianna până atunci. Nicole încercă să protesteze dar o făcea numai pentru că-i era teamă că Jake va dori să ia fetiţa cu el.

Jake, înţelegându-i ezitarea, vorbi înainte ca ea să apuce să spună ceva:

— Ştiu că tu ai repetiţii cu grupul înainte de Crăciun, iar eu cu orchestra, dar m-am gândit la o soluţie care să ne avantajeze pe amândoi. Jake strânse mâinile nervos pe volan. Nicole îi observă gestul. Cu toate că nu-şi lua ochii de pe autostradă, el conducea mai mult din instinct. Impresarul meu a găsit un studio în care pot face repetiţii şi mi-a închiriat o cameră la Hilton. Pot repeta dimineaţa, apoi să petrec timpul cu Brianna, în timp ce tu eşti la repetiţii. Jake semnaliză şi schimbă banda:

— Aş vrea să petrec tot timpul meu liber cu fetiţa în viitor, Nicki. Aş vrea să petrec dimineaţa de Crăciun cu Brianna, dar nu ca un străin. Lui Jake nu-i convenea deloc postura în care trebuia să ceară voie să fie cu propria lui fiică, dar nu avea încotro. Ar fi vrut ca Nicole să fie de acord de la început, pentru ca el să nu mai insiste. Jake parcă maşina înainte de a întoarce capul ca să-i studieze reacţia.

Nicole se forţă să-i zâmbească.

— Ştii bine că am de gând să te las să petreci foarte mult timp cu copila.

— Am ştiut că vei face aşa. Tocmai de asta m-am gândit că tu şi Brianna va trebui să-i cunoaşteţi pe cei cu care

lucrez. Oricum, Brianna îi va vedea destul de des.

— Chiar acum va trebui să ne confruntăm cu ei? întrebă Nicole vădit îngrijorată. Ce ştiu ei despre noi?

Jake îi luă mâna în mâinile lui şi-i spuse:

— Le-am spus totul. Oricum, nu puteam să apar din senin cu Brianna fără să le spun totul. Nu voiam să fii supusă unor întrebări incomode sau sâcâitoare.

Nicole îl privi cu recunoştinţă. Ea ştia că Jake n-ar fi pus-o într-o postură umilitoare, în mod voit. Dar ideea că trebuia să se confrunte cu prietenii lui care ştiau despre trecutul ei o făcea vulnerabilă. Jake îi strânse mâna uşor, ceea ce îi produse mii de fiori ca şi altă dată.

— Sper că oamenii nu mai sunt şocaţi de copiii făcuţi în afara căsătoriei.

Jake zâmbi şi-i spuse:

— Au fost mai şocaţi când au auzit că mi-am ras barba decât când le-am spus despre voi două. Nu m-au văzut niciodată fără barbă.

Nicole schiţă un zâmbet încercând să-şi imagineze cât de dezamăgiţi vor fi. Jake interpretă zâmbetul ca pe o încurajare şi o asigură:

— Ei te vor accepta oricum, ştiind că Brianna este fiica mea.

Nicole rămăsese cu ochii aţintiţi asupra mâinii lui Jake. Foarte puţini erau cei care ştiau adevărul despre Brianna. Mare parte din ei presupuneau că este divorţată sau văduvă, iar ea nu le infirmase sau confirmase bănuielile. Învăţase să se concentreze asupra prezentului, să lase trecutul la o parte. Dar după cum se vedea, cel care făcea parte din trecutul ei tocmai îi mângâia mâna şi-i vorbea despre viitor.

— Sunt nişte oameni de treabă, Nicki, o să ajungi să-i îndrăgeşti.

— Sunt sigură că sunt oameni buni. Nicki îşi luă poşeta şi-l întrebă: coborâm?

Jake răsuflă uşurat.

— Înainte de a intra la ei mai trebuie să ştii ceva. Jake întinse mâna spre compartimentul pentru mănuşi şi scoase de acolo un plic pe care i-l întinse.

— Aici este ceva pentru tine. Nicole se încordă dintr-odată.

— Ce este?

— Te rog să nu te superi, dar am considerat că vă datorez asta ţie şi Briannei.

Nicole nu voia să ia plicul ştiind din instinct că putea fi ceva dureros.

— Deschide-l, te rog.

Nicole simţi că mâinile încep să-i tremure. Reuşi să desfacă plicul, apoi despături hârtiile din interior, care purtau sigla spitalului, cea pe care ea o vedea în fiecare lună, în ultimii trei ani. Constată că erau documente care atestau spitalizarea Briannei. Apoi observă că pe fiecare dintre ele era aplicată ştampila „achitat”. Îşi spuse că ar fi trebuit să-i mulţumească lui Jake, dar nu-şi găsea cuvintele. Începu să tremure şi mai tare. Ea nu acceptase ajutor de la nimeni în zilele de după declanşarea bolii fetiţei. Îşi achitase toate datoriile, indiferent cât de greu îi fusese. Ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare lui Jake dar ciudat, era furioasă pe el. Jake nu-i datora nimic. Brianna era o binecuvântare pentru ea, nu o povară.

— Nu pot accepta, reuşi ea să îngaime.

— Ba poţi şi o vei face, insistă Jake. Nicole sesiză nota de duritate pe care el îi spusese toate acestea şi înţelese că nu i se putea împotrivi. Tu ai crescut-o singură pe Brianna timp de patru ani. Dacă vei citi cu atenţie documentele, vei vedea că este achitată spitalizarea Briannei şi că am plătit pentru întreţinerea fetiţei timp de patru ani. De asemenea, avocatul meu a deschis un cont în care îi voi depune banii regulat, până la vârsta de optsprezece ani. Jake îi luă mâna din nou. Sunt tatăl ei, Nicki. Dacă nu vrei să te căsătoreşti cu mine, este normal să-mi aduc contribuţia la creşterea ei.

Nicole îşi spuse că nu era nevoie să citească documentele pentru ca să constate că Jake fusese foarte generos. Îşi spuse că aceste acte o vor lega şi mai mult şi poate şi mai dureros de Jake, căci îi vor aminti permanent de singura legătură care mai exista între ei doi: fetiţa.

Dar viaţa ei trebuia să continue. Aceste cuvinte îi reamintiră de vremurile în care, în pofida tuturor greutăţilor, ea îşi spunea că trebuie să continue să danseze, chiar atunci când picioarele îi sângerau sau se simţea epuizată. Inima ei era doar un organ care făcea parte din trupul ei. Dacă putea să danseze când o dureau picioarele atât de tare, putea s-o facă chiar şi când îi sângera inima. Îl privi pe Jake şi-i spuse:

— Îţi mulţumesc.

— Nu vrei să te uiţi pe acte?

— Nu este necesar. Nicole puse plicul în poşetă, prelungind aranjarea acestuia pentru ca să-i evite privirea lui Jake. Voi face totul pentru ca Brianna să fie asigurată pentru restul vieţii.

Jake descuie uşa de la sala de repetiţii şi intrară. Nu era o sală prea mare, dar numărul de persoane din interior o făcea să pară şi mai mică. Văzu o mulţime de instrumente, cabluri, amplificatoare, microfoane, care dădeau impresia de învălmăşeală. Lipită de perete se afla o masă pe care se aflau câteva platouri cu sandvişuri, salate şi băuturi. În jurul lor stăteau femei şi bărbaţi, într-o atmosferă plăcută. Se făcu tăcere când cineva din grup le observă pe Nicole şi Brianna. Nicole simţi nevoia să ia fetiţa de mână. Simţi că se îmbujorează când toate privirile se opriră asupra ei dar le înfruntă fără să clipească. Jake întrerupse liniştea:

— Ea este Nicole, iar cea mică se numeşte Brianna.

Un bărbat scund făcu un pas înainte şi întinse mâna.

— Eu sunt Pete Lassiter, impresarul lui Jake.

Nicole aprecie că bărbatul avea în jur de cincizeci de ani şi un aer de câine de vânătoare, dar când îl văzu de aproape, mai reduse zece ani din cei cincizeci pe care-i

estimase. Apăru şi o roşcată cam strident vopsită şi se prezentă singură:

— Eu sunt Valerie, soţia lui Pete. Nicole încercă să nu pară surprinsă că cei doi se deosebeau atât de mult. Sunt şi secretara lui Pete, mai adăugă femeia.

Jake le conduse prin toată încăperea, prezentându-le tuturor. Marty era solist la chitara bass, Kevin la chitara solo, iar Martin la n-ai. George, toboşarul, era un individ solid, cu mustaţă stufoasă, care avea o mulţime de tatuaje pe braţe. El se aplecă s-o salute pe Brianna. Nicole ameţi imediat şi nu mai reţinu dacă blonda aceea planturoasă se ocupa de garderobă sau dacă cealaltă blondă, subţire ca o trestie, se ocupa de machiaj, sau era tocmai invers. Când ajunse la masa la care trebuia să se aşeze, Nicole îşi aminti de una dintre regulile de aur ale baletului: nu era bine să mănânci înainte de spectacol. Ea ştia că trebuia să aplice această regulă şi acum, căci niciun spectacol nu se compara cu această întâlnire cu prietenii lui Jake, indiferent cât de prietenoşi păreau ei la prima vedere.

După vreo oră, când porniră spre maşină, Brianna ţinea în mână un maldăr de desene pe care i le făcuse George pentru a o distra. Fetiţa ridică una dintre caricaturi pentru a i-o arăta Nicolei, moment în care o pală de vânt îi zbură foaia din mână. Înainte ca Jake sau Nicole s-o poată opri fetiţa se năpusti spre mijlocul străzii.

— Brianna, opreşte-te! strigă Jake şi sări după ea în acelaşi moment. Zgomotul frânelor o făcu pe Nicole să ţipe din toate puterile. O maşină roşie, sport, opri brusc datorită şoferului care o zărise în ultimul moment pe fetiţă. Cei doi se năpustiră să prindă fetiţa, înainte ca aceasta să fie lovită.

Capitolul 5

Cu un efort disperat, Jake o prinse pe Brianna, apoi se întoarse cu ea tocmai în momentul în care o altă maşină sport trecu în viteză pe lângă ei. Jake se sprijini de o camionetă parcată la marginea drumului. Nicole îl ajunse din urmă, cu faţa albă ca o coală de hârtie.

— Te simţi bine?

Jake le luă pe amândouă în braţe, de parcă ar fi vrut să se convingă că sunt bine şi sănătoase. Nicole îşi îngropă obrazul în umărul lui. Auzea inima lui Jake bătând puternic, respiraţia lui sacadată. Simţi mirosul caracteristic al trupului lui, cel de mosc şi de tâlc. Nicole simţea că inima bărbatului bătea atât de tare din cauza sperieturii prin care trecuse.

El nu spuse nimic până când nu i se linişti pulsul, iar respiraţia îi reveni la normal.

— N-am crezut c-o să ajung la timp s-o salvez, mărturisi Jake.

— Trebuie să mulţumim lui Dumnezeu c-ai reuşit s-o faci, Jake.

Brianna începu să se agite pentru că Jake o strângea prea tare, fără să-şi dea seama. Nicole se uită în ochii plini de teamă ai copilei. Ochii ei frumoşi erau plini de lacrimi. Fetiţa întinse mâinile spre mama ei.

— Aţi păţit ceva? se auzi o voce. Se întoarseră amândoi în acelaşi moment pentru a-l vedea pe şoferul maşinii, alb la faţă, venind spre ei. Când ajunse în preajma lor, acesta începu să se scuze. A sărit în faţa maşinii! De abia am putut s-o evit! Omul o privi îngrijorat pe Brianna. Este cumva rănită?

— Nu, este doar speriată, îi răspunse Jake. Oricum, n-a fost vina dumneavoastră.

— Am tras o sperietură zdravănă. Bietul om la fel de speriat ca şi părinţii fetiţei, îşi şterse faţa transpirată cu mâneca bluzei. Ei bine, dacă fetiţa n-a păţit nimic, cred că este mai bine să plec. Omul se întoarse şi porni spre maşina

sport de culoare roşie. Jake şi Nicole îl urmăriră cu privirea până când dispăru la o curbă.

Nicole lăsă fetiţa din braţe. O luă de mână şi făcură câţiva paşi apoi se opriră şi Nicole îngenunche. Cu multă atenţie ea îi aminti prin gesturi Briannei regulile de circulaţie şi felul în care trebuie să circule un copil ca ea. Nicole n-o dojeni ci îi aminti că regulile de circulaţie trebuie respectate cu stricteţe.

Jake urmări scena cu calm, cu toate că toate terminaţiile nervoase îi pulsau. Când Nicole termină cu explicaţiile, el luă mâna Briannei, apoi se întoarseră şi porniră din nou spre parcare. Jake abia se abţinea căci ar fi dorit foarte mult să ia fetiţa în braţe. Apoi se gândi că numai Dumnezeu fusese acel care o păzise şi o ajutase să nu ajungă sub roţile maşinii. Îşi aminti cum strigase la ea să se oprească, dar ea nu avea cum să-l audă. Apoi, îşi aminti din copilărie cum fusese salvat de multe accidente când cineva strigase la el să se oprească. Dar fetiţa lui nu se putea bucura de acest avantaj. Ce alte primejdii mai pândeau un copil care trăia într-o lume a tăcerii?

Jake fusese tentat să considere copilul ca fiind normal, din cauza feţişoarei ei permanent vesele şi a felului în care ştia să-i cucerească pe cei din jur. Lipsa auzului o transforma însă într-o făptură complet lipsită de apărare. El sesizase imposibilitatea fetiţei de a comunica mai mult ca pe o barieră lingvistică decât ca pe un handicap care s-o facă vulnerabilă în faţa primejdiilor. Jake simţi acelaşi gust amar şi realiză că trebuia să acţioneze ca s-o protejeze pe Brianna de ea însăşi şi de ceilalţi. Jake rămase cu gândurile lui, în timp ce Nicole regla centura fetiţei şi scaunul. Nicole îl privi şi realiză teama lui şi îi spuse:

— Jake, asta i se putea întâmpla oricui. Toţi copii au tendinţa de a da buzna în mijlocul străzii fără a se gândi la consecinţe. Bine că nu s-a întâmplat nimic. Când văzu că Jake nu-i răspunde, Nicole îi atinse mâna. Mâna lui Jake era rece şi încleştată pe volan. Jake este totul în ordine, acum.

— Nu, nu este, interveni Jake. Se întoarse spre Nicole cu ochii lui albaştri care aruncau flăcări. Nu m-a auzit când am strigat la ea. N-a auzit nici maşina. Brianna ar trebui să se afle într-un loc în care să fie în siguranţă.

Nicole îşi trase mâna şi rămase cu ochii aţintiţi asupra bărbatului.

— Brianna ar trebui să fie internată într-o şcoală specială pentru că acolo va exista cineva care să se ocupe de ea în permanenţă. Nu trebuie să trăiască în lumea celor normali, unde este într-o continuă primejdie. Cred că eşti conştientă că putea fi accidentată? Nicole observă cum se formară riduri adânci în jurul gurii şi ochilor lui. Ce se întâmpla dacă nu ajungeam la timp la ea? Ce se întâmpla dacă şoferul ar fi condus cu viteză foarte mare? Nu mai putem lăsa să apară situaţii de acest gen. Dacă nu poate să audă când strigă cineva la ea... Jake îşi muşcă buzele. Ştiu că nu-ţi puteai permite s-o ţii într-o şcoală privată, dar acum eu mă voi interesa şi voi rezolva problema.

— N-o să faci nimic, Jake! sări Nicole furioasă. Ce s-a întâmplat acum se putea întâmpla cu oricare copil, chiar dacă era perfect normal. Nu este nicio legătură între surzenia Briannei şi faptul că s-a năpustit în mijlocul străzii. Nicole se înflăcăra tot mai tare, pe măsură ce-şi imagina viaţa pe care ar duce-o copilul ei într-o astfel de şcoală. Nu-ţi permit să ai niciun fel de iniţiativă în privinţa Briannei. Un accident biologic nu-ţi dă dreptul să închizi un copil într-o instituţie în care să fie tratată ca o legumă. Fata nu are alt handicap, este doar surdă. Nicole îl fixă pe Jake cu privirea şi continuă: Brianna este o fetiţă isteaţă, un copil normal care a avut neşansa de a-şi pierde auzul, dar nimeni, nici măcar tatăl ei biologic, nu are dreptul s-o interneze, numai pentru faptul că fetiţa se comportă ca orice copil normal, la vârsta de patru ani! Jake o privi printre gene şi-i spuse:

— Am dreptul să mă ocup de Brianna. Este şi fiica mea. Iar dacă tu ai refuzat să-mi spui de existenţa ei asta nu înseamnă că mă poţi scoate din viaţa ei. Dacă va fi nevoie

voi obţine custodia ei prin ordin judecătoresc. Îi sunt dator fetiţei…

— Custodia, zici? pufni Nicole cu dispreţ. Ce tribunal ţi-ar încredinţa un copil cu care nu poţi comunica? A fi părinte nu înseamnă numai a procrea. Înţeleg că nu vrei să fii numai tatăl Briannei, tu te consideri un fel de Dumnezeu!

Jake o privi un moment fără a spune nimic.

— Nu ştiu dacă ceea ce vreau eu să fac înseamnă că mă pretind a fi un fel de Dumnezeu…

— Jake, înţelege că nu poţi lua un copil şi să-l expediezi aşa, pur şi simplu, considerând că doar astfel îl poţi feri de pericole. Şi copii care au auzul bine dezvoltat suferă accidente şi toţi copii învaţă din experienţă. Problema este să li se creeze condiţia de a experimenta diferite lucruri. Te rog să ne duci acasă şi să laşi educaţia Briannei, precum şi siguranţa ei, în mâinile mele.

În acel moment se auzi un zgomot din spatele maşinii, care-i făcu pe amândoi să se întoarcă. Brianna, cu ochii ei albaştri, înspăimântaţi, îi privea de pe scaunul ei. Amândoi uitaseră că fetiţa se afla cu ei, cu toate că nu putea să-i audă. Nicole uită că era supărată pe Jake. Cum uitase că fetiţa era atât de sensibilă la tot ce se petrecea în jurul ei? De fapt, dacă se gândea mai bine îl înţelegea şi pe Jake: şi ea fusese la fel, la început, încercând să oprească fetiţa care voia să exploreze lumea înconjurătoare, de teamă că s-ar putea expune la primejdii. Nicole se uită la Jake care-i spuse:

— Îmi cer scuze, dar nu m-am gândit niciun moment s-o iau pe Brianna de lângă tine. Ceea ce ai văzut n-a fost decât o reacţie de teamă la ceea ce s-a întâmplat. M-a speriat foarte tare, mărturisi Jake. Astfel se poate demonstra comportamentul meu idiot.

— Înţeleg ce ai simţit, spuse Nicole. După meningita Briannei, am avut tendinţa s-o iau cu mine în permanenţă. Nici măcar n-o lăsam să se joace cu alţi copii, de teama că ar putea lua gripă sau altă boală. Am avut tendinţa de a

ridica un zid în jurul ei pentru ca s-o ştiu în siguranţă. Apoi, am contactat eu o gripă, iar Brianna a luat-o de la mine. În acel moment am înţeles că n-o pot proteja împotriva lumii. Rolul meu era s-o fac să fie parte din această realitate. Trebuia s-o tratez ca pe orice copil normal.

— Eu vreau acelaşi lucru, ca fetiţa să se poată integra bine în viaţa de zi cu zi, îi spuse Jake. Ai dreptate că eu nu mă pot înţelege cu ea aşa cum faci tu. Vocea lui avea ceva care o făcu pe Nicole să se ruşineze de cuvintele pe care le spusese mai înainte. Dar voi învăţa cum să fac. Vreau să fiu mai mult decât un factor biologic în viaţa ei.

Brianna începu să se foiască în spate şi Jake îi zâmbi.

— Bine, acum hai să vorbim serios. O privi pe Nicole. De acord?

— De acord.

Jake porni maşina.

— La ce oră termini în seara asta?

— Destul de târziu. Mai am o repetiţie programată după orele de clasă şi probabil că n-o să terminăm până la miezul nopţii. Nicole observă expresia neplăcută care apăruse pe faţa lui Jake, dar el se strădui să-i explice:

— Atunci, o să sun mâine dimineaţă.

Nicole ezită, apoi îşi spuse că nu avea nicio şansă să se eschiveze.

— Mâine am o întâlnire cu şeful orchestrei simfonice, apoi trebuie să mă ocup de publicitate. După aceea, trebuie să mă ocup de repararea costumelor. Nu cred c-o să am nicio clipă liberă.

— Bine, înţeleg, zise Jake relaxat. O să te sun marţi totuşi şi o să discutăm programul atunci. Parcară în faţa studioului şi Jake o scoase pe Brianna din maşină. Când se despărţiră, Jake nu era sigur că Nicole îl va lăsa să-şi ia rămas bun ca de obicei, dar ea îl lăsă. Jake se aplecă şi deschise braţele către Brianna.

— La revedere, iubito.

Spre uimirea lui, Brianna îl îmbrăţişă. Fetiţa mirosea a

tâlc şi a şampon pentru copii. Pentru a doua oară în ziua aceea Jake se simţi cuprins de emoţii. O să vă sun marţi, spuse el emoţionat.

Nicole se uită la ceas şi introduse în cuptor cea de a doua tavă cu prăjituri. Se simţea aroma de cidru şi de cocă amestecată cu scorţişoară. Aranjă cu grijă decoraţiile de zahăr pe care le puse pe prăjiturile reci. Auzi soneria şi-şi şterse mâinile pe un prosop apoi porni spre uşă.

Jake stătea în prag, iar în braţe ţinea un hipopotam uriaş, de pluş, îmbrăcat într-o rochie de satin, cu papuci în picioare. Brianna lăsă să-i scape un sunet care aducea a încântare, iar Nicole izbucni în râs.

— Este cumva o aluzie? întrebă Nicole.

— Ar trebui să fie? începu Jake să râdă. L-am văzut ieri într-un magazin şi m-am gândit că-i va fi pe plac Briannei. Întinse jucăria şi o ţinu alături de Nicole de parcă ar fi vrut să le compare.

— Nu cred că trebuie să-ţi faci probleme deocamdată. Mai ai câteva kilograme până ajungi ca ea. Nicole încercă să-l lovească în glumă cu prosopul de bucătărie pe care-l ţinea în mână. Brianna îi urmări cu ochi zâmbitori şi începu chiar să râdă când văzu cum Jake încercă să pareze loviturile mamei ei. Jake pretinse ajutor din partea fetiţei, ceea ce o făcu să râdă şi mai tare. Nicole continuă jocul şi îi pretinse lui Jake să semneze un act prin care să-şi ceară scuze pentru c-o provocase. Jake îngenunche şi scrise „îmi pare rău”

— Jake, de unde ai învăţat să-ţi ceri scuze?

Jake ridică încet capul apoi, ca un puştan sfios spuse:

— Dintr-o carte. El se ridică şi-i întinse Briannei hipopotamul, apoi scrise „este al tău”

Brianna a cărei figură se luminase de bucurie, începu să verifice papucii hipopotamului să vadă dacă-i putea scoate. Nicole îl urmări cum încerca s-o ajute pe fetiţă. Jake ridică ochii spre Nicole în momentul în care Brianna reuşi să dezlege panglicile care legau papucii hipopotamului. Jake o

privi cu ochii plini de speranţă. Nicole rămase uimită de privirea lui încărcată de sensuri. Nicole simţi dintr-odată nevoia să-l atingă, să-şi îngroape faţa la pieptul lui… Opreşte-te Nicole, îşi spuse ea. Realizase că Jake simţise ceva schimbându-se în felul în care ea îl privea.

— Trebuie să… verific cuptorul să nu mi se ardă prăjiturile. Nicole se scuză şi porni spre bucătărie.

Ajunsă acolo, scoase tava şi o puse pe aragaz. Era într-o stare confuză şi de aceea continuă să-şi rezolve problemele care se aflau în aşteptare în bucătărie, aşteptând ca simţămintele ei să se mai calmeze. Trecutul reveni cu putere. Înainte, toate problemele dintre ei îşi găseau până la urmă rezolvare în pat, unde se lăsau pradă pasiunii care se aprindea la o simplă atingere. Ascunsă în liniştea bucătăriei se lăsă să vibreze la amintirea atingerilor lui Jake.

— Ai nevoie de ajutor? auzi glasul lui. Nicole sări într-o parte scăpând un vas pe care abia îl spălase.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii. Jake ridică vasul şi-l puse în suportul de vase. Nicole rămăsese lângă chiuvetă, incapabilă să se mişte. Jake o prinse în braţe şi începu s-o sărute.

— Miroşi la fel de bine şi apetisant ca şi prăjiturile tale, îi şopti el. Mă întreb dacă ai şi dulceaţa lor…

Nicole se bucură de senzaţiile pe care i le provocau sărutările lui înfocate. Ar fi vrut să-i simtă săruturile şi pe restul trupului, trezindu-i acele pulsaţii pe care încercase îndelung să le uite. Nicole ar fi vrut să simtă dacă atingerile ei îl mai excitau la fel de mult ca pe vremuri. Ar fi vrut…

— Jake, te rog, nu… Nicole încercă să se depărteze de el. Ar putea intra Brianna în orice moment… şi oricum, trebuie să fac curăţenie în bucătărie… şi…

— Şi invitaţia din privirile tale n-a fost de fapt o invitaţie… încheie Jake pentru ea.

Nicole roşi, dar se forţă să-l privească şi să nege.

— De asta mi-a fost teamă, zise el. Jake îi atinse buzele

cu un gest scurt, cu degetul, apoi spuse cu un zâmbet trist: ar fi fost interesant.

Jake luă un instrument cu care începu să scoată prăjiturile din tavă şi le aşeză pe un platou. Făcu acest lucru pentru a-şi masca frustrarea. Iniţial, el nu avusese intenţia de a da curs invitaţiei din privirile ei, dar parfumul ei îl atrăsese ca un magnet şi simţise nevoia s-o atingă. Îşi amintise mereu cum era s-o atingă, apoi s-o sărute pe Nicole. Îşi spuse că de fapt, numai asta îşi dorea.

Recunoscu atracţia pe care o exercita femeia asupra lui şi faptul că nu i se putea împotrivi. Era o femeie mică de statură dar emana o forţă extraordinară căreia nu i se putea împotrivi. Trupul ei, deşi mic şi fragil emana o vitalitate care-l intriga acum ca şi altă dată.

— Când ai repetiţii din nou? i se adresă Jake pe un ton încărcat încă de dorinţa care plutea în aer.

— La opt. Am o asistentă care lucrează cu clasele de începători de marţi, miercuri şi joi.

Un chicot care se auzi din zona uşii îi făcu să se întoarcă brusc. O văzură pe Brianna râzând, încălţată cu papucii hipopotamului. Jake izbucni în râs.

— De ce nu rămâi să iei masa cu noi? îl invită Nicole. Avem supă, apoi friptură, iar tu o poţi ajuta pe Brianna să termine prăjiturile. Jake îi mulţumi din priviri, apoi se întoarse spre Brianna căreia îi făcu semn cu degetul spre tavă şi începură amândoi, tată şi fiică, să scoată prăjiturile. După masă, Jake şi Brianna o ajutară pe Nicole să cureţe masa. Jake devenise elevul Briannei care-l învăţa semnele folosite de copiii în situaţia ei pentru farfurie, mâncare, pahar.

Se întoarseră în sufragerie, unde Brianna îi arătă toate jucăriile ei. Jake repetă semnele pentru cal, păpuşă sau minge. Când îşi dădu seama că Brianna intenţiona să aducă toate jucăriile în sufragerie, Nicole o opri:

— Ei, Brianna, nu este loc aici pentru toate jucăriile tale. Şi, oricum, este vremea să faci baie şi să mergi la culcare.

Brianna ignoră spusele mamei întorcându-se cu spatele, pretinzând că n-a observat-o. Jake remarcă la ea aceeaşi încăpăţânare pe care o mai văzuse şi la mama ei. Îşi aminti cum şi el îşi ignora părinţii în copilărie, când nu voia să execute ceea ce i se spunea. Singura diferenţă era faptul că el pretindea că nu-i auzea din cauza muzicii care urla prea tare. Dar Brianna se bucura prea mult de lumea ei tăcută şi de semnele pe care i le explica lui Jake. El o întoarse pe fetiţă spre mama ei şi-i spuse că trebuia s-o asculte. Fără prea multă bucurie, Brianna se îndreptă spre baie, unde Nicole o ajută să se spele, apoi o pregăti pentru noapte.

Nicole reveni în sufragerie, unde-l văzu pe Jake care o aştepta aşezat pe canapea. I se păru chiar normal ca el, tatăl fetiţei, s-o aştepte ca ea să pregătească copila pentru culcare. Mirosul prăjiturilor invadase încăperea şi contribuise la crearea unui adevărat tablou de familie.

Când Jake îi zâmbi, ea-şi aminti de ocupaţiile lor preferate, din vremea când erau împreună, giugiulitul şi dragostea. Când Brianna va adormi vor fi din nou ca şi singuri, iar simţurile Nicolei o luară razna din nou. Dar ea învăţase de mult că nu poate avea tot ce-şi dorea şi se aşeză pe canapea la distanţă de Jake. Trebuia să găsească un subiect de conversaţie care să alunge orice eventuală dorinţă născută între ei.

— Cum este să te simţi bogat şi faimos, Jake?

Bărbatul o privi şi în acel moment ea ştiu că nu-l putea păcăli prin alegerea unui asemenea subiect. Cu toate acestea, el marşă:

— Sunt unele avantaje. Am tot ce mi-aş putea dori, am văzut aproape toată lumea. Ba, m-am bucurat chiar de unele lucruri pe care banii nu ţi le pot oferi.

— O, zise Nicole, amintindu-şi proverbele care spuneau ceva despre dragoste şi bani.

— Cu câţiva ani în urmă, chiar după ce am scos albumul care se numeşte „Zile triste, Nopţi lungi” am primit o scrisoare de la o doamnă din Colorado care mi-a spus că

albumul este foarte apreciat de fiul ei. Băiatul suferea de o boală a sângelui şi petrecea mai multe luni pe an internat în spital pentru tratamente şi analize. Mi-a mai spus că Gary asculta albumul de fiecare dată după ce plecam noi acasă şi el rămânea în continuare în spital. Ca atare, am luat primul avion spre Colorado şi l-am cunoscut. Era un băiat nemaipomenit. Deci, dacă n-ar fi fost celebritatea, n-aş fi avut cum să-l cunosc. Iar dacă n-aş fi fost bogat, problema s-ar fi pus la fel.

— Ce s-a întâmplat cu băiatul?

— Acum se simte mai bine. L-am văzut de mai multe ori, i-am trimis bilete la spectacolele mele. Tot el mi-a spus că de fiecare dată când eu susţin spectacole în zona lui, popularitatea lui creşte. Toţi puştii îl roagă să le facă rost de bilete. Desigur, asta este una dintre părţile plăcute ale celebrităţii.

— Mi se pare normal ca nişte puştani să-şi dorească bilete la un astfel de concert, zise Nicole. Dar este mai bine pentru Gary să facă diferenţa între prietenii adevăraţi şi cei din interes.

— Oricum, puştiul ăsta vede lucrurile mai clar decât mine. Eu, în primii ani de celebritate am dat tot felul de petreceri fără rost sau am luat parte la petreceri cu nişte persoane care nu mă interesau, sau am cumpărat prea multe maşini.

— Prea multe maşini? râse Nicole. La ce-ţi foloseau?

— Le-am cumpărat doar pentru că mi-am putut permite s-o fac. Dar, din fericire, în curând am revenit la o stare normală. Asta i s-a datorat lui Pete. Acum merg doar acolo unde simt nevoia s-o fac, şi cu oamenii care-mi plac.

— Jake Cameron a devenit cea mai retrasă persoană din lumea show biz-ului, îl persiflă Nicole. Îmi amintesc totuşi că s-a făcut destulă publicitate unor aventuri ale tale. Poate că au fost bârfe. Nicole întoarse capul, aşteptând ca Jake să-i ofere un răspuns. Acele imagini cu femei frumoase agăţate de braţul lui îi provocaseră mereu senzaţii dureroase. Nicole

îşi aminti că atunci când se reîntâlnise cu Jake îi spusese că vieţile lor se despărţiseră pentru totdeauna şi că dorea să rămână în aceeaşi situaţie.

— Nu tot ce-a apărut în ziare era adevărat. Bănuiesc că mare parte reprezenta dorinţele reporterilor, adăugă Jake. Nu cred că există vreun bărbat care să aibă puterea de a acoperi o gamă atât de diversă de femei.

Nicole simţi că i se strânge inima şi se învinui pentru că adusese subiectul în discuţie. Încercă să salveze aparenţele şi să readucă conversaţia pe un tărâm mai puţin dureros şi periculos pentru ea.

Din fericire apăru Brianna, cu părul încă umed, din baie, iar Nicole o ajută să-şi încheie nasturii pijamalei. Jake o ajută să culce fetiţa, apoi stinseră lumina şi ieşiră din încăpere.

— Este un copil fantastic, Nicole, spuse Jake şi se aşezară din nou pe canapea. Aş fi vrut... începu el, apoi scuturâ din cap. Nu contează. Nu mai putem da timpul înapoi.

— Îmi pare rău, Jake, îi completă ea gândurile. Şi eu aş fi vrut ca lucrurile să stea puţin altfel. Dar nu mai putem schimba ceea ce este deja realitate. Nicole oftă. Am făcut ceea ce am crezut eu că este mai bine. Şi încă mai cred că am făcut bine.

— Asta depinde de felul în care vezi lucrurile. Sunt de acord că ai făcut bine c-ai născut copila şi ai avut atâta grijă de ea. Nu sunt însă de acord cu faptul că nu mi-ai spus de existenţa ei şi că nu m-ai lăsat să fac parte din viaţa voastră.

Din nou trecutul apărea între ei. Acesta se ridica permanent ca un zid între ei ori de câte ori voiau să discute problema. Se redeschideau nişte răni care începuseră să se cicatrizeze. Acum, este mai uşor de lămurit problema, spuse Nicole. Ne-am schimbat amândoi foarte mult, nu mai suntem cei de acum cinci ani.

— Cum poţi face o asemenea afirmaţie? Suntem aceleaşi persoane de acum cinci ani.

— Nu ai dreptate, Jake, îmi pare rău să ţi-o spun. Eu una m-am schimbat mult. Văd şi la tine multe schimbări, chiar dacă tu nu vrei să recunoşti. Poate că nu eşti conştient de ele. Tocmai ceea ce mi-ai povestit acum despre prieteniile bazate pe interese sau despre faima trecătoare îmi întăreşte această convingere. Jake, ce-ai fi spus dacă te-aş fi primit cu braţele deschise acum trei zile când ai intrat în studioul meu, şi ţi-aş fi spus că vreau să mă mărit cu tine?

Jake ezită un moment înainte de a-i răspunde:

— Aş fi crezut că tu, ca şi mine, ţi-ai dat seama că ne-am iubit şi că acest sentiment n-a pierit.

Nicole simţi o strângere de inimă şi-şi spuse că poate l-a rănit prea mult cu această întrebare.

— Nu cred, Jake. Ţi-ai fi spus că sunt o egoistă, ca şi acum cinci ani când te-am părăsit. Iar acum n-aş vrea să crezi, îi spuse ea cu ironie, că refuzul de a mă căsători cu tine face parte din vreun plan care să te determine să cobori garda.

Jake nu răspunse dar din privirea lui, ea văzu că atinsese o coardă sensibilă.

— Fii liniştit, îi spuse Nicole. Nu am intenţia să mă mărit cu tine.

Capitolul 6

— Nu mi-a plăcut cum ai executat ultima mişcare, Kristen, spuse Nicole. Apoi, îşi dădu seama că fusese prea tăioasă şi încercă să mai îndulcească situaţia: întoarcerea a fost prea bruscă. Trebuie să arcuieşti capul. Nicole îi demonstră încă o dată mişcarea cu trupul ei graţios: fii atentă cum ţii cotul. Să nu fie prea rigid. Te rog să reiei mişcarea din acelaşi colţ. Repetiţile fuseseră prea frecvente în ultima săptămână şi Nicole se simţea obosită. Cea la care lucra acum trebuia să ia sfârşit de o oră, dar nu se ajunsese la calitatea pe care o impunea Nicole. Mai reluăm pentru ultima oară mişcările, apoi vă dau drumul. Le încurajă pe fete deşi o făcu printr-un zâmbet de om epuizat. Ştiu că sunteţi frânte, dar vă rog să vă folosiţi ultimele resurse. La un moment dat, Nicole deveni conştientă că Jake urmărea repetiţiile. El sosise devreme, după amiază, ca să stea cu Brianna pentru ca Maggie să se poată ocupa de vânzarea biletelor pentru spectacol. Se întoarse şi-i făcu lui Jake un semn cu capul, apoi dădu din nou drumul la casetă. Ştia deja că ceruse prea mult de la aceste fete, dar o făcuse pentru ca să nu aibă ce-şi reproşa. Dansase şi ea tot timpul alături de ele, corectându-le şi încurajându-le.

Răbdarea lui Jake ajunsese la limită. O urmărise dansând, mergând în poante, răsucindu-se cu uşurinţa unui fulg luat de vânt şi în acest moment ştiu că trupul i se acoperise de o sudoare ciudată datorită faptului că se uita prea mult la trupul ei. N-ar fi trebuit să se autotortureze studiind-o din balcon. N-ar fi trebuit s-o facă, dar nu se putea desprinde din acel loc. Costumul subţire pe care-l purta Nicole nu-i ascundea punctele cheie ale trupului. Jake nu-şi putea lua ochii de la dunga de transpiraţie care se formase între sânii ei. Toată pielea ei căpătase, datorită efortului, o culoare mai plăcută, făcând ca trupul ei să strălucească de vitalitate.

Nicole influenţa foarte multe vieţi prin acest studio pe

care-l deschisese. Se ocupa de încurajarea unor eleve deziluzionate, sau pretindea punctualitate de la vreo companie de livrări dacă nu cumva consola vreo mamă care se plângea că din cauza lipsei de timp nu ajungea să-şi aducă fata la repetiţii.

Jake nu prea cunoscuse genul de activitate şi lumea în care se manifestase ea, în urmă cu cinci ani. De obicei se întâlneau în diferite cluburi, iar ea-l aştepta la vreo masă până când el termina de cântat şi puteau pleca. Dacă spectacolele ei durau mai mult decât ale lui, el se ducea acasă şi o aştepta acolo. Îşi dădu seama că nu se comportase ca un bărbat care iubeşte o femeie. Nu era de mirare că ea nu voia să-l ia de soţ. Dacă ar fi avut timpul necesar poate că el ar fi descoperit încă de atunci ce fel de om era Nicole, dar aşa, n-o cunoscuse decât ca amantă.

Nicole derulase pentru a nu ştiu câta oară caseta şi reîncepuse repetiţia dansului, bătând din palme pentru a susţine ritmul: unu, doi, trei, patru... unu, doi... mai bine. Dansatoarele se întorceau, făceau mici piruete în aer, apoi păreau că se prăbuşesc inerte pe podea, încercând ca trupurile lor să pară pline de energie şi expresivitate. Nicole ştia că le storsese şi ultima picătură de energie şi că ar fi trebuit să le dea drumul. Muzica se sfârşi şi ea le aplaudă:

— Bine, puteţi pleca acum. Dar nu uitaţi, mâine ne întâlnim tot aici, la aceeaşi oră. Lori şi Marrie vor veni de la patru. Ar fi bine să vă aduceţi şi ceva de mâncare. Nicole încuie sala de dans şi urcă scările epuizată. Jake o aştepta. Pentru un moment, ea avu impresia că şi el aştepta cu aceeaşi nerăbdare cele câteva minute pe care le puteau petrece împreună acum, după terminarea programului.

— Ultima oară au dansat perfect, îi spuse el.

— Ai observat? întrebă Nicole plină de speranţă. Dar n-ar mai fi putut să danseze încă o dată. Le-am văzut, erau terminate.

— Cred că nici tu n-ai mai fi putut, observă Jake, plin de respect. Ai dansat alături de ele.

— Ştii doar că fapta vorbeşte mai mult decât cuvintele. Ea simţi din nou ce însemna apropierea lui Jake. El se ţinuse de cuvânt şi sosise în fiecare zi în care ea avea repetiţii. O ducea pe Bri în parc sau se jucau în camera de zi. Uneori, îi pregătea masa de seară fetiţei şi o culca.

Maggie făcea cam aceleaşi lucruri cu Brianna, iar Nicole îşi spuse că nu auzise până atunci fetiţa râzând fericită sau dormind atât de liniştită, de destinsă. Căldura lui Jake o pătrunsese şi fetiţa căpătase mai mult curaj şi voioşie.

Cu toate că era epuizată, Nicole îi simţea şi ea din plin prezenţa. Trebuia să pună capăt cât mai repede acestei situaţii, să-l facă să plece mai repede la hotel. Dar avea nevoie de el. Aşa îi spunea inima.

— N-ai mâncat nimic în seara asta, îi spuse el. Îi privi în tăcere ochii încercănaţi şi faţa palidă. Jake ştia că ea avea obiceiul să mai sară peste mese, din lipsă de timp.

— Am avut probleme cu instalaţia de sonorizare şi asta m-a făcut să încep mai târziu repetiţiile. Acum, nu-mi mai este foame. O să beau puţin lapte înainte de culcare, iar mâine dimineaţă o să mănânc şi pentru ziua de azi.

— Va fi prea târziu. Mi-am dat seama că vei sări peste masa de seară şi când am fost cu Brianna la plimbare ţi-am cumpărat ceva care ştiu că-ţi place.

— Nu-mi place să mănânc înainte de culcare…

— Atunci nu te culca imediat. Jake o ridică încet de pe canapea şi o orientă spre baie. Vei dormi mai bine dacă o să faci un duş apoi o să mănânci ceva.

Jake o conduse spre baie iar când auzi zgomotul duşului începu să aşeze pe o tavă ceea ce-i cumpărase.

Când ieşi din baie după câteva minute, ea găsi tava cu mâncare aşezată pe o măsuţă din faţa canapelei.

— Nu puteai, după atâta efort, să te rezumi la o cană cu lapte. Nicole îl privi recunoscătoare. Jake nu-şi putea lua privirea de la ea. Nu ştia ce să mai facă, să nu cedeze din nou acelor ochi care îl provocau şi-l incitau mai mult decât oricare altă pereche de ochi în care privise vreodată. Ar fi

vrut s-o strângă în braţe, dar era conştient că Nicole avea nevoie acum de hrană, nu de pasiune. El îi urmărise cu multă atenţie programul în ultima săptămână. Femeia aceasta îl uimea mai mult ca oricând. Era micuţă, părea atât de fragilă, iar după ce-şi termina repetiţiile ai fi crezut că nu se mai poate ridica de pe canapea. Cu toate acestea, după câteva minute părea să-şi găsească forţele de undeva din interior şi să renască. Dimineaţa se trezea odată cu Brianna. Luau micul dejun împreună, apoi Nicole o ducea la şcoala specială pentru copiii cu deficienţe, apoi stătea cu ea după ce fetiţa termina orele, până când Nicole începea repetiţiile. Între timp Nicole mai făcea cumpărături, spăla şi călca. El nu se gândise la puterea neobişnuită pe care o avea această femeie, atâta timp cât fuseseră amanţi. Dar o simţise din plin. Acum ştia că puterea ei fusese lucrul care-l atrăsese. Mereu păruse alcătuită din oţel şi fier. Jake se întrebă cum ar fi dacă ar face dragoste cu ea acum, când forţa ei de oţel mai fusese domolită de timp? Cu toate acestea încercă să ignore dorinţa atât de mare. Se forţă să găsească ceva potrivit să-i spună, dar nu găsi nimic. Nicole îi oferi şi lui câte ceva din ceea ce se afla pe tavă, apoi remarcă:

— Mi-ai oferit proteine, carbohidraţi, fructe. Ai studiat probleme de nutriţie în perioada asta, Jake? Faptul că el se gândea la sănătatea ei o impresionase, deşi Jake mai făcuse acest gest şi în trecut. Atunci ea de ce simţea că era gata să izbucnească în lacrimi de astă dată? Bău sucul de mere apoi tresări când observă că acesta era amestecat cu puţin rom.

— Încet, Nicole, interveni Jake prinzând paharul înainte ca tot conţinutul acestuia să se verse pe covor. Am uitat să-ţi spun că are şi puţin rom, ca să te ajute să adormi mai repede. Încercând să prindă paharul, Jake îi prinsese şi mâna, dar Nicole ştiu că dorinţa de a plânge nu se datora grijii pe care o manifestase Jake faţă de ea ci faptului că devenea tot mai conştientă de prezenţa lui.

— Sunt epuizată, încât cred că voi dormi oricum, reuşi ea să spună. Nicole îi citi dorinţa din priviri şi din glasul încărcat de emoţie când Jake încercă să-i amintească din nou de trecut.

— Întotdeauna ai avut un somn profund, dar ştiu că adormi destul de greu, murmură el.

— Jake, nu…

— De ce să nu-mi amintesc ce s-a întâmplat între noi în trecut? Au fost lucruri atât de frumoase…

— Ar fi mai bine să nu mai vorbim despre ele, tocmai din acest motiv. Nicole nu mai dorea să i se amintească de relaţia lor şi de tot ce fusese între ei. Dar glasul lui profund îi atingea pielea la fel cum altă dată o făcuseră mâinile lui. Simţi o durere în piept, amintindu-şi cum mâinile lui îi mângâiaseră trupul tot aşa cum făceau şi cu corzile chitarei pe care o mânuia cu atâta măiestrie. Dar, oricum, nu se mai puteau întoarce la ceea ce fusese odinioară.

— De ce să nu mai vorbim despre ce a fost, Nicole? Crezi că dacă evităm discuţia vom uita mai uşor ce a fost între noi? Jake veni mai aproape de ea, încercând să-i mângâie obrazul, iar ea închise ochii de parcă ar fi vrut să ignore atingerea lui. Palma lui trecu aproape de obrazul ei, dar reuşi să-i electrizeze toate simţurile. Trupul îi ardea, era pregătit pentru a primi atingerea lui, în pofida semnalelor de alarmă pe care le primea din partea minţii. Nicole lupta împotriva dorinţei de a-şi îngropa faţa în palma lui Jake. Îi auzi glasul plin de emoţie.

— Priveşte-mă, Nicki.

Ea deschise ochii şi-i văzu chipul atât de aproape de al ei, iar timpul se opri în loc. Trecutul, prezentul şi viitorul păreau că iradiază toate doar din făptura lui.

— Ce simţim acum nu are nicio legătură cu trecutul, cred că eşti conştientă de asta. Ştiu că ai vrea să faci dragoste cu mine acum şi nu din cauza trecutului, ci pentru că astfel simţi acum, la fel ca şi altă dată. Jake o trase aproape de el. Ceea ce-mi doresc eşti tu, îmi doresc să fac dragoste cu

tine, mai mult decât orice altceva.

Nicole ar fi vrut să-i spună că ceea ce simţeau acum era o mare greşeală, dar nu se simţi capabilă s-o facă. Trupurile lor ştiau că el avea dreptate, iar ea nu se mai putea împotrivi sentimentelor. Gura lui Jake o atinse uşor, în treacăt, dar înainte ca ea să-şi dea seama o atinseră din nou ca o aripă de fluture.

— Sărută-mă şi tu, Nicki, şopti Jake iar ea-şi aminti cât de calde erau buzele lui, dacă ar fi cedat sărutărilor lui. Jake continua s-o atingă, s-o facă tot mai conştientă de prezenţa lui, iar ea cedă atingerilor lui şi se aplecă spre el. Materialul capotului ei nu mai constituia o barieră între trupurile lor, iar ea simţi că şi trupul lui ardea la fel de tare. Nicole prinse în palmele ei faţa lui Jake şi-şi lipi buzele de ale lui. Jake fu surprins de reacţia ei neaşteptată şi-i răspunse cu zeci de sărutări scurte. Apoi o sărută cu toată pasiunea pe care o simţea. Dar el nu se mulţumi numai cu asta. Mâinile lui începură să-i exploreze tot trupul, căutând moliciunea pielii. Când în cele din urmă el îi cuprinse sânii, Nicole scăpă un mic strigăt de plăcere care se accentuă când buzele lui încercară să continue ceea ce începuseră mâinile. Când Jake îşi ridică încet capul în cele din urmă, Nicole îl privi cu ochii încărcaţi de dorinţă. Jake îi spuse cu glasul lui plin de profunzime:

— Ştiu că n-ar fi trebuit să fac asta, Nicki. Ea nu spuse nimic. Jake continuă: să nu interpretezi greşit gestul meu, Nicki. El o sărută şi mai înflăcărat, apoi o ţinu în braţe de parcă ar fi fost un copil. N-am avut intenţia să fac acest lucru în seara asta, când eşti prea obosită pentru a mi te împotrivi. Cred că din cauza epuizării nu ştii ce-ţi doreşti.

Nicole nu mai spuse nimic. Pulsul îi era încă accelerat, tot trupul îi ardea. Ea ştia că Jake avea dreptate şi că trebuia să oprească totul înainte de a se ajunge prea departe. Dar tot trupul îi ardea de dorinţă, de o dorinţă pe care numai Jake o putea satisface.

Jake continuă:

— Eu ştiu ce vreau, de fapt am ştiut asta din primul moment în care ne-am revăzut. Dar aş vrea ca atunci când vom face dragoste să nu mă acuzi cumva că am profitat de

amprenta pe care trecutul a pus-o asupra ta, sau de faptul că erai prea obosită. Aş vrea să fac dragoste cu tine atunci când vei fi deplin conştientă de ceea ce doreşti.

Nicole îşi spuse că Jake avea dreptate. Dacă el n-ar fi oprit sărutările, s-ar fi ajuns la o rezolvare firească a situaţiei, iar ea i-ar fi reproşat aceste lucruri mai târziu. De fapt, Jake fusese foarte cinstit cu ea, nu-i mărturisise c-o iubeşte dar îi spusese foarte clar c-o dorea. Iar ea îl dorea, indiferent dacă Jake o iubea sau nu.

Nicole vru să se ridice dar Jake o opri.

— Mai lasă-mă să te ţin o secundă în braţe, Nicki. Mi-a lipsit în toţi aceşti ani felul în care obişnuiam să te ţin ore întregi cuibărită la pieptul meu.

Nicole se abandonă braţelor lui, căldurii lui şi siguranţei pe care o emana el. După câteva secunde Jake îşi şopti:

— Nicki, vino cu mine şi Brianna mâine, în parc. Eu o să mai amân puţin repetiţiile până la plecarea în turneu, special ca să pot fi alături de voi. De ce n-ai renunţa şi tu la câteva repetiţii?

Nicole simţi o uşoară dezamăgire.

— Nu pot, Jake, spectacolul este săptămâna viitoare şi nu-mi pot permite să lipsesc.

— Poţi lăsa asistenta să se ocupe de repetiţii. Sau David, cred că şi el s-ar descurca foarte bine. Te rog, spune că vei veni.

— Am spus c-o să încerc.

— Nu, te rog să spui „da”.

— Da.

— Atunci o să vin să vă iau pe la zece. Jake o mai îmbrăţişă încă o dată, apoi plecă.

Aşezată pe iarbă, Nicole îl urmărea pe Jake care o dădea

în leagăn pe Brianna. Zâmbi mulţumită. Făcuse totul pentru ca să pară naturală când Jake le luase pe amândouă de dimineaţă, la plimbare. După ce mâncaseră pui şi biscuiţi ea ar fi vrut să doarmă puţin. Se sprijini de trunchiul unui copac din parc şi închise ochii lăsându-se mângâiată de razele soarelui care răzbăteau printre crengile copacilor. Cei care locuiau în est se confruntau cu furtuni şi vânt puternic, dar aici, în parcul acesta din California, soarele strălucea, iar ea începu să moţăie.

— Te simţi bine? o întrebă Jake care apăru deodată lângă ea.

— Mă simt puţin vinovată pentru că eu mă bucur de soare, iar la New York şi Chicago este vreme atât de urâtă.

Jake se aşeză pe iarbă lângă ea. Nicole simţi nevoia să-i mângâie faţa, mai ales acea porţiune proaspăt bărbierită, mai deschisă la culoare decât restul feţei.

— Brianna încearcă să prindă o veveriţă, spuse Jake. După câteva secunde, el adăugă: numai că animalul nu vrea să stea. Nicole deschise ochii tocmai la timp pentru a-l vedea pe Jake aplecat asupra ei.

Capitolul 7

Jake o sărută cu pasiune. Nicole se întoarse spre el, înconjurându-l cu braţele.

— N-am renunţat la ceea ce-mi doresc foarte mult. Te vreau doar pentru mine, Nicki.

Nicole se afla sub vraja sărutărilor lui, şi lăsă cuvintele lui să zboare fără a reacţiona. Nu voia să discute în contradictoriu cu el, nu era momentul. Simţea nevoia să se lase pradă braţelor lui, atâta tot. Trupul ei tremura de emoţie.

— Ai devenit o femeie foarte tentantă, ştii? îi şopti Jake. Mai ai ceva din Nicki pe care o ştiu eu, dar ea este numai o parte din femeia pe care am reîntâlnit-o numai cu trei săptămâni în urmă.

Nicole deschise ochii şi-l privi de parcă îl vedea pentru prima oară.

— Maternitatea ţi-a priit, Nicki, continuă el. Îşi ridică ochii şi o privi. Eşti mult mai puternică decât ai fost. Ţi-ai luat viaţa în serios şi puterea pe care o emană trupul tău mă atrage ca un magnet. Vitalitatea ta…

— Jake…

Jake îi duse un deget la buze.

— Nu trebuie să răspunzi nimic, Nicki. Am vrut doar să afli că am remarcat schimbările care s-au petrecut cu tine. Sunt bine venite şi îţi desăvârşesc imaginea. Jake o mai sărută încă o dată.

— Dar schimbările care s-au petrecut cu tine? îl întrebă Nicole încet.

— Încep să le admit, recunoscu Jake. M-am gândit la ceea ce mi-ai spus seara trecută. Cred că am început să mă gândesc mai profund la viaţă. Nu mai sunt în acea goană permanentă aşa cum ştii tu. Pot să mă bucur şi de o simplă plimbare în parc, să urmăresc copii jucându-se… mai ales când Brianna este printre ei. Parcă sunt mai responsabil de actele mele şi nu mai simt ca altă dată că sunt singurul

care are dreptate. Jake privi spre leagănul lângă care se juca Brianna. Am acceptat faptul că nu mai pot întoarce timpul. Apoi, se întoarse spre Nicole zâmbindu-i. Dar mâine va fi o altă zi.

Nicole se simţi cuprinsă de o senzaţie de teamă. Cuvintele lui promiteau mult, dar ameninţau fragila distanţă pe care ea reuşise s-o impună, cu care reuşea să se protejeze de propriile-i sentimente. Îşi reveni repede şi-i spuse:

— Cred că ar trebui s-o ducem pe Brianna la maşină.

— Da, Nicki, cum crezi că este mai bine. Jake se ridică, apoi îi întinse şi ei mâna. Poate că era mai bine ca între ei să nu mai existe decât o relaţie de prietenie. Dar mergând spre maşină, ea se întrebă de ce nu se simţea mai bine acum, când distanţa dintre ei rămăsese aceeaşi.

Jake intră în biroul improvizat în faţa sălii de dans şi i se adresă lui Maggie care se afla acolo, pe post de secretară:

— Maggie, vrei să-i spui Nicolei că am venit s-o iau pe Brianna?

Maggie îl privi ridicând ochii din registrul în care tocmai înregistra sumele plătite de două dintre fetele de la grupa mică şi întinzând mâna spre telefon îi spuse:

— Vrei s-o scoţi la plimbare? Am crezut că stai cu ea în casă, pentru că este timp ploios.

De la întâlnirea de săptămâna trecută când se hotărâse să stea departe de Nicole, Jake suna de la recepţie tocmai pentru a nu mai avea ocazia să fie singur cu ea. După orele ei de clasă, se întâlneau pe scări şi-şi spuneau un „noapte bună” grăbit.

— Nu stăm prea mult, Maggie. Doar ca să…

— Ca s-o eviţi din nou pe Nicki, termină femeia ceea ce el nu avusese curaj să exprime.

Maggie Donnelly era o femeie de vreo optzeci de ani, dar mintea îi era ascuţită ca un brici. Jake n-o remarcase câtva timp după ce începuse s-o frecventeze pe Nicole, dar

bătrâna îşi făcuse simţită prezenţa. Într-o după-amiază îi spusese, după ce-l studiase cu un ochi critic:

— Înţeleg de ce te-a ales pe tine, dar naiba să mă ia dacă pricep cum de te-a lăsat să pleci. Femeia dăduse din cap ca de obicei, apoi îşi reluase munca de înregistrare a facturilor. Jake nu auzise prea bine dar i se păruse că femeia afirmase ceva de genul „mândria exagerată nu-ţi ţine de cald în pat”.

Uşa se deschise şi Brianna veni în fugă spre el. Jake o ridică, o sărută, iar fetiţa îl îmbrăţişă. Jake simţea de fiecare dată nevoia de a se bucura câteva clipe de mirosul de tâlc şi de şampon pe care-l răspândea copila. Cele două săptămâni care trecuseră, îi transformaseră în prieteni. Jake o obişnuise ca în fiecare seară înainte de culcare să-i cânte la chitară, iar fata părea să se bucure de ceea ce vedea dar nu putea să audă. Gângurelile ei copilăreşti îi umpleau sufletul de bucurie dar el tânjea să-i audă glăsciorul. Cu toate acestea, Jake învăţase să-şi suprime curiozitatea până când copila va decide singură că-i putea adresa mesajele ei.

În aceeaşi zi, câteva ore mai târziu, Jake auzi aplauzele care însemnau că Nicole sfârşise repetiţiile. O mai privi o dată pe Brianna care adormise, apoi se strecură din încăpere şi coborî scara în timp ce Nicole, probabil, încuia sala de balet.

Dar Nicole îl simţi tocmai când ajunse în coridorul de la intrarea în clădire. Ea ştia că Jake o evită, dar îşi spuse că trebuiau să renunţe la problemele trecutului şi să discute despre prezent.

— Jake, mai stai puţin. Vreau să-ţi vorbesc.

— Despre ce?

Vocea lui răsună ciudat iar el se opri la câţiva paşi de ea.

— Ştiu că pleci vineri în turneu, dar joi este Ziua Recunoştinţei şi te rog să te consideri invitatul nostru. Poţi să-ţi aduci şi amicii, dacă vrei.

— Vei avea prea mult de lucru ca să pregăteşti o masă

atât de mare. Lasă-mă să vă invit în oraş.

Nicole fu impresionată de hotărârea lui Jake de a o menaja.

— Nu vorbeam doar despre mine şi Brianna. Maggie şi alţi locatari ai blocului care nu au familii vor să vină. Eu mă voi ocupa doar de curcan. Fiecare va aduce câte ceva. Din nou Jake avu senzaţia că ea încerca orice stratagemă doar pentru a nu rămâne singură cu el. Săptămâna care trecuse fără el n-o făcuse să-l dorească mai puţin. Trupul ei ajunsese ca o antenă cu ultrasunete care prelua vibraţiile lui zi şi noapte.

Jake o privi de parcă ar fi vrut să afle ceva ce Nicole nu putea să-i transmită prin cuvinte.

— Sigur că vreau să-mi petrec ziua cu voi. Dar eu voi cumpăra curcanul şi ceea ce mai trebuie. Câte persoane vor fi?

— Vor veni nouă persoane de aici, plus David, Adam, soţia lui şi părinţii mei. Cred că vei mai aduce şi tu câteva persoane…

Jake o privi ciudat.

— Părinţii tăi vor fi aici? Ştiu despre mine?

— Da şi nu, spuse Nicole. Ştiu că eşti tatăl Briannei. Însă nu ştiu că vei fi aici, joi.

— Nu crezi că ar fi bine să le spui? încercă Jake. Sau vrei să ajungem să ne rănim unii pe alţii?

— Nu. Voi vorbi mâine cu mama.

— Deci, dacă înţeleg eu bine, acest grup îi va cuprinde pe părinţii tăi care cred că le-am abandonat fiica după ce a rămas însărcinată, pe David care era convins că am dat bir cu fugiţii şi pe Adam care n-a vrut să-mi spună unde eşti timp de cinci ani. Va fi o sărbătoare foarte interesantă pentru mine. Eşti sigură că mai vrei să vin?

— Desigur. Dar dacă tu nu vrei…

— Voi veni.

Nicole deschise uşa apartamentului, bucuroasă că urma

o zi deosebită de celelalte. Urma o sărbătoare în care îşi va revedea părinţii, rudele, şi se va relaxa. O va face oare? Jake va fi prezent, şi cu el alături nu se putea relaxa. După ce vor petrece o zi, platonic, în prezenţa a douăzeci de persoane, va fi mai încordată ca înainte. Se gândise, desigur, la felul în care va decurge întâlnirea dintre Jake şi părinţii ei.

Dar imediat ce făcu prezentările, scăpă de griji. De fapt, Jake îi fu de mare ajutor abordând o atitudine foarte degajată, de un umor care o surprinse şi pe ea. Când reuşi s-o facă şi pe ea să râdă, Nicole îşi aminti de glumele pe care şi le făceau reciproc altă dată. Cu cinci ani în urmă după atâtea glume obişnuiau să facă dragoste, iar din seara în care Jake îi spusese că acest lucru era inevitabil, ea nu se mai putea gândi la altceva. Jake îşi pusese amprenta chiar şi asupra micului ei apartament. Nicole îi simţea prezenţa până şi printr-o hârtie aruncată pe birou, o cravată pe care o uitase într-una din serile petrecute alături de Brianna. Dar faptul că acum Jake păstra o oarecare distanţă între ei nu făcea decât s-o ajute să fie mai conştientă de felul în care obişnuia el s-o sărute, de cât de bine se simţea să fie din nou în braţele lui.

Nicole intră în camera de zi, apoi se opri brusc pentru că observă canapeaua care fusese desfăcută şi pe Jake care stătea întins, urmărind ştirile de la ora zece. Inima începu să-i bată tot mai tare când îl văzu îmbrăcat într-un halat de baie, cu picioarele lui lungi atârnând din pat. Ceva din adâncul fiinţei ei reveni brusc la viaţă, făcând dorinţa să pulseze cu toată puterea.

Ştirile despre terorişti îşi pierdură orice semnificaţie când Jake se ridică şi halatul se desfăcu. Văzându-i părul de pe piept, ea simţi brusc dorinţa de a-şi rezema capul de pieptul lui ca altă dată. Strânse puternic pumnii pentru a-şi alunga din memorie orice gând de acest gen. Oare el ce gândea? se întrebă ea în acelaşi moment. Oare seara asta era seara pe care o aşteptau amândoi cu toate că ea nu voia să

recunoască? Când îi vorbi, făcu un efort ca vocea ei să nu pară afectată de ceea ce văzuse şi gândise.

— S-ar putea să te aresteze poliţia dacă o să conduci astfel îmbrăcat, îl avertiză ea.

Jake întoarse capul şi ea deveni conştientă că îl privise lung înainte de a i se adresa, lucru pe care se părea că-l ştia şi el. Privirile lui se opriră asupra gurii ei. Nicole îşi muşcă buzele nervoasă, apoi se condamnă că avusese o atitudine atât de provocatoare.

— Nu mă duc acasă în seara asta. Afirmaţia lui o făcu să tremure de indignare.

— N-am de gând să fac dragoste cu tine, Jake.

El o privi, cu braţele încrucişate peste piept apoi îi spuse:

— Ştiu asta. O să-mi petrec noaptea cu curcanii.

— Care curcani?

— Cei pentru Ziua Recunoştinţei, nu-ţi aminteşti? Le-am cerut celor de la hotel să-i pregătească şi i-am adus aici. Unul este în cuptorul de aici, iar celălalt la Maggie.

— Şi ce legătură are asta cu faptul că stai întins, sumar îmbrăcat, pe patul meu?

— De ce eşti atât de sigură că nu port decât halatul? îi spuse Jake zâmbind. Ceva din figura lui o făcu să creadă că el premeditase totul. Nu fi dezamăgită, Nicki, nu sunt complet dezbrăcat. Sunt conştient de faptul că sunt tată şi trebuie să renunţ la vechile obiceiuri. M-am hotărât să rămân aici peste noapte pentru ca tu să poţi dormi mai târziu mâine dimineaţă.

Să doarmă mai târziu? Ştiindu-l în încăperea alăturată? Nicole îşi spuse că nu va putea dormi deloc la gândul că el se afla atât de aproape.

— Şi dacă ţi-aş cere să pleci?

— Ştii care ar fi răspunsul meu.

— Te-aş ruga să nu ai cumva ideea de a veni la mine peste noapte.

— Ştii că noaptea este momentul în care devin foarte inventiv. Nicole roşi. Vorbele lui includeau şi multe

promisiuni. Dar ea nu-şi propusese să câştige duelul spiritului cu Jake în noaptea asta.

— Nu vreau decât să-mi promiţi că nu vei încerca să vii la mine peste noapte.

— Nu pot să-ţi fac o asemenea promisiune, dar în mod sigur nu se va întâmpla în noaptea asta.

Nicole se întoarse brusc şi intră în camera ei.

— Noapte bună, Jake.

Jake o urmări cum se retrage grăbită în camera ei, apoi se lăsă din nou pe perne şi gemu de durere. Se gândise că va putea rezolva astfel problema cu Nicole, rămânând peste noapte. Intenţiona să continue până când ea ar fi recunoscut că-l dorea la fel de mult cum o dorea şi el. Din nefericire, el era cel care o dorea. Numai datorită voinţei reuşise să-şi înfrâneze pornirea de a o lua în braţe. Jake ştia din instinct că era mai bine s-o lase să aibă ea iniţiativa, dar îşi spuse că din când în când era bine să facă şi el ceva care să grăbească lucrurile. Încercă să se relaxeze pentru că îl aştepta o noapte lungă.

Nicole se trezi la auzul vocii lui Jake:

— Trezeşte-te, frumoaso.

Încă adormită, se întoarse dar dădu peste trupul puternic al bărbatului, care o sărută. Ea răspunse sărutului, iar Jake oftă, trăgând-o mai aproape de el.

— Ţi-am spus să nu ai asemenea iniţiative, Jake, protestă ea împingându-l.

— Nu ai dreptate. Am spus că nu voi încerca să vin în patul tău, atâta timp cât vei fi în camera de zi. Acum eşti în dormitor.

— Brianna este în patul de alături, îi spuse ea. Dacă se trezeşte?

— Nu, nu este, o informă el. Este plecată, cu Maggie.

— Ce-ai spus? Alarmată, Nicole încercă să se ridice, dar Jake o sărută din nou. Starea lor era cel puţin ciudată. Ea se afla în pat cu singurul bărbat căruia nu-i putuse rezista.

— Draga de Maggie a bătut încetişor la uşă de dimineaţă,

să întrebe dacă ai nevoie de ceva. Tu dormeai tun, iar Brianna cerea micul dejun. Scumpa noastră prietenă Maggie a hotărât că ea se descurcă mai bine cu Brianna şi a luat-o în apartamentul ei s-o hrănească. Jake o trase mai aproape şi o sărută. Nu este minunat? Haide, recunoaşte că este minunat.

Nicole nu-şi putu reţine un zâmbet, iar Jake profită:

— Aha! sări el. În sfârşit, prinţesa mi-a zâmbit! Cum putea să-i reziste?

— Bine, Jake, ai câştigat! Nicole trase păturile acoperindu-se cât mai bine. Acum, lasă-mă să dorm.

Jake începu să râdă.

— În acest caz, o să mă duc să beau cafeaua cu draga şi în curând deziluzionata Maggie.

Spre uimirea ei, Jake se ridică din pat şi părăsi încăperea. Patul nu mai avu nimic interesant după plecarea lui. Iar acum, după contactul cu trupul lui, somnul n-o mai cuprindea. Nicole aruncă păturile deoparte şi porni spre duş.

Jake se întoarse peste o oră cu Brianna, după ce Nicole făcuse un duş şi se îmbrăcase. Mai băură o cafea împreună.

— Ar trebui să aranjăm mesele până vine lumea, spuse Nicole pentru a rupe tăcerea.

Când coborâră în holul mare de la intrare găsiră mesele pe care le închiriaseră pentru acest eveniment.

— Arată ca o sală de mese medievală, comentă Jake. Aranjară mesele în formă de U în centru, apoi decorară sala ca pentru o mare sărbătoare. Sosiră apoi meniurile pe care Jake le comandase şi începură să se audă voci şi râsete, pentru ca după câteva secunde să-şi facă apariţia invitaţii lui Jake.

— Aţi venit la timp, le spuse el. Puneţi mâna şi aşezaţi scaunele în jurul meselor.

— Stai puţin, n-a fost vorba că ne chemi la muncă, începu să se plângă George. De fapt, ar trebui să începem cu darurile pentru Brianna. Unde este fetiţa?

— Va coborî în câteva minute. Pregăteşte punciul cu Maggie, îi răspunse Nicole.

— Haide, George, pune mâna la treabă. Chiar dacă i-ai adus un cadou fiicei mele nu înseamnă că scapi de ceea ce trebuie să faci. Dacă nu munceşti, n-o să primeşti nici mâncare.

George îi spuse Nicolei:

— Va trebui să mă ocup de problema scaunelor. Când îi intră o idee în cap lui Jake, nu i-o mai scoate nimeni. Ştiu că nu mă va lăsa în pace până nu termin. După ce aşezară scaunele sosi şi Brianna, iar George începu să-i deseneze un curcan.

Peste o oră, holul era plin de oamenii care locuiau în acel bloc şi de invitaţii lui Jake. Nicole tocmai discuta cu Maggie şi domnul Rosen, când David o bătu uşor pe umăr. Nicole îl întâmpină cu bucurie.

— Trebuia să vii acum o oră. Ne-ai fi ajutat la aranjarea meselor. Meritai să începem petrecerea fără tine.

— N-ai fi îndrăznit. N-ai mai fi avut cu cine să execuţi pas de deux.

Nicole izbucni în râs.

— Am avut un motiv întemeiat pentru ca să te aştept. Brianna a întrebat de tine.

— Mă duc chiar acum la ea. O să-i spun că a venit unchiul David, iar tu te poţi duce liniştită să-ţi întâmpini părinţii. Tocmai parcau, când am venit eu. Nicole îl urmări pe David care se îndrepta spre Brianna. Se salută în treacăt cu Jake, dar nu-şi vorbiră. Nicole porni să-şi întâmpine părinţii.

— Bine aţi venit, sunteţi punctuali, ca de obicei, le spuse ea.

Alice Michaels, care avea numai patruzeci şi doi de ani, era îmbrăcată sport şi arăta foarte tânără. Era la fel de subţire ca şi Nicole şi nimeni n-ar fi spus că avea o nepoţică de patru ani.

— Dacă-ţi aminteşti, îţi spuneam întotdeauna Nicole că

aceia care întârzie la o petrecere n-o fac din prea multă educaţie. Un oaspete trebuie să fie punctual.

— Da, mamă, îmi amintesc vorbele tale.

Nicole mai ştia şi că părinţii ei veniseră la această petrecere pentru faptul că era datoria lor de bunici să ia parte, în caz contrar lumea ar fi considerat c-o ignoră pe Brianna din cauza handicapului ei.

— I-am adus un dar Briannei. Unde este fetiţa?

John Michaels arăta la fel de tânăr ca soţia lui, dar aspectul lui tânăr se datora orelor petrecute în cluburile de gimnastică. Era un chirurg renumit care-şi petrecea majoritatea orelor în spital, timp în care soţia să se ocupa de actele de caritate. Nicole se gândi că părinţii ei pierduseră tot ce-i legase în vremea tinereţii. Singurul lucru care le mai rămăsese în comun era convingerea că erau obligaţi să rămână împreună şi să-şi îndeplinească datoriile faţă de ea şi Brianna.

— Brianna este acolo, cu unul dintre prietenii lui Jake.

— Oh, a sosit şi el, în sfârşit!

— Desigur, mamă. Este perfect conştient de responsabilităţile lui, ca şi voi de altfel.

— Dar cum se face că şi le-a ignorat timp de patru ani?

— N-a ştiut nimic în aceşti ani. Ţi-am mai explicat asta şi la telefon.

— Ştiu ce mi-ai explicat, Nicole. Dar timp de patru ani ne-ai dat de înţeles că Jake n-a ştiut nimic despre Brianna. Acum începem să credem că vrei să salvezi aparenţele.

— Nicole are dreptate, Alice. Dacă n-a luat legătura cu el când s-a îmbolnăvit Brianna, n-ar fi avut niciun motiv s-o facă mai târziu, spuse tatăl Nicolei.

— Cred că da, fu de acord doamna Michaels. Se întoarse spre Nicole. N-ar fi trebuit să-i ascunzi faptul că ai avut un copil cu el. Trebuia să-şi asume toate responsabilităţile.

În acel moment se auzi vocea lui Jake:

— Nu mă prezinţi părinţilor tăi, Nicole?

Capitolul 8

Jake o urmărise câteva minute pe Nicole care discuta cu un cuplu şi realiză că aceasta îşi cam pierduse răbdarea. Se apropie mai mult ca să înţeleagă care erau motivele. Vocea rece a mamei ei îl irită pe Jake, deşi aceasta repeta toate acuzaţiile pe care i le adusese şi el Nicolei cu câteva săptămâni în urmă.

Nicole făcu prezentările, iar Jake îşi spuse că părinţii ei nu se comportau ca un cuplu şi nu păreau deloc apropiaţi. Nu era între ei acea distanţă care apare din cauza fricţiunilor ce există într-un cuplu, ci păreau mai degrabă doi străini care împărţeau acelaşi nume, din întâmplare.

— Trebuie să recunosc că nu m-am aşteptat să te întâlnesc, spuse tatăl Nicolei şi-i întinse mâna. Nicole ne-a spus că n-ai ştiut de existenţa Briannei.

— Aşa este. Jake se miră cum putea un tată să discute atât de calm despre fiica lui. Am descoperit de curând unde se afla Nicole.

— Şi acum, ce intenţii ai? îl întrebă domnul Michaels.

— Tată! sări Nicole.

Felul în care intervenise Nicole pentru a întrerupe discuţia îl lăsă pe Jake să creadă că părinţii ei nu cunoşteau detaliile despărţirii lor.

— Voi face ceea ce eu şi Nicole vom considera că este mai bine pentru toţi trei.

— John, nu i-am dat Briannei cadoul, interveni Alicia Michaels. Era o femeie care ştia foarte bine să dezamorseze situaţiile cele mai încordate. După ce familia Michaels se îndreptă spre Brianna pentru a-i oferi cadoul, Nicole se întoarse spre Jake.

— Îmi pare rău…

— Nu te scuza, Nicki. Lucrurile au mers mai bine decât m-am aşteptat. Dar totul se vede mai bine şi mai frumos când ai stomacul plin. Ar fi bine să începem să mâncăm, căci eu am un avion de prins, dis de dimineaţă.

Ceea ce mai rămăsese din curcanii prăjiţi zăcea acum pe o masă laterală. Nicole vru să arunce resturile dar fu oprită de una dintre vecine:

— Este rândul tău să te odihneşti acum. Ai făcut destule. Voi curăţa eu. Într-un timp record, totul fu curăţat, iar farfuriile aranjate pentru ca proprietarii să şi le ia înapoi, mesele fură împinse la perete. Invitaţii discutau în grupuri mici.

— Cred că ar fi foarte plăcut dacă Jake ne-ar cânta ceva, îi spuse Maggie Nicolei. Avem nevoie de ceva care să ne distragă atenţia de la stomacurile prea pline.

— Nu cred că… începu Nicole, dar Jake o întrerupse.

— Îmi face plăcere să vă cânt. Îmi voi aduce chitara.

— Cântă-n „Unde eşti acum?” îl rugă domnul Rosen. Sau „Frunze care cad”.

Jake le împlini dorinţele, cântând cu vocea lui plăcută, baritonală. De fiecare dată când se încheia un cântec, altcineva solicita un altul. Jake le cânta acompaniat numai de chitara sa. Din când în când Kevin, Marty şi George îl acompaniau. Dar vocea lui Jake, caldă, învăluitoare, era cea care dădea frumuseţe momentului. Aflată lângă Brianna, Nicole interpreta pentru ea cântecele prin mişcări ale mâinilor. La un moment dat toţi cei care până atunci îl ascultaseră cu atenţie pe Jake se întoarseră spre Nicole.

— A fost grozav, zise George entuziasmat.

— Da, interveni şi Marty. Ar trebui să vii cu noi în turneu.

— Ar trebui s-o vedeţi cum dansează şi interpretează pentru fetiţă. Te face să simţi fiecare cuvânt.

Nicole, care era îmbrăcată într-o rochie de culoarea smaraldului, îi spuse:

— Nu sunt îmbrăcată corespunzător, Maggie.

Ori de câte ori dansa pe acest cântec Nicole simţea cuvintele, le trăia şi acest lucru impresiona pe oricine o urmărea. Era un cântec care-i amintea de vremurile de dinainte de naşterea Briannei. Nicole nu era sigură că ar fi vrut ca Jake să asiste la dansul ei.

— Dar nici anul trecut nu erai îmbrăcată corespunzător şi asta nu te-a oprit să dansezi, insistă Maggie.

— Dansează, Nicole, o rugă şi David. Prinvind-o direct în ochi el îi şopti: faptul că Jake se află aici nu trebuie să te oprească. Dacă n-a înţeles până acum, nici n-o va face.

Nicole îşi dădu seama că David avea dreptate. Jake va urmări dansul ca pe oricare altul. Nu va înţelege că exprimă sentimentele ei. David coborî luminile la nivelul Nicolei. Ea îi făcu un semn din cap şi David dădu drumul muzicii.

Vocea pătrunzătoare a Robertei Flack inundă încăperea pe măsură ce Nicole transpunea limbajul semnelor în arta dansului. Cuvintele cântecului împrumutară din sentimentele Nicolei. Când ajunse să exprime dragostea ei pentru Jake, ea nu mai era alături de cei pentru care dansa. Trupul şi gândurile îi erau alături de Jake şi exprimau prima lor noapte de dragoste. Când se stinseră şi ultimele acorduri ale cântecului, Nicole simţi că se trezeşte dintr-un vis erotic. Realitatea îi pătrunse conştiinţa încetul cu încetul, iar trupul ei refuză să renunţe la tandreţea şi pasiunea momentului. Uşor dezorientată de revenirea la realitate ea îl căută din priviri pe Jake care o ţinea pe Brianna în braţe. Flacăra pasiunii persistă între ei pentru o clipă şi Nicole fu sigură că el înţelesese mesajul cântecului pe care-l interpretase ea.

Jake văzu cum lumea din sală se adună în jurul Nicolei pentru a-şi exprima laudele, apoi după ce-şi strânseră lucrurile, plecară toţi. Cuvintele cântecului îi amintiră de vremea când se iubeau. Când făcuseră dragoste prima oară, inima ei bătea ca o pasăre speriată, dar ea i se oferise fără ezitare. Când realizase că era primul ei bărbat, fusese cuprins de mândrie. Se temuse atunci că fata nu rămăsese cu o amintire prea grozavă despre ceea ce însemna să facă dragoste cu un bărbat. Fusese destul de egoist şi nu luase toate măsurile de precauţie aşa cum ar fi trebuit şi plătiseră amândoi din plin pentru asta. Îi costase cinci ani de despărţire. Sau poate mai mult dacă el nu va şti cum s-o

recucerească. Amintirea dragostei lor îi ardea sufletul şi acum. Magia primei lor iubiri nu dispăruse nici acum, la fel durerea, deziluzia despărţirii lor. Din dansul ei înţelesese că şi ea simţea la fel.

Jake simţi privirea ei aţintită asupra lui şi-şi ridică ochii. Inima îi bătea cu putere, căci îşi dăduse seama că şi ea era la fel de vulnerabilă. Ochii ei verzi străluceau de emoţii care-i puseseră sufletul şi trupul în mişcare. Jake nu observă când Brianna plecă spre Maggie. Nici măcar nu realizase că traversase încăperea şi că luase mâinile Nicolei în palmele lui.

— Ai dansat minunat, Nicole. Jake simţi tremurul trupului ei. Ştia că nu trebuia să ezite în acel moment. Dacă mi-ai fi dat cel mai mic semn că trăieşti ceea ce ai exprimat prin dansul tău, poate că…

— O voi face acum, Jake. Vreau să rămâi cu mine în noaptea asta.

Jake se simţi cuprins de o bucurie pe care cuvintele nu au puterea deao descrie. Simţi dorinţa care-i stăpânise trupul în ultimele săptămâni. Săptămâni? Nu, ani… cinci ani. La ce o oră o vei culca pe Brianna?

— Nu contează, Maggie va avea grijă de ea în noaptea asta.

Jake privi în jur. Nu mai era nimeni în preajmă. O privi din nou pe Nicole şi înţelese că era hotărâtă să facă ceea ce-i spusese. Întinse mâna şi-i mângâie faţa, convins că marea noapte a împăcării lor sosise în sfârşit.

— Dacă nu mergem sus chiar acum, cred că acei care se vor întoarce aici să-şi ia vesela vor avea o mare surpriză.

— Cred că nu va mai veni nimeni. Au probleme mai importante de rezolvat decât să vină după câteva farfurii pe care le pot lua şi mâine din acelaşi loc.

— În acest caz… Jake o trase spre el şi o sărută cu pasiune. Nicole se abandonase braţelor lui şi îi primi sărutul.

Fără alte vorbe, Jake o conduse spre apartamentul ei.

Când ajunseră în dormitor el nu mai aprinse lumina ci o luă imediat în braţe. Se sărutară din nou, iar Jake simţi acelaşi parfum pe care-l folosea Nicole întotdeauna.

Ea întinse mâna şi-i desfăcu încet nasturii cămăşii, sărutându-i pielea care se ivea de dedesubt. Jake încercă să-şi potolească bătăile inimii.

— Ar trebui să mai facem o pauză, şopti el. Să ne bucurăm de acest moment.

— Nu vreau să ne oprim. Vreau să simt aceeaşi dorinţă arzătoare ca altă dată.

Nicole ridică braţele şi-şi despleti părul care-i ajunse până la mijloc. Lui Jake îi plăcea atât de mult părul ei frumos şi bogat. El zâmbi amintindu-şi cât de mult savurase acest moment în care părul ei îi atingea pielea. Jake o întoarse şi-i desfăcu fermoarul rochiei apoi îşi strecură mâinile pe sub rochie, trăgând-o spre el. O sărută de sute de ori, provocându-i unde de plăcere în tot trupul. Ştia el oare de câte ori visase Nicole la un astfel de moment?

Nicole se retrase, urmărindu-l cu privirea şi lăsă să-i cadă rochia. Rapida dilatare a pupilelor lui îi spuse că Jake se bucura de ceea ce vedea. Ea nu purta nimic sub rochie, iar lumina lunii cădea chiar asupra sânilor ei. Jake nu făcu nicio mişcare, se mulţumi doar s-o privească câteva secunde. În cele din urmă el întinse mâna spre sânii ei. Nicole închise ochii.

— Te rog să mă priveşti, îi şopti el. Vreau să mă priveşti când te ating. Vreau să văd cum ţi se întunecă privirea de dorinţă iar trupul începe să-ţi ardă.

— Nu mă mai lăsa să aştept Jake, şopti ea.

Trupul lui atletic strălucea în lumina lunii care răzbătea prin fereastră. Jake o trase pe pat alături de el.

O mângâie ca şi cum ar fi făcut-o prima dată, explorându-i încet tot trupul. Palmele ei îi cuprinseră umerii, apoi Nicole îl trase spre ea până când simţi bătaia inimii lui alături de a ei. Îşi spuse că deşi făcuse de multe ori dragoste cu Jake, nu-şi amintea detaliile trupului lui. Se

bucurase de plăcerea pe care i-o provocase dar nu fusese atentă la detalii. Amintirea felului în care făceau dragoste o invadă.

— Da, Jake, te rog să faci dragoste cu mine!

Nicole nu-l dorise niciodată la fel de mult ca acum. Poate că-l aşteptase prea mult, visase prea mult la el, apoi îşi înăbuşise visurile. Dar de astă dată îl dorea cu tot trupul ei.

— Nu cred că m-aş putea sătura vreodată de tine, şopti el.

Capitolul 9

Nicole îl trase mai aproape, apoi închise ochii lăsându-se cuprinsă de o mare de senzaţii. Explozia bucuriei îi cuprinse pe amândoi. Rămaseră îmbrăţişaţi, apoi Jake o trase din nou spre el, iar Nicole îşi culcă capul pe pieptul lui. Simţea răsuflarea lui caldă pe umărul ei. Se trezi înaintea lui. În lumina lunii, ea văzu mâna lui mare şi bronzată, care o ţinea îmbrăţişată chiar şi în somn. Avea nevoie de timp de gândire. Acum, când Jake devenise o realitate şi-i copleşea gândurile, ea trebuia să facă faţă consecinţelor faptului că lăsase inima şi trupul să-i controleze viaţa. Jake avusese dreptate. Se iubeau cu aceeaşi intensitate. Se doreau la fel ca acum cinci ani.

Ea ştiuse asta de când Jake reintrase în viaţa ei. Ştiuse că-i va ceda, dar căutase să întârzie cât mai mult acest moment. Dar ce ar fi trebuit să facă acum? Pe moment, nu trebuia să ia nicio decizie. Se va odihni alături de Jake şi nu-şi va mai face probleme.

Jake se mişcă în somn apoi începu s-o mângâie cu mişcări blânde. Degetele lui care îi mângâiau coapsele, urcară apoi spre sâni, iar Nicole se simţi cuprinsă de aceeaşi dorinţă. Ea oftă încet şi se abandonă braţelor lui. Jake îşi spuse că visul lui la care nu renunţase, acela de a o ţine din nou în braţe pe Nicole, devenise în sfârşit realitate. Mereu îşi spusese că această căutare a lui era necesară pentru a putea închide o dată pentru totdeauna uşa trecutului şi a trece la o altă viaţă. Dar când se reîntâlnise cu ea devenise conştient de faptul că numai Nicole era cea pe care o putea dori toată viaţa. Îi trecu mâna peste sâni şi-i şopti:

— Ai un efect miraculos asupra trupului meu. Dar în acelaşi timp, el îşi dădu seama că trebuia să plece destul de repede dacă voia să mai prindă avionul. Fără prea multă convingere, coborî din pat. Dar nu rezistă dorinţei de a o mai săruta o dată. Buzele ei erau calde şi Jake se gândi un

moment că ar putea lua un alt avion, dar renunţă la această idee pentru că pierdea astfel legătura cu cel de al doilea. Nicole se mişcă în somn şi întinse mâna spre trupul lui. Când descoperi că locul era gol, deschise ochii brusc. Simţi o durere puternică, cu rezonanţe în trecut. Dar în acel moment auzi zgomotul duşului şi se linişti. Se ridică. Dansul o făcuse să-şi păstreze trupul suplu şi muşchii bine conturaţi. Dar Jake era muzicianul care ştia să facă trupul ei să se armonizeze cu sufletul până când ea devenea un cântec de dragoste în mâinile lui.

Nicole sesiză că duşul se oprise şi întinse mâna spre capotul de la marginea patului. Se îmbrăcă, apoi începu să adune hainele care rămăseseră împrăştiate după noaptea pe care o petrecuseră împreună. Jake se grăbea, iar când se va întoarce, realităţile vieţii de zi cu zi probabil că-i vor despărţi.

Jake deschise uşa de la baie, iar Nicole rămase uimită de frumuseţea trupului lui. Cu o voce melodioasă el îi spuse „bună dimineaţa”.

— O să-ţi pregătesc o cafea până te îmbraci, spuse ea roşind. Jake o privi amuzat:

— Şi când o să fim căsătoriţi o să roşeşti tot aşa? Nicole simţi că i se taie răsuflarea.

— Am crezut că ai înţeles ce ţi-am spus, Jake. Nu mă mărit cu tine. Dacă numai faptul că te-ai culcat cu mine sau că am rămas însărcinată, te-a făcut să mă ceri, ar fi trebuit să ne căsătorim de mult.

— Da, aşa ar fi trebuit să se întâmple, dar tu ai dispărut fără urmă Nicki, nu eu.

— Dacă n-aş fi făcut-o, am fi sfârşit prin a ne urî. A trebuit să aleg. Nicole nu suporta furia din privirile lui. Ea ştia că frumuseţea nopţii petrecute împreună se va evapora dimineaţa. Iar dacă te gândeşti că m-am culcat din nou cu tine datorită farmecului tău personal, de care ai făcut uz din plin, te înşeli. Eu n-am considerat că a fost nimic altceva decât un act fizic. Şi femeile au dorinţe. Desigur, eşti un

bărbat atrăgător, dar sexul nu poate sta la baza unei căsătorii.

Jake o privi uimit.

— Ce idei victoriene ai! Dacă m-ar fi interesat doar inteligenţa ta, n-ar fi fost atât de bine. Jake o întoarse cu faţa spre el. Am trăit împreună timp de şase luni, Nicole, apoi m-ai părăsit. Ce s-ar fi întâmplat în plus dacă am fi fost căsătoriţi? Chiar şi aşa am râs, am glumit, ne-am mai şi certat şi... am făcut un copil. Jake îşi trecu mâinile prin păr şi o ţintui cu privirea. În ceea ce priveşte sexul nu poţi spune că te topeşti la fel în braţele fiecărui bărbat cu care te-ai culcat. Sexul fără sentimente nu înseamnă nimic.

— Sentimente? pufni Nicole. Nu cunosc acest cuvânt. Ce semnificaţie are?

— La naiba, Nicole, eu te iubesc, spuse Jake vădit iritat. Ţi se pare destul ce-ţi spun? Şi ştii ce mai cred? Că şi tu mă iubeşti.

Nicole sări în sus. Ea nu avea nevoie de cuvinte goale care să vorbească despre pasiunea lor.

— Nu-mi vorbi despre dragoste, Jake. Nu m-ai iubit nici când am stat împreună şi nu mă iubeşti nici acum. Tu o vrei pe Brianna, şi n-ai nimic de obiectat dacă mai faci rost şi de o parteneră de pat.

— Asta gândeşti tu, Nicole?

Oare asta gândea? se întrebă cât credea şi ea în ceea ce spusese.

— Nu sunt foarte sigură.

— Atunci de ce vorbeşti aşa? Jake îşi puse mâinile pe umerii ei. Nicki, eu nu neg că o vreau pe Brianna. Dar te iubesc, indiferent dacă crezi sau nu.

Nicole nu-i răspunse. Nu putea s-o facă. În inima ei şi-ar fi dorit ca lucrurile să stea astfel. Dar Jake îi declarase dragostea lui pe neaşteptate şi numai după ce-l provocase ea.

Văzând că nu primeşte răspuns, Jake îşi luă mâinile de pe umerii ei spunându-i:

— Trebuie să plec în câteva minute, iubito. Nu vreau să las lucrurile aşa cum sunt acum, dar dacă nu plec pierd avionul. Îşi trecu o mână prin părul încă umed. Când mă întorc, îţi promit c-o să fac totul ca să te conving de sentimentele mele. Nu-ţi cer decât să-mi promiţi că n-o să dispari din nou în timp ce sunt plecat.

— Nu voi pleca nicăieri, îl asigură Nicole. Nu mai este nevoie s-o fac.

Nicole şi Brianna rămaseră pe trotuar iar Jake îşi încărcă bagajul într-una din cele două maşini în care se aflau membrii formaţiei lui.

— O să aterizez la Los Angeles chiar în dimineaţa Crăciunului, le spuse el. Dar va dura mult până descarc toate aparatele aşa că nu voi apărea la voi mai devreme de ora prânzului. Jake n-ar mai fi plecat. Nicole mai renunţase la acuzaţiile ei, dar el era sigur că stăruiau undeva în mintea ei. Era nepotrivită această plecare a lui şi dura trei săptămâni.

— Jake! Grăbeşte-te, pierdem avionul, îi strigă George. Sărut-o şi gata!

Jake o luă în braţe şi o sărută cu dragoste. Când ridică din nou capul, el îi şopti:

— Să mă aştepţi, Nicki. Jake se aplecă şi luă fetiţa în braţe. Nici pe ea n-ar fi vrut s-o lase singură. Copilul se insinuase în viaţa lui. La început, se speriase când auzise că avea o fiică. O îmbrăţişă şi-o sărută cu toată dragostea, ca şi pe mama ei, apoi o mângâie pe obraz şi-i spuse:

— La revedere, Brianna.

Spre uimirea lui, copila izbucni în lacrimi şi începu să facă semne pe care el nu le înţelegea.

— Ce spune? Nu pot să înţeleg.

— Nu vrea să pleci. Se teme că nu te mai întorci. Nicole îi spuse Briannei: tata se va întoarce, Brianna. Va veni de Crăciun. Moş Crăciun îl va aduce pentru tine.

Brianna îşi mişcă din nou mâinile. Jake întrebă impacientat:

— Ce este? Ce spune?

— Spune că ai plecat şi înainte de naşterea ei, probabil că vei pleca şi acum.

— Ajută-mă să-i explic, Nicki, o imploră Jake. Te rog să-i explici ce-ţi spun: te iubesc, Brianna. Când am plecat prima oară n-am ştiut că te vei naşte. Dar acum te cunosc… şi te iubesc. Mă întorc cât pot de repede, îţi promit. Nicole văzu că ochii lui Jake se umeziseră. Brianna îi atinse faţa aşa cum făcuse şi el înainte.

— Taataa, reuşi ea să rostească.

Jake rămase uimit căci auzea pentru prima oară glasul fiicei sale.

— Tee uubesc.

Fetiţa îşi îngropă capul la pieptul lui Jake iar el o prinse în braţe. Jake îşi spuse că nu urâse niciodată atât de mult ceasurile şi avioanele ca acum. În cele din urmă Brianna îşi ridică ochii şi începu să-i comunice ceva prin intermediul semnelor.

— Spune că te aşteaptă de Crăciun. Jake se ridică:

— Aveţi grijă de voi. În cele din urmă se îndreptă spre maşină.

— Extraordinar, David, îi spuse Nicole. O să-i dai gata cu figura asta. David dispăru în spatele cortinei. Peste câtva timp trebuia să înceapă repetiţia finală cu costume şi Nicole, care lucra de câteva ore, era deja obosită. După ce David terminase solo-ul lui, trebuia să mai repete două sau trei scene înainte de repetiţia finală. Întoarse capul spre stânga şi spuse:

— Harry, mi se pare că reflectorul din stânga nu aruncă lumina care trebuie, vrei să-l verifici?

Se auzi vocea unui bărbat, de undeva din spatele scenei, dintre aparate şi lumini. Acesta lăsă să-i scape un „aha” după ce atinse reflectorul care lumină cu intensitate mai mare.

— Nu ştiu ce i-ai făcut, dar acum este foarte bine, spuse

Nicole.

Sala pe care o închiriase pentru spectacol era destul de mare, încăpeau în ea o mie două sute de persoane. Era astfel amenjată încât din fiecare colţ se putea vedea foarte bine scena. Chiria pe care o plătea Nicole includea şi plata celor care se ocupau de lumini, ceea ce o scutea de o bătaie de cap suplimentară.

— Este toată lumea gata? întrebă ea bătând din palme. Grăbiţi-vă. Este ultima noastră şansă să mai repetăm fără muzică. Mark! Lori! Unde sunteţi? Vă aşteptăm. Apărură pe scenă opt fetiţe între şase şi zece ani care se aliniară. Aveau papuci de dans de culoare neagră, renunţaseră la cei roz pe care-i purtau la repetiţii căci peste o jumătate de oră aveau să se îmbrace cu costumele cenuşii de şoricei. Apărură şi opt copii de aceeaşi vârstă, atât fete cât şi băieţi, îmbrăcaţi în pantaloni albi şi jachete roşii cu fireturi argintii, de soldaţi. Copii care jucau în rolul şoriceilor fură ajutaţi de trei mame aflate în spatele scenei să îmbrace costumele. Mark, un băiat blond mai mare şi mai înalt decât ceilalţi sosi ultimul. El era Prinţul.

— Îmi cer scuze Nicole, spuse el. Nu-mi găseau masca, de aceea am întârziat. Lori, care juca în rolul Clarei, se afla lângă el îmbrăcată într-un costum alb.

— Ei, bine că aţi venit la timp. Să ne ocupăm locurile.

Pe scenă, decorul reprezenta un castel. Undeva, în plan secundar se afla un pom de Crăciun care completa peisajul. Două cutii mari, vopsite în alb şi roşu, ascundeau trupurile a patru şoricei. Nicole dădu drumul muzicii. Imediat începu o bătălie înverşunată între trupele Regelui Şobolanilor şi soldaţii Spărgătorului de nuci care luptau pentru darurile de sub pomul de Crăciun. Săbiile luciră în lumina reflectoarelor. Regele Şobolanilor sări în faţa Spărgătorului de nuci, dar fu rănit mortal de papucul pe care-l aruncă Clara. Trupele şoriceilor dispărură în timp ce Spărgătorul de Nuci se ridică transformându-se în prinţ. Nicole opri muzica.

— Aţi lucrat foarte bine, copii, le spuse ea. Mai repetaţi

individual. Amintiţi-vă că nu aveţi voie să mâncaţi nimic, ca să nu murdăriţi costumele.

Nicole îşi verifică agenda să vadă dacă n-a uitat ceva. Maggie veni spre ea.

— Chiar dacă le-ai spus copiilor să nu mănânce nimic, tu trebuie s-o faci. N-ai mâncat nimic de aseară. A sunat Jake, o anunţă Maggie, pe acelaşi ton. Ţi-a urat mult succes şi a spus c-o să te sune după spectacol.

Jake plecase deja de câteva zile şi Nicole îşi dădu seama cât de mult îi simţea lipsa. El o readusese la viaţă imediat ce făcuse câţiva paşi în studioul ei. În lipsa lui, ea nu se mai bucurase de culorile vieţii, de frumuseţea ei. Noul Jake era mai echilibrat, mai stăpân pe el acum când avea succesul pe care şi-l dorise mereu. De aceea poate că avea atâta răbdare. Nicole ştia cât de mult îşi dorea el să compenseze timpul pe care-l pierduse din viaţa Briannei. Jake dovedise atâta răbdare încercând s-o înţeleagă pe Brianna sau s-o aştepte pe ea să-l dorească din nou. Nicole ştia că acum când Brianna se ataşase mult de el, Jake va insista pe ideea căsătoriei. El îi mărturisise că o iubeşte. Era atent şi generos şi o dorea. I se părea normal să vrea să fie tatăl Briannei în mod legal. Nicole se încruntă.

— Iar te-ai întunecat la faţă, zise Maggie. Şi văd că nici nu vrei să mănânci.

— M-am întunecat la faţă? Ce vrei să spui cu asta?

— La început devii gânditoare, apoi începe să ţi se citească tristeţea pe figură, după care capeţi ceva din aerul unui luptător care se pregăteşte să ia cu asalt zidul unei cetăţi.

Nicole o privi cu ochii mari.

— Ce vrei să spui?

— Că îl iubeşti, că îl doreşti, dar dintr-un motiv pe care nu-l înţeleg, nu vrei să laşi să se vadă asta. Nu-ţi face probleme. Ai tot timpul pentru a-ţi mai schimba convingerile. Sau mai precis, până când se va plictisi el să tot aştepte.

Nicole o privi surprinsă. Oare chiar atât de bine putea să citească Maggie toate gândurile ei? apoi se încruntă din nou. Dacă Jake se căsătorea cu altă femeie? Atâta vreme cât îl considera ca făcând parte din trecutul ei, lucrul acesta ar fi durut-o, totuşi i s-ar fi părut normal. Dar oare cum ar fi să fie nevoită să se întâlnească cu soţia lui Jake? Poate că ar veni împreună s-o ia pe Brianna la plimbare. Nicole simţi cum îi piere tot sângele din faţă.

— Nicole dragă, continuă Maggie, n-am crezut c-o să te afecteze ceea ce ţi-am spus. De fapt, cred că Jake nu este bărbatul care renunţă la ceea ce iubeşte.

Nicole încercă să zâmbească.

— Mă tem că lucrurile sunt cam complicate, Maggie, zise ea, dar nu mă pot căsători cu el în condiţiile pe care le impune.

Maggie o privi uimită.

— Ce vrei să spui? ţi-a cerut cumva să aveţi o căsătorie „deschisă”?

— Nu, râse Nicole. Jake este bărbatul care doreşte ca soţia lui să-i aparţină în exclusivitate. Tu trebuie însă să accepţi ce-ţi spun eu: nu mă pot căsători cu el. În acel moment se deschise uşa sălii de spectacol şi apărură primii membri ai orchestrei. Sosirea lor îi reaminti Nicolei că trebuia să se grăbească. Trebuie să mă schimb, Maggie, zise ea bucuroasă că avea un motiv să renunţe la discuţie.

Ceasul din hol arăta că trecuse mult de miezul nopţii când Nicole şi David urcară obosiţi scara spre apartamentul ei.

— Ce bine că nu mai trebuie să ajung în noaptea asta la Los Angeles, zise David. Ajungeam acasă doar pentru ca să-mi schimb hainele şi să plec înapoi. El o ducea în braţe pe Brianna, care adormise. Desigur, dacă m-aş fi ocupat numai de partea mea, adică de dans, n-aş fi avut probleme şi aş fi ajuns acasă, fără să te mai incomodez şi pe tine.

Nicole, care îşi găsi cu greu cheia în poşetă, îi spuse:

— David, nu mai insista, ştiu că ţi-a făcut plăcere. Dar în fiecare an spui acelaşi lucru.

David recunoscu faptul că ea avea oarecum dreptate:

— Bine, oricum lucrurile aparţin trecutului şi nu-mi doresc acum decât să mă odihnesc vreo săptămână. David îi ură noapte bună, dar ea nu mai avu puterea să-i răspundă, îi făcu doar un semn cu capul. Când o puse pe Brianna adormită în pătucul ei şi încercă să se mai destindă, sună telefonul. Nicole făcu un efort ca să răspundă.

— Bine că te-am găsit, frumoaso, se auzi vocea lui Jake. Extenuată, îi spuse:

— Jake, ştii cât este ora?

— Da, este două şi treizeci de minute aici la Londra, deci la tine este şapte şi jumătate dimineaţa.

— Cred că n-ai socotit prea bine distratule, îi spuse Nicole lăsând capul să-i cadă pe pernă. Este şase şi jumătate. Între Londra şi California este o diferenţă de opt ore. Şi apoi ce te face să crezi că aş avea chef de discuţii la ora şapte şi jumătate dimineaţa?

— Îmi pare rău, Nicki, zise Jake, ştiam că este ora la care te scoli. Brianna s-a trezit?

Nicole privi spre pătuţul fetiţei:

— Văd că nu este în pat, poate s-a dus la David.

Se lăsă tăcere. Jake nu mai spuse nimic. Apoi, după ce-şi recăpătă glasul, el întrebă:

— Dacă nu te deranjează prea mult întrebarea mea, ce caută David la voi, la ora asta?

Capitolul 10

— Doarme în camera de zi, răspunse Nicole cam fără chef. Ai auzit ce-am spus?

— Da, am auzit, dar tu unde ai dormit?

— Asta este problema mea. Dacă Jake mai putea să creadă că ea şi David nu erau numai foarte buni prieteni, asta era problema lui, iar ea n-avea de gând să-i ofere explicaţii. Acum, ar fi mai bine să-ţi vezi de treburile tale iar pe mine să mă laşi să dorm! Trânti receptorul, apoi îşi îngropă faţa în pernă. La naiba! Nu mai putea să doarmă. Nicole se ridică şi se îndreptă spre bucătărie să-şi facă o cafea.

— Cine era chiar aşa de dimineaţă? se auzi vocea lui David.

— Jake, nu şi-a dat seama ce oră este. În faţa bucătăriei Nicole se opri, apoi făcu un gest de disperare. O, Brianna! De ce tocmai acum?

Brianna avea mânecile pijamalei ude de la ciocolata pe care o vărsase pe toată masa, iar gura îi era împodobită de o respectabilă mustaţă de cacao. Ochii ei albaştri care semănau atât de mult cu ochii tatălui ei, străluceau de bucurie.

— Am făăcut ciocolată, spuse ea fericită, pronunţând foarte clar cuvintele.

Nicole lăsă capul în jos, înfrântă.

— Cred că este mai bine să renunţ, îşi spuse ea. Fata asta seamănă foarte bine cu tatăl ei. Nici pe el nu mă pot supăra. Nicole mai avea o mulţime de amănunte de rezolvat înainte de începerea spectacolului. Sala în care îşi îmbrăcau elevii ei costumele roia ca un stup când Nicole, istovită, se aşeză la machiaj. Încăperea era un amestec de parfumuri, lac de păr şi vopsele. Lumea intra şi ieşea. Se auzi strigată.

— Vin imediat, David, răspunse ea şi făcu ultimul retuş. David se ivi purtând un buchet imens de trandafiri de toate

culorile.

— La banii pe care-i are putea să găsească nişte flori mai frumoase, mormăi el. Îi întinse Nicolei o carte de vizită. Ea o luă cu degetele tremurând.

„Trebuie să-mi cer scuze că te-am trezit atât de devreme într-o zi în care ai fi avut dreptul să te odihneşti mai mult, dar am făcut-o pentru că mi se pare că timpul nu trece destul de repede pentru ca turneul să se termine odată şi să mă întorc la voi. Tradiţia spune că fiecare culoare de trandafir are altă semnificaţie în limbajul dragostei. N-am vrut să scap niciuna dintre acestea.

Jake”

Nicole clipi de câteva ori pentru că lacrimile care o podidiră riscau să-i strice machiajul. Întinse mâna şi atinse petalele unuia dintre trandafirii trimişi de Jake. Parfumul lor predomina în încăpere, acoperind celelalte mirosuri. Din mesajul lui, ea înţelesese că va mai dura până să se revadă.

— Te rog să nu plângi, o necăji David. O să-ţi intre rimelul în ochi şi nu mai este timp să-ţi refaci machiajul. Cortina se ridică în douăzeci de minute.

După spectacol, publicul îi aplaudă îndelung. După ce plecară atât spectatorii cât şi părinţii copiilor, Nicole se asigură că toate problemele fuseseră rezolvate. Dar o cheie pe care n-o găsi o făcu să mai piardă încă o jumătate de oră căutând-o. Când îşi luă poşeta să plece, din ea căzu cheia pe care o căutase atâta. Era două şi jumătate noaptea când ajunseră la apartamentul ei.

— Te rog să nu mă trezeşti până mâine la prânz, îi spuse ea lui David.

— Pentru asta ar trebui să mă trezesc eu mai întâi, zise el căscând.

— Binecuvântată fie Maggie, oftă Nicole privind spre pătuţul Briannei, care era gol. Maggie luase fetiţa tocmai

pentru ca ea să poată dormi liniştită.

Nicole mai mirosi o dată trandafirii lui Jake apoi se îmbrăcă într-o cămaşă de noapte. Se aşează în pat şi adormi imediat. Dar sunetul strident al telefonului o trezi după o jumătate de oră. Vrând să răspundă, se lovi de o comodă, dărâmă o vază, apoi reuşi să ia receptorul.

— La naiba, Jake, de abia m-am culcat. N-am dormit nicio oră, apucă ea să spună.

— Nicole, nu este Jake, sunt eu, Val Lassiter.

Nicole clipi de câteva ori întrebându-se ce motiv ar avea soţia lui Pete s-o sune la ora patru dimineaţa.

— Ce s-a întâmplat? Jake este bine?

— Nu ştiu. A fost un incendiu la hotelul unde este cazat Jake. M-a sunat Pete chiar acum. El era la o întrunire la ora la care a fost incendiul, dar nu se ştie nimic despre Jake. Nicole închise ochii disperată. Nu ştim dacă este rănit, continuă femeia. Ştim doar că era în hotel.

Nicole rămase fără grai, cu ochii aţintiţi asupra peretelui din faţa ei. Incendiu... Jake... auzi o voce de femeie care-i pronunţa numele. Ştia că femeia aştepta ca ea să-i răspundă, dar ea nu putea articula niciun cuvânt. Puse receptorul la loc în furcă. Se îndreptă spre buchetul acela imens de trandafiri de la Jake. Mişcările îi erau la fel de confuze ca şi gândurile. Luă un trandafir din buchet şi-şi atinse obrazul cu petalele de catifea. Telefonul începu să sune din nou, dar ea nu-i mai dădu nicio atenţie şi părăsi încăperea. Sunetul insistent al telefonului se opri când David, exasperat, răspunse. Nicole îl ignoră, scoase o casetă şi vocea lui Jake invadă încăperea.

— Alo? zise David pe jumătate adormit. Eu sunt David Cole, amicul Nicolei. David se ridică dintr-odată. Se întoarse spre Nicole. O, Dumnezeule, o să am eu grijă de ea. Da, fiţi fără grijă, o asigură el pe Val. Sunaţi imediat ce aflaţi ceva concret. Acum nu puteţi vorbi cu ea, este buimăcită de veste. David închise telefonul fără a-şi mai lua rămas bun

de la Val. Se grăbi spre locul în care se afla Nicole, care mângâia în neştire fotografia lui Jake de pe casetă.

— A murit, David, se auzi vocea Nicolei. Jake a murit... a fost un incendiu, la hotel...

David se apropie şi-i puse o mână pe umăr.

— Nu se ştie dacă a murit, Nicole.

— Era în hotel.

— Nicole! David o scutură cu putere, forţând-o să-l asculte. Nu înseamnă că a murit numai pentru faptul că Pete nu l-a găsit.

Trupul Nicolei era scuturat de convulsii, iar ochii ei verzi erau plini de lacrimi.

— Nu cred c-aş putea suporta să... Nicole îşi îngropă faţa la pieptul lui David. Acesta o îndepărtă şi o privi.

— O să suporţi, Nicole. Ai suportat nenorocirea lui Cathy, pe a Briannei... Vei trece şi peste asta. Dar eu simt că nu i s-a întâmplat nimic lui Jake. Este la fel de puternic şi încăpăţânat ca şi tine.

— Am crezut că timpul m-a eliberat de această dragoste, David. Dar văd că nu este aşa. Ar trebui să fac ceva, să nu mai stau aici şi să mă lamentez.

— Nu poţi face nimic. Pete o să sune imediat ce...

— O să sun la Londra. Să iau legătura cu spitalele care iau primit pe cei afectaţi de incendiu.

— Ştii câtă lume sună la spitale în astfel de cazuri? Şi la ce spital să suni?

— Poliţia trebuie să ştie unde au fost duşi răniţii. O să sun la poliţie şi...

— Nicole, ascultă-mă! La poliţie este o adevărată nebunie în astfel de situaţii. Chiar dacă reuşeşti să iei legătura cu ei, nu-ţi pot da nicio informaţie. Iar dacă ţi-ar da numele spitalelor, ce-ai putea să faci?

Nicole îl privi.

— Aş suna şi...

— O să întrebi dacă Jake este internat la ei. Poate îţi vor

cere numele. O să le spui că te numeşti Nicole Michaels. Te vor întreba dacă eşti rudă cu el. Tu vei spune că nu eşti rudă, iar asistenta îţi va spune că-i pare foarte rău, dar nu poate oferi informaţii la telefon. Îmi pare rău să-ţi spun asta, dar în ochii lumii tu nu ai dreptul să afli despre starea sănătăţii lui.

— Dar el este tatăl Briannei.

— Asta o să le spui? Uite ce, Nicole, eu ştiu că el este tatăl Briannei. Tu ştii asta. Jake o ştie şi el. Dar, căci există un „dar" şi este de mare importanţă, asistenta spitalului nu ştie că el este tatăl fetiţei tale. Jake este o persoană publică. Toată lumea ştie că n-a fost căsătorit până acum. În spitale, într-o asemenea situaţie este şi aşa o stare de confuzie. Nimeni nu are timp să asculte explicaţiile tale. Îmi pare rău, Nicole, dar nu cred că ai ce face. Nu-ţi rămâne decât să aştepţi.

Nicole se aşează pe canapea şi-şi sprijini capul de spătarul acesteia.

— Ai dreptate, David, recunoscu ea. Nu pot face altceva decât să aştept.

Zorii o găsiră pe Nicole înfăşurată într-o pătură, aşteptând ştirile de dimineaţă.

…"explozia de la unul dintre cele mai mari hoteluri din Londra a avut loc la o oră de vârf. La Washington, Preşedintele s-a întâlnit cu reprezentanţii Coaliţiei pentru Reforma Economică, iar în Tennessee minerii ameninţă cu greva dacă nu se produc modificări ale legislaţiei muncii. Vom reveni cu amănunte la ora şapte".

Ştirile se repetară după câteva reclame şi Nicole ascultă informaţiile cu sufletul la gură:

…"o scurgere de gaze a provocat o explozie urmată de incendiu la unul dintre cele mai mari hoteluri din Londra, Royal Army. Explozia s-a produs la ora prânzului, când aveau loc multe întâlniri de afaceri, iar traficul din faţa hotelului era în plină desfăşurare, ca la o oră de vârf. Până acum s-au înregistrat opt morţi, dar cifra va mai creşte.

Explozia a avut loc chiar la primul etaj al hotelului. iar daunele se ridică la peste un milion de dolari. Cântăreţul şi compozitorul Jake Cameron, care era cazat la acest hotel, este dat dispărut, dar nu se ştie dacă el se afla în hotel în momentul exploziei”.

— Oricum, este mai bine decât dacă nu aflai nimic, mormăi David.

Sună telefonul şi Nicole sări să răspundă.

— Da? Da, Maggie, ştiu. M-a sunat Val, soţia impresarului. Aştept veşti de la ei, aşa că... te sun eu când aflu ceva.

David şi Nicole rămaseră în tăcere. Nicole îşi simţea ochii secaţi de lacrimi, iar tâmplele îi pulsau de durere. Se auzi din nou telefonul.

— L-am găsit, Nicole. Este la spital, dar nu are probleme prea mari, se auzi vocea lui Val.

Nicole murmură:

— Îţi mulţumesc, Doamne.

— Nicole, mă auzi?

— Da, te aud. Cum se simte Jake? De ce l-au dus la spital? Este rănit?

— Nu ştim încă dacă este rănit. Era inconştient când l-au adus, dar nu l-a recunoscut nimeni aşa, fără barbă, pentru că nu avea niciun act de identitate asupra lui. Cred că şi-a revenit în cele din urmă şi şi-a spus numele. Pete mi-a spus că i se fac nişte analize acum, dar până nu sunt gata nu ştim prea multe. Nu ne-au spus decât că a inhalat foarte mult fum şi că are şi câteva arsuri.

— Dar se va face bine, nu?

— Cred că da. Pete n-a aflat prea multe. Ştii cum este la spitale. Nu-ţi spun nimic până nu fac toate analizele. Trebuie să aşteptăm.

— Înţeleg, zise Nicole.

Vorbele lui Val confirmaseră ceea ce-i spusese David mai devreme. Indiferent cât de îngrijorată era ea, nu avea nicio calitate să ceară informaţii despre starea sănătăţii lui Jake.

— Dar ceilalţi? Am fost atât de şocată încât nici n-am întrebat de ceilalţi…

— Nu are nimeni probleme. Erau plecaţi din hotel, la cumpărături. George şi Kevin erau cazaţi în aripa hotelului care n-a fost afectată de explozie. De fapt, ei au confirmat faptul că Jake se afla în hotel în timpul exploziei, el îi sunase şi-i invitase la masă. Urma să se întâlnească cu ei într-o jumătate de oră. Cu aceste informaţii, Val o îndemnă pe Nicole să aştepte veştile ei în continuare şi închise.

— Bine că este în viaţă, Nicole. Câteva arsuri nu-i vor crea probleme prea mari, căci dacă ar fi fost ceva mai serios, doctorii ar fi spus. Relaxează-te, îşi va reveni. Dar să ne întoarcem la problemele noastre, Nicole. Ştii ce zi este astăzi? Ai uitat că avem spectacol?

— O, Doamne, zise ea, am uitat de asta. Dar nu pot să plec de aici. Dacă sună Val?

— Sunt sigur că o minte bine organizată, ca a ta, va găsi o soluţie pentru situaţia asta, spuse David.

Dar Nicole simţea nevoia să danseze, să se elibereze de toată energia nervoasă pe care o acumulase.

— Da, cred că Maggie m-ar putea ajuta cu supravegherea sălii, iar mama lui Mark se poate ocupa de costume. Mama lui Lori o va ajuta pe Maggie, probabil.

— Vezi că ai găsit soluţia? Eu o s-o sun pe Maggie, să-i spun ce are de făcut. Apoi, mă duc să cumpăr nişte chifle pentru micul dejun. Între timp, tu poţi dormi puţin.

O oră mai târziu, întinsă în pat, Nicole se chinuia să adoarmă. Privirea îi căzu pe hipopotamul cel colorat, primit de la Jake. Îşi aminti cât de vesel şi plin de viaţă fusese în seara în care adusese hipopotamul. Iar acum zăcea inconştient pe patul spitalului. O altă figură invadă gândurile Nicolei, dar tot legat de Jake. Era o figură fragilă, cu pomeţii proeminenţi, cu ochii mari şi trişti. Cathy. Începând din vara în care amândouă împliniseră paisprezece ani, dansaseră la aceeaşi companie de balet. Dansaseră, visaseră împreună. Când David se îndrăgostise

de prietena ei, Nicole simţise invidie.

Fiind mereu nevoite să-şi păstreze silueta, mâncau destul de puţin dar Cathy, de la un moment dat, parcă nu mai mânca nimic. Cu toate astea muncea ca o apucată, iar Nicole care ştia ce visuri avea prietena ei nu se mirase şi nici nu sesizase pericolul. Într-o după amiază de iunie, pe când aveau doar optsprezece ani, Cathy leşinase în timpul orei de clasă. Când o duseseră la spital, Cathy îi mărturisi Nicolei:

— Ştii de ce îmi pare rău? N-am făcut încă dragoste cu David.

— Dar sunteţi împreună…

— David a vrut, dar mie mi-a fost teamă. Acum, este prea târziu.

Nicole protestase, dar Cathy o ignorase:

— Mă simt înşelată, Nicole. Mor fără să ştiu cum este să fac dragoste cu David, să port copilul lui. Cathy închisese ochii epuizată. Să nu te laşi înşelată ca mine. Dacă întâlneşti pe cineva care-ţi place, este mai bine să faci dragoste cu el.

Nicole îşi amintise spusele lui Cathy şi când îl cunoscuse pe Jake îşi urmase inima.

Forţată să plece încă de la ora patru pentru că mai trebuia să repete exerciţiile înainte de spectacol, Nicole o lăsă pe Maggie să aibă grijă de telefonul care trebuia să-i aducă veşti despre Jake. Reuşi să rostească comenzile în ordinea stabilită, dar gândul îi era numai la el.

— Şi acum aplecat, doi… trei… patru… mai repede, reveniţi. La stânga, fandaţi. La cinci şi jumătate îi lăsă să-şi îmbrace costumele şi să se machieze. Fură scoase şi scările, apoi începu curăţirea podelei de urmele de hârtii sau orice altceva care ar fi putut face ca balerinele să alunece. Nicole îşi consultă agenda încărcată pentru a nu omite niciun detaliu.

— Nicole! Jake se va însănătoşi!

Nicole se întoarse în direcţia din care venea vocea lui

Maggie şi se grăbi spre spatele sălii.

— A sunat Val, spuse Maggie fericită. Jake nu are probleme prea mari. Îşi va reveni!

Se îmbrăţişară fericite. Nicole o luă pe Brianna în braţe şi o învârti bucuroasă de câteva ori. Apoi, se întoarse spre Maggie pentru amănunte.

— Când vine acasă? Când termină turneul? Este tot în spital?

Maggie începu să râdă.

— Stai puţin, nu mă bombarda cu atâtea întrebări deodată. Este încă în spital. A suferit câteva arsuri pentru că a căzut peste el o grindă care ardea. Medicii vor să-l mai ţină câteva zile ca să vadă cum evoluează. Nu-şi va termina turneul pentru că fumul i-a afectat vocea.

Nicole păli, iar Maggie continuă:

— Este ceva temporar. Îşi va reveni în câteva zile. Au spus că va putea să susţină concertul de Crăciun la Los Angeles. Va ieşi din spital joi sau vineri, adăugă Maggie, fericită că aducea veşti atât de bune.

Nicole respiră uşurată pentru prima oară de când primise telefonul de la Val.

— Şi nu numai atât vreau să-ţi spun, insistă Maggie. Se pare că tăticul Briannei este un erou.

— Poftim?

— Se pare că motivul pentru care a ajuns el la spital nu este explozia. El se afla în restaurantul hotelului când a izbucnit incendiul. Atunci a încercat să salveze câteva persoane care erau în primejdie. A salvat pe câţiva care suferiseră arsuri. A pătruns în nişte zone în care era foc deschis. În acel moment a fost rănit. Nicole zâmbi fericită.

— Da, mă aşteptam la o astfel de reacţie din partea lui. Totuşi n-ar fi trebuit să se expună. De ce n-a aşteptat intervenţia pompierilor? Era problema lor să stingă incendiul. El are o fiică de crescut. Trebuia să fie mai conştient de misiunea pe care şi-o asumase. Îi promisese Briannei că se va întoarce.

— Val a spus că va trebui să urmăreşti emisiunea de joi noaptea, în care i se va lua un interviu lui Jake. Deocamdată nu poate vorbi prea bine.

— Trebuie să-i dau toate veştile astea bune şi lui David, zise Nicole.

Entuziasmul ei dădu spectacolului exuberanţa necesară şi acesta depăşi frumuseţea spectacolului de deschidere. În timpul scenei fulgilor de nea, elevele Nicolei se mişcară cu graţie dar şi cu precizie. David execută dansul rusesc ca un expert. Nicole, care era în rolul Zânei, execută mişcările cu bucurie. Starea ei de euforie se transmise şi asupra spectatorilor care veniră în spatele scenei după spectacol. Foşti elevi, părinţii acestora, făcură fotografii şi îi felicitară pe balerini. Când se apropiară de Nicole pentru a o felicita pentru reuşita spectacolului, ea le răspunse cu un zâmbet larg, dar inima şi gândurile ei erau departe, într-un spital din Londra. David o bătu pe umăr.

— O să închid eu teatrul în seara asta, Nicole. Tu poţi pleca. Mama lui Mark s-a ocupat de toate pregătirile aşa că tu trebuie să mai rezişti încă vreo jumătate de oră.

Nicole îl privi recunoscătoare.

— Nu cred că aş putea adormi. Sunt prea emoţionată. Dar şi tu eşti la fel de obosit.

— Mai ai puţin şi-o să cazi de pe picioare, fetiţo, interveni Maggie. Du-te acasă, zâmbeşte-le oaspeţilor cu politeţe, spune-le că n-ai dormit de treizeci şi şase de ore, apoi dormi cât poţi de mult.

Nicole îşi dădu seama că ar trebui să le urmeze sfaturile.

— Bine, capitulă ea. Vreau să mă demachiez şi o să mă culc liniştită.

Când ajunse la sala de balet, îi fu destul de greu să scape de invitaţi. Părinţii copiilor ştiau ce se întâmplase şi nu-i putu evita fără a le da amănunte. Unul dintre ei insistă chiar să-i spună că urmărise cu sufletul la gură ştirile despre sănătatea lui Jake. Sună telefonul, iar mama lui Mark sosi tocmai la timp pentru a răspunde:

— Este aici. Vă rog să vorbiţi chiar cu ea. Femeia se întoarse spre Nicole şi-i spuse: este Jake Cameron, vă dau legătura sus, în apartament. Nicole urcă treptele câte două şi cu mâinile tremurând ridică receptorul.

— Jake, te simţi bine?

Capitolul 11

— Mă simt destul de bine.

Nicole de abia auzea vocea răguşită care i se adresa de la celălalt capăt al firului.

— Te-am sunat ca să aflu cum merg spectacolele tale.

— Poftim? Ai fost în pericol de moarte şi mă întrebi despre baletul meu?

— Nu este orice balet, Nicki, este baletul tău. Jake începu să tuşească. Nu putu vorbi câteva secunde. Apoi continuă: ai muncit atât de mult, Nicki. Un alt acces de tuse îi curmă spusele.

— Jake, n-ar trebui să vorbeşti. Vocea ta ar avea de suferit.

— La naiba cu vocea mea! Spune-mi cum a fost spectacolul.

Nicole îi povesti amănunte.

— Am scos un profit destul de mare pentru a mai organiza un recital la primăvară, conchise ea. Dar reveni la el: de ce ai riscat atât, Jake?

— Nu m-am gândit la mine în momentele acelea. Oamenii ţipau peste tot, trebuia să-i ajut. De fapt, n-am fost singurul. Alături de mine a luptat o doamnă în vârstă, lady Ashford Howell, care de altfel m-a salvat şi pe mine.

— Ai arsuri grave, Jake? întrebă Nicole. Ai dureri mari?

— Nu, mi-au dat destule calmante ieri.

Jake începu să tuşească din nou. Nicole ştiu că nu trebuia să-l lase să mai vorbească.

— Jake, te rog să închizi. Discutăm când vii acasă.

— Nu, Nicki, stai, mai am ceva de spus. Vreau să vii acasă la mine cu Brianna când mă întorc. Vreau să vă văd cât mai repede. Val o să-ţi dea o cheie. Promite-mi c-o să vii acolo.

— Da, Jake, îţi promit. În acelaşi moment se auzi o voce de femeie cu accent englezesc pe linie.

— Regret, dar domnul Cameron nu are voie să vorbească

câteva zile. Vă va suna când va avea permisiunea doctorului. Apoi, linia se întrerupse. Nicole îşi dădu seama că bietul ei Jake se afla pe mâinile unei asistente foarte dure şi se întrebă cum reuşise el s-o sune. Se mai consolă la ideea că vocea lui era cea a unui om sănătos, în pofida celor întâmplate. Acum ea ştia cu siguranţă că Jake se va întoarce. Nicole se bucura la gândul că studioul ei se va închide pentru două săptămâni, după Crăciun. Va avea destul timp liber ca să meargă în Beverly Hills.

Când se va întoarce Jake, ea va avea grijă de rănile lui, indiferent cât de mici erau acestea. I le va săruta pe rând... aşa cum făcea când se împiedica Brianna şi-şi ranea vreun genunchi. Va sta cu el şi-l va îngriji cum va şti ea mai bine. Ridică receptorul şi o sună pe Maggie.

— Maggie, aş vrea să mă culc. Vrei s-o trimiţi pe Brianna la mine?

— Numai după ce-mi povesteşti totul despre Jake. Mama lui Mark mi-a spus că te-a sunat.

— Este adevărat, zise Nicole care nu-şi putea ascunde bucuria din glas. Mai este răguşit, dar va veni în curând acasă. Eu o să mă duc să-l îngrijesc.

— Mă bucur să aud asta. Ţi-o trimit pe Brianna sus. Noapte bună, draga mea.

— Aţi comis o mare imprudenţă, domnule Cameron, îl certă sora Georgina, conducându-l înapoi spre pat. Vreţi să rămâneţi fără voce? Nu uitaţi că mi-aţi promis un bilet la concertul de anul viitor. Sora îi aranjă cearşaful şi pernele şi-l ajută să se culce.

Jake o privi iritat. Femeia aceasta, prea înaltă pentru a fi considerată atrăgătoare, îi făcuse viaţa amară încă de când se internase.

— Tocmai terminasem de...

— Vă rog să nu mai scoateţi niciun cuvânt, domnule Cameron. Sora îi dădu un carneţel şi un pix. Dacă vreţi să comunicaţi ceva, vă rog s-o faceţi în scris. Apoi sora îi

zâmbi şi-i făcu cu ochiul. O să fie o plăcere pentru mine să vă pun scrisoarea la poştă. Jake zâmbi satisfăcut. Era fericit că o auzise pe Nicole şi ea fusese de acord să-l aştepte acasă la el. Acum, când doctorii îi anulaseră turneul, era mai nerăbdător ca oricând să se întoarcă acasă. Abia aştepta s-o strângă pe Nicole în braţe. Voia să audă glăsciorul Briannei. Voia să formeze o familie cu ele.

Nicole străbătu parcul, apoi activă telecomanda care acţiona poarta înaltă de la casa lui Jake, care-l proteja de privirile indiscrete ale fanilor. Casa se afla într-o zonă de verdeaţă, iar cele din vecini păreau la fel de luxoase. Imediat ce deschise uşa de la intrare se îndreptă spre panoul ascuns despre care-i vorbise Val când îi dăduse cheile. De la acel tablou opri alarma şi astfel fu liberă să vadă toată casa. Cu toate că Jake locuia aici de trei ani, părea o casă nouă, nelocuită. Ea ştia că Jake călătorea foarte mult, dar abia acum realiza cât de mult. Încăperea în care se afla era spaţioasă şi frumos decorată. Mobilierul era de bun gust. Se potrivea cu personalitatea lui Jake, dar prezenţa lui nu se făcea simţită.

Brianna dispăruse undeva pe holul care traversa multe din încăperile casei şi Nicole se duse după ea. O găsi într-o cameră în care se pare că Jake petrecea mai mult timp. Nicole simţi mirosul aftershave-ului lui care plutea în aer. Simţi că această încăpere îi aparţine. Pe marginea barului văzu câteva ziare. O pereche de pantofi sport zăcea în faţa uşii care dădea spre spatele casei. Peretele din faţa ei avea un sistem stereo atât de elaborat încât Nicole se întrebă dacă ar putea să-l acţioneze vreodată. Împinse încet unul dintre butoane şi spre surprinderea ei, ritmurile muzicii invadară încăperea. Brianna se chinuia să deschidă uşa din spate care dădea spre piscină.

— Nu, draga mea, n-ai voie să te duci acolo. N-ai voie să mergi acolo fără mine sau tata. Mai bine să mergem la maşină să luăm hainele de acolo, apoi să alegem o cameră în care să stai.

În camera de zi puse ghirlande la toate ferestrele, iar pe o măsuţă ovală aranjă un candelabru cu o lumânare roşie care abia aştepta să fie aprinsă. Intenţiona să mai cumpere astfel de lumânări pentru căminul camerei în care va sta ea cu Brianna. Temându-se că ar fi putut să-l piardă pe Jake fusese gata să-i facă o declaraţie de dragoste. Se hotărî să-l facă s-o iubească cu adevărat. Poate cu timpul, Jake va ajunge s-o iubească şi pe ea aşa cum o iubea pe Brianna. Ideea unei căsătorii ca a părinţilor ei o oripila, dar gândul că s-ar putea despărţi de el o îngrozea. Deocamdată era bine că Jake o dorea. În ziua în care el n-o va dori, ea va trăi din amintiri. O mai făcuse o dată. Nu era sigură că mai putea acum să trăiască fără el. Oricum, deocamdată nu dorea decât un Crăciun petrecut în familie alături de el. Nicole se simţi apucată de mânecă şi lăsând ochii în jos o văzu pe Brianna care-i adusese poşeta. Ea îi spusese Briannei că îi vor cumpăra tatii un ciorap mare în care el să pună cadourile de Crăciun.

— Mulţumesc, iubito, hai să ne luăm hainele şi să plecăm.

Nicole o îmbrăcă pe Brianna cu hăinuţa ei roşie cu garnitură de blăniţă albă care îi încadra faţa şi îi punea în valoare ochii albaştri. O duse apoi spre maşină. Ea nu observă în acel moment o altă maşină, albastră, care porni imediat ce apărură ele. Nicole cutreieră cu multă plăcere magazinele atât de aglomerate acum, în preajma sărbătorilor. Colindele pe care le puteau auzi în fiecare magazine creau cumpărătorilor o stare de bună dispoziţie şi de mulţumire sufletească, marcând începerea numărătorii inverse până la Crăciun. Nicole ar fi vrut să găsească ceva care să însemne că Anul Nou va începe bine pentru ea şi Jake. Trecu prin câteva magazine. Jake nu avea nevoie de cravate sau aparatură stereo, asta era clar. Trebuia să-i cumpere ceva ce el nu avea. Dar niciunul dintre magazine nu-i oferi nimic deosebit, ci numai variaţii pe o veche temă, cadouri de mică valoare şi de un gust îndoielnic.

Dar când era gata să-şi piardă orice speranţă, văzu un

magazin cu jucării. Observă multe animale adunate într-un colţ, reprezentând personajele dintr-o poveste veche, „Muzicanţii din Bremen”. Nicole îşi aminti povestea animalelor de la o fermă, care reuşiseră cu zbieretele lor să alunge hoţii de la ferma stăpânului. Un măgăruş, îmbrăcat în costum de cowboy, cu pălărie Stetson, cânta la microfon. Avea o chitară electrică atârnată de gât. Un cocoş, un câine şi un purcel îl acompaniau, la tobe, flaut şi pian. Amintindu-şi de hipopotamul adus în dar de Jake, ea îşi spuse că a găsit darul perfect pentru el. Brianna începu să bată din palme când văzu jucăria. Pe când scria cecul pentru jucărie, Nicole observă un tânăr care încerca să capteze atenţia Briannei. El luase o păpuşă de pe un raft, o întindea către Brianna, încercând să-i vorbească.

Nicole se apropie de el cu un zâmbet politicos, dar şi cu multă hotărâre.

— Nu înţelege ce-i spuneţi, zise ea. Brianna este surdă. Ce vreţi de la ea?

Bărbatul zâmbi cu multă înţelegere şi compasiune.

— Am vrut să cumpăr jucăria asta pentru fiica mea. Este de vârsta fiicei dumneavoastră şi am vrut să-i aflu părerea. Nu vreau să vă alarmaţi.

Nicole îi spuse bărbatului:

— Cumpăraţi-o cu încredere. Brianna are o păpuşă ca aceasta şi se joacă adesea cu ea. Sunt sigură că şi fetiţei dumneavoastră o să-i placă. Se despărţiră şi plecară spre casă. După masă, Nicole o ajută pe Brianna să împacheteze darurile pentru Jake, cu hârtia pe care scria Moş Crăciun. Înainte de a părăsi ultimul magazin în care intraseră, Nicole cedase tentaţiei şi-şi cumpărase o cămaşă de noapte. Rămase cu privirea aţintită asupra materialului fin din care era făcută aceasta, apoi îşi trecu încet degetele peste ea. Apoi, nu se putu abţine şi se îmbrăcă în ea. Cămaşa făcută dintr-o mătase moale se mula perfect pe formele ei, dându-i un aspect foarte feminin şi provocator. Nicole se întrebase de multe ori cum se va simţi în prima noapte pe care o va

petrece în casa lui Jake. Şi era minunat. Se strecură în pat şi simţi mirosul de mosc care răzbătea din aşternuturile în care dormise el. În acel moment sună telefonul.

— Nicki? De la celălalt capăt al firului răsună vocea lui Jake. Am aterizat la New York acum trei ore, dar abia acum am ajuns la hotel. Ce faceţi voi două?

— Bine, important este cum te simţi tu.

— Singurul lucru care n-a ieşit conform estimărilor mele este că am ajuns la New York, în loc să fiu cu voi la Los Angeles.

— Noi două am sosit aici după amiază ca să-ţi aducem cadourile de Crăciun.

— O, este minunat! Şi ce mi-aţi cumpărat? Nicole începu să râdă.

— Vei descoperi în dimineaţa Crăciunului.

Nicole se simţi mai destinsă la auzul vocii lui care răsuna normal.

— Ce făceai când am sunat? întrebă Jake.

— Tocmai voiam să mă culc. Jake o întrebă entuziasmat:

— În patul meu?

— Da.

— Cu ce te-ai îmbrăcat? Nicole simţi o notă deosebită în glasul lui, care nu se datora însă fumului inhalat în timpul exploziei. Nicole nu-i răspunse. Nici nu putea s-o facă. Amintirea nopţii de dragoste cu Jake era atât de vie în amintirea ei încât se simţea ca un copil prins cu mâna în borcanul de dulceaţă.

— Nicki, insistă Jake. Nu-mi spui ce porţi?

— O cămaşă de noapte cât se poate de obişnuită.

— Iubito, chiar dacă ai fi îmbrăcată într-o rogojină, ar căpăta un aer deosebit tocmai pentru că este purtată de tine. Mă gândeam să-ţi spun cum mi te imaginez eu stând în patul meu.

— Jake... Trupul ei reacţiona din plin la vorbele lui.

— Cred că părul îţi este despletit şi răvăşit pe perna mea, iar lumânările îl fac să pară castaniu închis, aproape roşcat.

Îmi place la nebunie părul tău. Se împrăştie în jurul trupului ca o cascadă… iar când facem dragoste şi te apleci asupra mea, îl simt ca pe o mătase din cea mai fină. Iar atunci când te ridici şi nu mai este nimic între noi decât această cortină, îmi place să-mi trec mâinile prin părul tău şi să-ţi simt pielea ca de mătase.

— Dacă o să continui tot aşa, îi spuse Nicole, niciunul din noi n-o să doarmă prea bine în noaptea asta.

Jake nu răspunse.

— Cred că ai dreptate, zise el într-un târziu. Este mai bine să te las să dormi acum şi să nu-ţi mai vorbesc despre fanteziile mele. Prefer să le transform în realitate când ajung acasă.

Nicole împingea căruciorul de cumpărături spre capătul rândului unde se afla casa. Brianna stătea pe locurile rezervate copiilor şi răsfoia o carte cu poveşti de Crăciun. Nicole împinse căruciorul pentru a ocupa locul din spatele unei femei care începuse deja să plătească. Aceasta avea şi câteva ziare aşezate deasupra cumpărăturilor. Nicole simţi că i se opreşte inima când citi unul dintre titlurile din World News.

…copilul lui Jake Cameron este nelegitim.

Cântăreţului i-a fost ruşine să-şi recunoască fiica handicapată.

Capitolul 12

Nicole privi speriată în jur căci i se părea că toată lumea din magazin o recunoscuse după fotografia din ziar în care ea apărea cu Brianna în braţe. Se simţi vulnerabilă şi expusă. Privi cu mai multă răbdare imaginea din ziar şi recunoscu locul în care fusese făcută. Se pare că bărbatul care i se adresase Briannei în magazin o făcuse cu un anumit scop. Nicole greşise când îi explicase bărbatului că Brianna nu aude, iar acesta abia aşteptase să afle un astfel de element de senzaţie. Nicole se gândi imediat că imaginea ei şi a fetiţei, apărută la televizor, va fi mult mai traumatizantă decât cea din ziar. Indiferent dacă se căsătorea sau nu cu Jake, atâta timp cât apărea alături de el, presa se va amesteca mereu în viaţa lor. Nicole era hotărâtă să nu lase ca Brianna să devină subiectul de discuţie al lumii. Nici măcar nu voia să-i audă exprimându-şi compasiunea. Această realitate o înfricoşă şi Nicole îşi propuse să facă totul pentru a o preîntâmpina. Totuşi, îi era greu să-şi stăvilească panica. Conduse cu multă grijă, iar când ajunse în faţa casei lui Jake se uită cu multă atenţie în jur fiindu-i teamă că omul care fotografiase fetiţa ar putea repeta gestul din magazin. Nu mai putea să stea în casa lui Jake. Trebuia să dispară înainte ca el să ajungă, însoţit de reporteri. Dacă aceştia ar fi aflat despre ea şi cercul de balet pe care-l conducea, probabil că ar urmări-o pretutindeni şi ea ar deveni un subiect permanent de bârfă. Probabil că vreun idiot de ziarist ar crea o poveste nouă despre Jake, muzicianul care avea un copil surd.

Jake deschise uşa apartamentului său din New York şi Pete intră cu un ziar în mână.

— L-am găsit jos, în hol şi mi-am spus că ar fi bine să-l vezi înainte de interviul de după amiază.

Jake trecu în revistă titlurile apoi simţi cum îi creşte adrenalina când văzu titlul din ziar.

— Cheamă-l pe Don.

— Stai puţin, Jake, ştii că nu are rost să-i dai în judecată pe indivizii ăştia.

— Am spus că vreau să vorbesc cu Don. Jake aruncă ziarul cu dispreţ şi se întoarse spre Pete. Spune-i să se ducă acasă la mine, să aibă grijă ca Nicole să nu se confrunte cu problemele astea.

Pete îi spuse, vădit relaxat:

— Este o idee bună.

Jake străbătea camera cu paşi mari. La naiba! Nu de asta avea nevoie acum! Nicole nu trebuia să se confrunte cu astfel de probleme. Ei nu-i venise să creadă la început când îi spusese la ce s-ar putea aştepta din partea presei. El avusese mereu relaţii bune cu presa, le acordase interviuri ori de câte ori i se solicitase, dar viaţa lui nu fusese atât de interesantă ca să ofere subiecte bune pentru presă. Dar atunci, cui îi venise ideea să le urmărească pe Nicole şi Brianna? Luă ziarul şi verifică dacă era menţionat autorul articolului. Nu apărea niciun nume. Se îndreptă spre Pete.

— Nu ştiu ce idee mi-a venit s-o rog pe Nicole să mă aştepte acasă. Probabil că acela care a scris articolul le-a văzut ieşind de acolo şi a făcut legătura. Nicole ştie că dau acest interviu şi că se transmite tot astăzi?

— Da, zise Pete.

— Atunci să mergem la studio şi să rezolvăm şi problema asta. Va fi un interviu cu oameni care vor fapte nu doar supoziţii şi nu vreau să-i las să aştepte.

Nicole îşi aşeză ceaşca de cafea pe măsuţă şi deschise televizorul. Nu ştia la ce oră urma să se transmită interviul cu Jake. Avocatul lui Jake, Don Bergoff, îi telefonase să-i spună despre interviu şi se ocupase de ziariştii care sosiseră să-l aştepte pe Jake. Aceştia fuseseră de acord să n-o deranjeze pe ea ci să-l aştepte pe Jake.

Când începu interviul, Jake zâmbi, iar Nicole îi privi cu multă atenţie figura şi observă că pe frunte avea o cicatrice

care se vedea chiar şi de sub machiaj. Cu toate că el se străduia să pară foarte relaxat, Nicole sesiză că mocnea şi-şi dădu seama că el ştia despre articolul din ziar. Jake vorbi despre accidentul din hotel, dar insistă mai mult asupra rolului jucat de ceilalţi în stingerea incendiului. Fiind întrebat despre schimbarea imaginii sale, Jake le spuse:

— Am renunţat la barbă pentru ca fiica mea să mă înţeleagă mai uşor, după mişcarea buzelor.

Nicole simţi că-i scapă ceaşca din mână.

— Vă referiţi la fetiţa de pe prima pagină a ziarului? întrebă crainica.

— Da, dar nu sunt de acord cu titlul articolului. Brianna nu este un copil handicapat. N-am ţinut-o ascunsă şi nici nu-mi este ruşine cu ea. Este al doilea eveniment plăcut din viaţa mea, după întâlnirea cu mama ei. Nu vreau însă să se exploateze acest lucru, pentru că fetiţa are doar patru ani.

— Să înţeleg că nu intenţionaţi să vă căsătoriţi cu mama fetiţei?

— Eu mi-am făcut planuri în acest sens, mai rămâne s-o conving şi pe Nicole. Jake o privi pe reporteră şi-i spuse: dacă aş avea câteva zile libere poate aş reuşi s-o conving.

Jake trecu de poartă apoi opri motorul. Privi spre fereastră pentru a se asigura că Nicole era acolo. Don îl aşteptase la avion şi-l asigurase că Nicole era liniştită. La Londra, după aflarea veştii despre articolul din ziar, îşi spusese că nu le va găsi pe cele două persoane dragi din viaţa lui acasă la el. Nu ştia ce reacţie va avea Nicole dacă îi va spune că se vor căsători imediat ce va trece vâlva iscată de acest articol… dacă el va avea răbdarea necesară până atunci. Înainte de plecarea lui în turneu, Nicole refuzase să vorbească despre căsătorie. Oare ea mai credea că el, Jake, o iubea mai mult pe Brianna decât pe ea? Nu vedea cum s-ar desfăşura viaţa lui fără Nicole sau Brianna. Nici nu voia să-şi imagineze. Dacă Nicole va persista în ideea că o eventuală căsătorie a lor n-ar merge,

el va face tot posibilul să-i schimbe convingerile. Se gândi la ultima lor noapte petrecută împreună şi trupul lui reacţionă. Desigur, pentru orice preot va fi dificil să oficieze o căsătorie în care cei doi arătau de parcă s-ar fi întors din luna de miere. Domnule, deocamdată aveţi voie să sărutaţi mireasa, atâta tot, îi va spune preotul. Jake se gândi că dacă se va duce la Nicole şi-i va spune care sunt planurile lui, ea va fi la fel de încăpăţânată ca întotdeauna. Dacă va încerca să facă dragoste cu ea, îi va reproşa că între ei nu există decât dorinţă. Poate că ar trebui să se comporte ca şi când... ca şi când el ar fi mai răbdător decât este? Ca şi când ar fi dispus s-o lase pe ea să controleze situaţia? Jake se simţi frustrat. Dacă dorea să afle ce gândea Nicole era mai bine să afle chiar de la ea. Iar dacă nu dorea acelaşi lucru pe care-l dorea el – atunci – Jake strânse din dinţi. Va face tot posibilul pentru a-i modifica planurile. Jake coborî din maşină. Nicole deschise uşa, înainte ca el să apuce să folosească cheia. Avea părul despletit. Privirea ei hăituită şi umbrele de sub ochi îl opriră s-o ia în braţe şi să se asigure că situaţia era sub control. Jake îl condamnă în gând pe cel care avusese nefericita idee de a se folosi de numele Nicolei şi al Briannei pentru a face carieră.

— N-am fost sigur c-o să te mai găsesc aici, îi spuse el. Jake începu să tuşească, respirând greu.

Nicole veni spre el îngrijorată şi-l luă de umeri.

— Vino în sufragerie Jake să discutăm. De fapt, eu ţi-am spus că voi fi aici la întoarcerea ta.

— Asta a fost înainte de începerea scandalului din presă. Jake întinse mâna spre părul ei despletit şi-l atinse uşor. Ai avut probleme cu reporterii?

— Nu, Don a rezolvat situaţia. N-au făcut altceva decât să fotografieze casa.

— Dar Brianna? A fost deranjată de careva?

— Ea nu ştie că sunt probleme. Este atât de fericită de când a aflat că vei fi aici când se va trezi ea de dimineaţă.

— Dar tu, tu ţi-ai dorit la fel de mult ca Brianna să mă

găseşti aici de dimineaţă?

— Da, mărturisi ea, iar Jake simţi instantaneu nevoia să-i treacă o mână prin părul despletit care-i atârna pe umeri. O trase apoi spre el şi o sărută cu dragoste. Ţi-am simţit lipsa, Nicole, chiar mai mult decât mi-aş fi închipuit.

Nicole îi primi sărutările.

— Mi-ai lipsit, Jake. Am fost foarte îngrijorată din cauza ta. Nu trebuia să-ţi faci probleme că nu voi mai fi aici, Jake. Nu ţi-aş mai face un asemenea lucru. Cu greu am suportat orele în care nu ştiam ce se întâmplă cu tine.

Jake o sărută din nou:

— Când a căzut grinda aprinsă peste mine nu m-am gândit decât la faptul că te-am pierdut din nou. Te iubesc, Nicole. Te-am iubit întotdeauna, dar am fost prea prins în planurile şi ambiţiile mele ca să realizez asta.

— Am pus cadourile pentru Brianna în dulapul acela de lângă intrare.

— În toată încurcătura asta ai avut timp şi pentru cadouri? Eşti o femeie adevărată, Nicole.

— Vrei să spui că ai prefera să-ţi fiu mai mult prietenă decât iubită?

Jake o mai sărută o dată.

— Aş vrea să îndeplineşti ambele roluri. Cum să fac să mă crezi că te iubesc? Te-am iubit, te iubesc şi te voi iubi.

— Te cred, Jake.

— Nu te-am alungat niciodată din gândurile mele, Nicole.

— Te rog să vii cu mine, spuse ea. Aş vrea să-ţi arăt ceva. Jake o urmă, dar la un moment dat o prinse în braţe.

— Mi-ai spus ceva despre o cămaşă de noapte din satin, sau a fost doar închipuirea mea?

Nicole desfăcu cordonul halatului cu care era îmbrăcată.

— Ai spus că este o cămaşă obişnuită, zise Jake. Ea se apropie, iar Jake întinse mâinile şi-i atinse sânii prin satinul cămăşii. Ai cumpărat şi lumânări? întrebă el.

Nicole confirmă.

— Abia aştept să-ţi îndeplinesc toate dorinţele. Jake

întinse mâna şi aprinse lumânările.

Capitolul 13

El o sărută. Nicole îi descheie nasturii cămăşii, scoţându-i-o de pe umeri cu mişcări frenetice. Voia să se convingă că Jake era întreg, că nu i se întâmplase nimic. Voia să vadă că rănile de pe trupul lui nu erau grave şi că va scăpa curând de ele. Jake nu-i lăsă timpul necesar pentru ca ea să-i verifice rănile căci ardea de nerăbdare să-i dovedească cât de mult o dorise.

Nicole se simţea acum împlinită. Jake era din nou acasă şi ea nu-şi mai dorea nimic altceva. Încă de când îl văzuse venind pe alee, apoi stând de vorbă cu reporterii, ea-l privise îndelung, dar rămăsese la adăpostul draperiilor aşteptând ca el să vină spre ea. Voia să uite de lume şi să trăiască noaptea conform fanteziilor lui. Nicole îi privi ochii albaştri. După nopţile petrecute fără el, în patul lui în care se mai simţea mirosul de mosc al after-shave-ului lui, Nicole ar fi vrut să-l absoarbă cu toţi porii. Cu degetele arzând, ea îi mângâie pieptul puternic, umerii laţi şi bărbia. Nicole îşi spuse că ar face orice ca Jake s-o iubească aşa cum îşi dorea ea să fie iubită.

Nicole îşi mai aranjă o dată decolteul rochiei crem pe care o purta. Acesta avea formă de V şi era prins cu o broşă elegantă cu piatra ei preferată. Nicole se privi cu un ochi critic, ştiind că imaginea ei va apărea curând pe paginile multor ziare. Cu oarecare nelinişte îşi mai trecu o dată mâna peste cocul, în care îşi strânsese părul.

Când doctorii îi confirmaseră că Jake nu suferise de pe urma inhalării fumului, ea răsuflase uşurată. Dar când înţelese că Jake se va folosi de concertul de Anul Nou pentru ca să marcheze apariţia lor în public, ea intră în panică şi fu pe punctul de a le cere medicilor să-l mai examineze o dată. Jake decisese că acesta era momentul favorabil prezentării ei şi a Briannei. Nicole îşi duse mâna la stomac în speranţa că-şi va putea potoli durerea. În oglindă

se ivi o feţişoară mică, rotundă, care făcu nişte semne.

— Şi tu arăţi foarte frumos, îi spuse Nicole care îi înţelesese mesajul. Ea o ridică în braţe pe fetiţă pentru ca aceasta să se poată vedea mai bine în oglindă. Brianna purta o rochiţă lungă, albastră, de catifea, care îi accentua strălucirea ochilor. Buclele îi erau prinse într-o fundă de culoarea rochiţei. Nicole se uită din nou la ceas. Ar fi trebuit să plece deja, ca să ajungă la timp. Jake programase un interviu cu gazetarii de la People Magazine ca să anunţe logodna lor. Nicole se gândi că dacă ar fi plecat odată cu Jake ar fi evitat rumorile stârnite de sosirea ei separată, dar o făcuse pentru a evita fotografii. Se auzi sunetul telefonului.

— Da, Pete, suntem gata. Apoi, se întoarse spre Brianna. Vino, iubito, mergem să ne întâlnim cu tata.

Pete le conduse spre intrarea artiştilor unde reporterii şi fotografii le aşteptau. Nicole îşi dori s-o fi pregătit pe Brianna pentru circul care avea să urmeze. Maşina se opri şi Nicole o ridică pe fetiţă de pe locul ei. În acel moment, Pete îi deschise portiera şi Nicole se trezi chiar sub lumina reflectoarelor şi a blitzurilor, printre microfoanele care se întindeau spre ea. Nicole zâmbi şi îl urmă grăbită pe Pete.

— Zâmbeşte!

— Uită-te spre noi!

— Arată-ne inelul!

Uşa care se închise în urma ei fu ca o uşurare căci opri larma care o asurzise. Nicole se opri un moment pentru a se asigura că Brianna nu fusese afectată de atmosfera atât de neobişnuită. Ochişorii Briannei străluceau de fericire. Ea arătă cu degetul spre Jake care le aştepta.

— Tata este aici, îi spuse Jake când le văzu. Brianna începu să râdă iar Jake o luă în braţe. Interviul nu dură prea mult şi decurse mai bine decât sperase Nicole. Când reporterul o întrebă despre planurile de căsătorie, Jake îi făcu cu ochiul Nicolei şi spuse:

— O să le anunţăm după ce se va consuma evenimentul.

N-am chef să trimiteţi elicoptere care să facă un asemenea zgomot încât să nu putem asculta jurămintele de căsătorie.

Interviul se termină şi plecară. Jake o luă în braţe şi o sărută.

— Cred că nu aveam voie să te văd astfel îmbrăcată înainte de nuntă, zise el. Dar noi ne vom căsători după miezul nopţii, aşa că nu mai contează.

Pete le conduse pe Nicole şi Brianna spre primul rând. Val, David, Maggie, Adam şi părinţii Nicolei ocupară restul locurilor. Nicole era fericită că totul se desfăşura în semiîntuneric şi nu simţea ochii asistenţei aţintiţi asupra ei şi a Briannei. La un moment dat cortina se deschise şi pe scenă apărură Kevin, Marty şi George. Ei începură să cânte apoi, apăru şi Jake. El cântă primul lui mare succes, iar cei prezenţi începură să aplaude. Nicole nu mai auzea cuvintele cântecului căci era vrăjită de vocea bărbatului pe care-l iubea. Cei care se aflau în sală nu ştiau că acest concert al lui Jake nu era susţinut în cinstea Anului Nou, şi nici nu observară preotul care stătea într-un colţ. Nimeni nu-şi închipuia că această capelă decorată cu flori şi baloane va fi locul în care se va celebra curând o căsătorie.

— Nu sunt total de acord cu această căsătorie, zise Adam, la un moment dat.

Nicole se întoarse surprinsă spre el. Jake o îmbrăţişă şi-i zâmbi satisfăcut lui Adam.

— N-aş fi crezut că mai ai îndoieli, zise Jake.

— Nu la voi doi mă refeream, zise el, ci la David pe care-l voi pierde astfel. După căsătoria lor, David urma să preia toate sarcinile pe care le avusese Nicole

— Cred că trebuie să gândeşti altfel, Adam, zise Jake. Tu pierzi un dansator, dar eu câştig o soţie.

— Şi eu voi fi în câştig, interveni Nicole.

Începu partea a doua a spectacolului şi după ce Jake interpretă şi ultima melodie din program, luminile se diminuară şi un singur reflector se concentră asupra lui.

Jake îşi drese glasul şi se făcu linişte.

— Doamnelor şi domnilor, aş vrea să cânt acum un cântec special. Cred că mulţi dintre voi ştiu că am descoperit o persoană care va face parte de acum din viaţa mea. Dar şi mama ei este la fel de importantă pentru mine şi alături de ele îmi voi petrece viaţa de acum înainte.

Cei din sală începură să râdă şi Nicole simţi cum inima începe să-i bată mai tare.

— De fapt, o iubesc din toată inima pe mama ei, continuă Jake privind spre Nicole. Am compus acest cântec pentru ele când eram în Anglia, şi aş vrea să-l audă acum toată lumea.

Jake începu să cânte iar Nicole îşi simţi ochii plini de lacrimi. Cuvintele pline de tandreţe zburară direct spre inima ei. Când ajunse la refren, care spunea „vino cu mine să cântăm acest cântec al dragostei”, Nicole ştiu că nu-l iubise niciodată ca în acest moment.

sfârşit